Constantin Chiriță

îngerul ALB

CONSTANTIN CHIRIȚĂ

ÎNGERUL ALB

roman

1969

Editura pentru Literatură

CUVÎNT ÎNAINTE

Acest caz este ultimul din celebra „Trilogie în alb", pe care doctorul Tudor m-a autorizat, pînă la urmă, s-o aduc la cunoştinţa publicului, şi cred că este cel mai complicat şi mai uluitor prin deznodămîntul neaşteptat, adică prin intervenţia in extremis *a eroului meu, care, după o fulgerătoare analiză logică, adevărată culme a virtuozităţii, a izbutit să prevină o cumplită eroare judiciară, sau, în cel mai bun caz, să dea cheia sigură a unei probleme aparent insolubilă.*

Profit de această ultimă întîlnire cu cititorii pentru a mărturisi, fără falsă modestie, meritul pe care totuşi l-am avut în publicarea acestui caz, doctorul Tudor rezistînd multă vreme torturii verbale şi somaţiilor rele la care l-am supus. Încuviinţarea i-am smuls-o abia după ce i-am promis solemn că nu voi mai relata alte cazuri şi că voi aminti încă din prefaţă mulţumirile lui la adresa maeştrilor enigmelor detective al căror umil discipol se consideră.

Doctorul Tudor m-a rugat de asemenea să sfătuiesc cititorii să nu facă nici o analogie între personajele care participă la elucidarea acestui caz şi eroii unor celebri şi foarte preţuiţi autori de romane poliţiste. Orice asemănare constituie o pură întîmplare şi este însoţită aprioric de scuzele de rigoare. Adăugăm la toate acestea urările de rămas bun ale eroului şi ale cronicarului său, precum şi speranţa că despărţirea noastră se va face cu o lectură plăcută.

Planul corpului central al yachtului „CONFESSION" și repartiția cabinelor în noaptea de 12 spre 13 iulie.

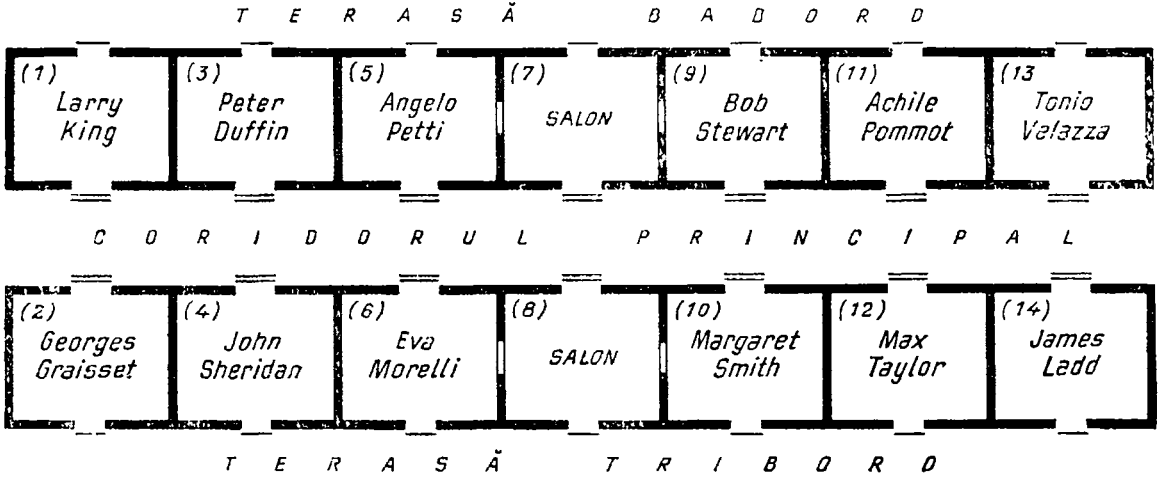

= *ușă spre coridorul principal*
– *ușă spre terasele de la babord și tribord*

PERSONAJELE PRINCIPALE :

Angelo Petti, 38 de ani, om de afaceri, filantrop.
Margaret Smith, 34 de ani, vedetă etalon a televiziunii americane.
John Sheridan, 55 de ani, om de afaceri american.
Peter Duffin, 56 de ani, fost director al unei bănci din New York.
Eva Morelli, 30 de ani, celebră vedetă de cinema.
James Ladd, 40 de ani, redactor al unei mari reviste din New York.
Bob Stewart, 37 de ani, secretar particular al lui Angelo Petti.
Max Taylor, 46 de ani, director al unei agenţii de reclame din New York.
Tonio Velazza, 43 de ani, căpitanul yachtului „CONFESSION".

Achile Pommot, detectiv de faimă mondială
Larry L. King, detectiv de faimă mondială.
Georges Graisset, detectiv de faimă mondială
Dr. Alexandru Tudor.

Nu a putut răspunde invitaţiei, din motive bine întemeiate, Boroslav Venceleicic, detectiv de faimă mondială.

INVITAȚIA

Domnul Angelo Petti, vizitator pasionat al muzeelor și galeriilor de artă : Metropolitan, Victoria and Albert, Louvre, Prado, Uffizi, Acropole, etc., vă roagă să luați parte la lansarea yachtului „CONFESSION", cel mai rapid yacht din lume, care va avea loc, fără nici o ceremonie, în ziua de vineri 12 iulie, la șantierul „BON PLAISIR — OSSANIS", din portul Constantinopol. Gazda ar fi onorată să rămîneți oaspetele vasului pe toată durata croazierei inaugurale : Constantinopol — Mamaia — Yalta — Suhumi — Batumi — Trebizonda — Samsun — Sinop — Scutari — Constantinopol, în decursul căreia vi se va face confesiunea unei mari enigme contemporane. Veți fi probabil interesați și bucuroși să știți că printre invitații noștri se află actrițele Eva Morelli și Margaret Smith, domnul John Sheridan, editorul și ziaristul James Ladd, renumiții detectivi : Achile Pommot, Georges Graisset și Larry L. King, precum și alte personalități proeminente ale lumii noastre. Alăturăm un cec în valoare de 10.000 dolari, pentru pregătirile și cheltuielile de transport, care vi se va onora, pe baza prețioasei dumneavoastră semnături, la orice agenție a băncii Chase Manhattan. În cazul că veți accepta și confirma invitația noastră, veți fi așteptat în ziua de 12 iulie, ore 20,15 foarte precis, la intrarea pri-

vată a bazinului de lansare, de către căpitanul yachtului, domnul Tonio Velazza.

Pe deplin încredințați că oricare va fi răspunsul, veți păstra cea mai nobilă și mai necesară discreție, vă rugăm să primiți mulțumirile noastre foarte sincere împreună cu întreaga noastră stimă.

Al dumneavoastră, Angelo Petti.

După ce termină de citit invitația, Bob Stewart pocni mulțumit din degete :

— Prin urmare asta i-o trimitem lui... Max Taylor, pentru ora opt și un sfert seara...

Angelo Petti se uită pe un tabel, apoi răspunse :

— Pe Max Taylor n-o să-l mai primim noi, și nici pe ceilalți doi : Margaret Smith și... Peter Duffin. Îi va primi căpitanul Velazza.

— Perfect ! O.K. ! se bucură iarăși Bob Stewart, apoi începu să bifeze o listă cu nume. Va să zică :

James Ladd, la ora 18 fix !

John Sheridan, la ora 18,20 fix.

Achile Pommot, la ora 18,50 foarte precis.

Larry L. King, la ora 19,10 foarte precis.

Eva Morelli, la ora 19,30 fix.

Comisarul Georges Graisset, la ora 19,50 foarte precis. Prin urmare, pe toți aceștia îi vom primi noi... Ceilalți :

Max Taylor, la ora 20,15 foarte precis.

Margaret Smith, la ora 20,30 fix.

Peter Duffin, la ora 20,50 foarte precis...

vor fi primiți de căpitanul Tonio Velazza...

— În cît timp ar putea să vină confirmările ? se interesă Angelo Petti.

— După stilul invitației și după suma de pe cec, cred că a doua zi după primire, răspunse Bob Stewart.

Capitolul I

1

În după amiaza zilei de 12 iulie, la ora şase fără un minut, căpitanul Tonio Velazza, un bărbat înalt şi impunător, cu sprîncene negre, stufoase, şi cu o faţă prelungă, bronzată şi tăiată de riduri, terminîndu-se cu un barbişon sever, deschise uşa de la intrarea privată a şantierului Ossanis exact în clipa cînd dintr-un taxi oarecare cobora un bărbat oarecare, fără aliură, fără proporţii, cu o figură inexpresivă, dacă n-ar fi fost încondeiată de o mustaţă stranie, imitaţie unică după Salvador Dali, poate chiar pictată de marele zeu al suprarealismului. Oare acest tip să fie unul din cei mai mari playboy ai Americii, după cum are reputaţia ? se întrebă aproape consternat căpitanul Tonio Velazza, dar imediat îşi găsi un zîmbet binevoitor şi făcu un pas în direcţia oaspetelui :

— Domnul James Ladd, dacă nu mă înşel... ?

— În carne şi oase... dar şi în suprastructura aceasta fibro-textilă, răspunse fin mustăciosul. Probabil că am cinstea să fiu primit chiar de...

— Căpitanul Tonio Velazza, se grăbi uriaşul, parcă pentru a-şi feri oaspetele de o eroare. Poftiţi ! E ora şase fix !

James Ladd porni primul, în direcţia indicată de căpitan, încetinind însă insesizabil pasul, pentru a merge umăr la umăr, sau mai bine zis cap la umăr, cu uriaşul.

— Foarte încîntat de cunoştinţă... îşi aminti James Ladd, cu întîrziere, complimentul necesar. Dacă nu mă trădează memoria, cam cu zece ani în urmă aţi izbutit o foarte temerară traversare a Atlanticului, de unul singur, într-o vajnică bărcuţă cu pînze.

— Aveţi o memorie excelentă ! îl şi se gratulă căpitanul. Dar sînt dator, măcar acum, să fac această mărturisire : nu am fost întru totul singur în acea escapadă, ci într-o companie destul de plăcută... referindu-mă bineînţeles la cutezătoarea dumneavoastră revistă.

— Pe atunci încă nu era revista mea, răspunse James Ladd, dar primesc cu plăcere complimentul. Sper însă că nu aceasta e confesiunea pentru care am fost invitaţi...

Căpitanul se mulţumi să ridice din umeri, iar cîteva secunde mai tîrziu se despărţi de musafir printr-o înclinare corectă a capului. Ajunseseră la o scară albă, ca marmura, prin care yachtul se unea cu şantierul şi în capul scării se aflau doi bărbaţi, pregătiţi, după cum dovedeau gesturile şi mai ales zîmbetele lor voluntare, să primească oaspeţi. Amîndoi păreau să aibă aceeaşi vîrstă, parcă şi aceeaşi cariură şi la prima vedere deosebirea dintre ei era o deosebire de culoare. Unul era negricios, şi îmbrăcat de sus pînă jos în alb rafinat, strălucitor, de la pălăria turtită cu boruri întoarse, care voia probabil să lanseze o modă nouă, pînă la pantofii împletiţi, cu bombeuri încovoiate şi cu şnururi bogate. Celălalt părea alb, palid chiar, dar asta poate din cauza hainelor de un albastru închis, fosforescent, cum e cerneala mării în jurul insulei Capri. Primul purta ochelari fumurii cu rame de aur, care nu-i ascundeau însă privirile neastîmpărate, celălalt părea mai melancolic, mai meditativ. Primul se recomandă Angelo Petti, celălalt Bob Stewart.

— Deci dumneavoastră sînteţi proprietarul acestui yacht magnific... şi autorul celei mai ciudate invitaţii pe care am primit-o pînă acum, spuse James Ladd.

— Da ! răspunse cu un ton sec Angelo Petti, deşi privirile îşi continuau jocul lor neastîmpărat, devenind parcă ironice. Fiţi binevenit pe acest yacht al confesiunii şi al sinceritătii, şi vă rugăm totodată, ca după o foarte necesară noapte de odihnă, să-l consideraţi al dumneavoastră, mai ales că mîine vă vom sta la dispoziţie cu una din surprizele făgăduite...

— Adică pînă mîine sîntem prizonieri ? descoperi cam fără plăcere James Jadd.

— Oarecum... răspunse Bob Stewart în locul lui Angelo Petti. Cina vi se va servi în cameră, după dorinţă...

Străbătuseră aproape tot coridorul principal al corpului central. James Ladd ar fi vrut să spună ceva, dar îl opri vocea fără ton a lui Angelo Petti :

— Camera dumneavoastră, numărul 14 ! Vom fi fericiţi ca mîine dimineaţă să vă întîlnim bine dispus, bine odihnit, în stare să suportaţi orice surpriză...

Era o invitaţie de despărţire, dar James Ladd n-avea de gînd s-o accepte cu una cu două. Parcă ghicindu-i gîndurile, Bob Stewart pătrunse în cameră înaintea lui şi începu prezentările :

— Baia are în permanenţă apă caldă... dar s-a deghizat sub forma unui duş. Frigiderul are în permanenţă gheaţă, răcoritoare şi diverse tentaţii şi necesităţi...

James Ladd era obişnuit cu tot felul de festinuri, văzuse în viaţa lui tot felul de baruri simandicoase, dar nu se aştepta să găsească, într-un frigider personal, în cabina unui yacht o asemenea diversitate de băuturi : zeci de sticle, de la cel mai fin scotch pînă la cel mai fin porto, de la vodcă Smirnoff la Moscovscaia Osovaia Vodca, de la bere Löwenbraü la bere Miller, de la vin de Madera la vin de Cotnari, de la Benedictină la Chartreuse, de la Grand fine Napoleon la Grand fine Metaxa, de la şliboviţă slovacă la ţuică de Turţ.

— Hm ! își frecă mîinile James Ladd. Vorba căpitanului Velazza : cu o asemenea companie plăcută... mă refer, bine înțeles, la cutezătorul și cuprinzătorul dumneavoastră frigider bar, prizonieratul nu va fi foarte dur...

— Totuși... făcu un gest de om care se predă Bob Stewart, dacă veți dori cocktailuri speciale, barul yachtului vă va sta la dispoziție între orele 10 și 12 noaptea... Iar această natură moartă cu crizanteme este de fapt ușa mascată a unei mici farmacii în care veți găsi cîteva medicamente uzuale. Inutil să adăugăm că am dori să nu deschideți niciodată această ușiță, chiar dacă ușa barului nu s-ar închide niciodată. Pentru orice eventualitate însă...

Tabloul cu crizanteme fu împins, ca o ușă glisantă, pînă la jumătatea lui, descoperind o firidă lăcuită în care se înșirau diferite produse farmaceutice renumite : antinevralgice, tonifiante, somnifere, mai ușoare, sau mai violente, eteruri, calmante, sedative, glutacide și o gamă de ceaiuri medicinale românești.

— Încăodată, fiți binevenit la bordul yachtului „Confession" ! se înclină Angelo Petti din cadrul ușii.

— Și totuși figura dumneavoastră nu-mi este întru totul necunoscută ! îi spuse pe neașteptate James Ladd lui Bob Stewart. Aș putea să jur că v-am mai văzut undeva... la New York.

Bob Stewart îi răspunse doar printr-un zîmbet nedefinit.

2

James Ladd așteptă cîteva secunde apoi deschise cu precauție ușa cabinei. Ciudatele gazde aproape că ajunseseră la celălalt capăt al coridorului principal. Dar nu plecă imediat pe urmele lor, așa cum își pusese în gînd. Mai întîi făcu o trecere în revistă a camerei. Nu semăna de loc cu o cabină

obișnuită de vas. Prin mobilier, prin confort, prin spațiile generoase era de-a dreptul somptuoasă. Nu-i găsea nici un cusur. Dacă n-ar fi fost avertismentele și îngrădirea mișcării... Dar James Ladd nu era unul din acei oameni care abia așteaptă o vorbă pentru a deveni sfinți. Descoperi repede ușa spre terasă, și mai ales descoperi, după ce ieși pe ușă, că terasa e asemeni coridorului, fără nici un obstacol, și... fără nici o ființă. O preferă coridorului, și astfel porni leneș, cu mîinile la spate, pe urmele paralele ale gazdelor. Numără ușile și chiar privi, simulînd nepăsarea, prin cristalul fiecăreia. Nici țipenie de om. Cînd numără cea de a șaptea ușă înțelese că a ajuns la capătul coridorului. Merse mai departe, dar cu senzația că s-a prefăcut în umbră. În vîrful picioarelor, fără să facă un zgomot, apoi alunecîndu-și încet capul pe lîngă peretele final al tribordului. Jos, în capul scării albe ca marmura, se zăreau gazdele. Din păcate, prea departe ca să le poată auzi vorbele sau să le remarce gesturile. Oare există o terasă și la babord ? se întrebă el. Nu se poate să nu existe. Aici totul trebuie să se bazeze pe legea simetriei.

Își luă inima în dinți și pătrunse pe a șaptea ușă în camera care trebuia să aibă numărul doi. Încercă ușa spre coridor : era descuiată, așa cum sperase. Privi foarte prudent pe coridor, apoi din două salturi ajunse la ușa camerei numărul 1. Ciocăni de cîteva ori, apoi intră. Camera nu era ocupată. Fără să mai piardă vreme cu cercetarea ei, mai ales că semăna cu celelalte două prin care trecuse, ieși pe terasă, privi în dreapta, în stînga, apoi alunecă iarăși ca o umbră spre capătul final al peretelui de la babord. Cei doi se aflau la vreo șapte, opt metri de el, jos, în capul scării. Amîndoi își priveau ceasul. Se uită și el. Era șase și douăzeci. Apoi își reluă pînda. Privea prin grilajul foarte dens al parapetului. Era imposibil să-l zărească de acolo de jos, cineva. Dar din spate ? Și simți un zvîcnet prelung în șira spinării. Fu însă nevoit să uite, într-o clipă, toți fiorii posteriori. Pe scara de unire urca,

gîfîind și jovial, John Sheridan, unul din magnații industriei de avioane. Urarea lui Angelo Petti se auzea foarte clar, parcă se repeta un disc : „Fiți bine venit pe acest yacht al confesiunii și al sincerității, și vă rugăm totodată ca după o foarte necesară noapte de odihnă, să-l considerați al dumneavoastră, mai ales că mîine vă vom sta la dispoziție cu una din surprizele făgăduite..." James Ladd se aștepta să-și audă propriile cuvinte : „Adică pînă mîine sîntem prizonieri ?", rostite de vocea hîrșîită a lui John Sheridan, atît de asemănătoare cu a lui Armstrong, dar în loc de aceasta îl văzu pe miliardar făcîndu-i, pe furiș, un semn cu cotul lui Bob Stewart... ceea ce însemna de fapt o primă surpriză. Angelo Petti nu observase semnul. El își conducea oaspetele, imperturbabil și indiferent, legănîndu-și în mers umerii ca un atlet.

James Ladd simți iarăși fiori în șira spinării. Trebuia să se întoarcă neapărat și cît mai repede în camera lui. Coridorul nu mai putea fi traversat vreme de cîteva minute. Risca să fie surprins de către amfitrioni. Trebuia să refacă drumul, în sens invers, pe terasa pe care se afla, terasa babordului, a numerelor fără soț. Dar dacă John Sheridan va primi o cameră cu număr impar ? Dilema nu dură mult. Chiar în clipa aceea, amfitrionul și noul musafir treceau pe lîngă postul lui de observație. Auzi vocea lui Bob Stewart :

— Vi s-a rezervat camera numărul patru...

Îi așteptă să treacă, apoi porni și el, grăbit dar cu un aer indiferent, numărînd, una după alta, șapte uși. Se opri în dreptul camerei cu numărul 13. Ciocăni în ușa terasei și neprimind nici un răspuns încercă s-o deschidă. Zadarnic. Privi înăuntru și zări pe masă un chipiu albastru cu dungi albe. Nu-i trebui mai mult. Camera numărul 13 era ocupată de căpitanul Tonio Velazza. Încercă la ușa camerei numărul 11, uitînd bine înțeles să mai bată în ea, și o găsi descuiată. Înăuntru, același confort, aceeași somptuozitate, numai culoarea mobilierului era alta, iar în frigider, pentru că nu rezistase

tentației de a-i compara conținutul, cea mai bogată colecție de răcoritoare pe care și-o putea dori și imagina cel mai însetat locuitor de la tropice, înconjurînd cîteva butelii de coniac și porto. De asemenea un tablou, pe peretele dinspre proră, o natură moartă cu trandafiri, ascunzînd o serie identică de produse farmaceutice.

Și deodată, cel de al șaselea simț îl împunse cu toate soneriile de alarmă, obligîndu-l să se strecoare în primul ascunziș : cabina de toaletă. Avu senzația netă că înalță clanța în aceeași clipă în care cobora clanța ușei dinspre coridor.

— Și aici totul e O.K. ! răsună imediat vocea lui Bob Stewart. Numai ușa de la terasă a lăsat-o cineva deschisă... și mi se pare că domnului Achile Pommot nu-i place curentul...

— Mie nu-mi plac mai multe ! se auzi ca un protest glasul baritonal al lui Angelo Petti. Și aș vrea ca totul să se termine cît mai repede !...

— Dar v-am asigurat că vor veni toți ! îl întrerupse Bob Stewart. Numai domnul Boroslav Venceleicic s-a scuzat, cu temei, în ultima clipă. Fiți sigur că totul va decurge după dorința dumneavoastră și că va fi foarte simplu să-i convingeți... dacă veți folosi acele date despre care vorbiți, dar pe care nu vreți cu nici un chip să mi le arătați...

Se făcu tăcere, doar cîteva clipe, apoi se auzi vocea șoptită a lui Angelo Petti :

— Crezi că a trecut cineva prin camera asta ?... Dar cine altul poate fi decît individul de la paisprezece ?

Individul de la 14 dîrdîia sub duș, deși nu se abătea asupra lui nici un strop din apa rece ca ghiața care-i găurea pielea. Își prefăcuse totuși urechile în pîlnii acustice pentru a nu pierde zgomotele plecării binecuvîntate. În sfîrșit, după cîteva minute de teroare ajunse în camera lui, viu și nevătămat, dar se repezi sub un duș bun de jumulit o găină în timp record, de parcă ar fi străbătut o leproserie.

3

Domnul Achile Pommot, durduliu, mărunțel, cu ochi și cu bărbiță de țap, primi urările de bun venit cu zîmbetul lui timid și nesigur, plimbîndu-și ca întotdeauna degetele prin cele cîteva fire de păr care-i dezgoleau superba cutie craniană atît de asemănătoare cu un măr domnesc, mai ales că șuvița cea mai bogată, de grosimea unui deget, izvora chiar dintr-o adîncitură a creștetului. Ochii îi alergau pretutindeni, multiplicîndu-i-se la infinit. De aceea își scăpă, cam pe la mijlocul coridorului batista, pentru ca odată cu ea să ridice un anumit obiect care dispăru la iuțeală în buzunarul din dreapta al surtucului său de modă veche, în vreme ce mîna stîngă compunea mișcările cabalistice ale unei scamatorii. Bineînțeles că nu puteau să lipsească vorbele :

— A, da, sigur că da... își căută el timp de gîndire. Sigur că da. Vă mulțumesc și abia aștept surpriza cea mare. Nu e nevoie să mă conduceți în cameră...

Dar nici nu slobozi bine clanța, că își lipi ca o ventuză urechea de suprafața rece și alunecoasă a ușii, tocmai la timp pentru a-l auzi pe Angelo Petti :

— Ăsta într-adevăr are tot ceea ce-i trebuie unui dobitoc : craniu, statură, rînjet...

— Absolut exact ! zgîrie vocea secretarului. Un deghizament admirabil, ca o hîrtie de muște. Nimic nu poate să-i scape. E un tip redutabil cu teoria lui, a circonvoluțiunilor cerebrale.

Și din nou vocea lui Angelo Petti, șoptită :

— Crezi că și ăsta are obiceiul să asculte pe la uși și să cotrobăiască prin alte camere ?

Achile Pommot nu mai auzi nimic, deși își turti cu înverșunare, pînă la durere, urechea rezistentă de suprafața dură a ușii. Nu-i fu greu să priceapă că amfitrionii își luaseră tălpășița. Era atît de convins încît nici nu mai crăpă ușa pentru

a-i privi din spate. Imediat scoase din buzunarul surtucului obiectul pe care-l ridicase și îl escamotase cu ajutorul batistei și al mîinii stîngi, în clipa cînd făcuse mătania, la mijlocul coridorului. Era un ghemotoc de vată, cam cît jumătate din falanga degetului mic, îmbibat într-o soluție de culoare închisă : „Aha ! tinctură de iod !" îl descifră el, după ce îl supuse unui infailibil control olfactiv. Ascunse obiectul într-o cutiuță de metal, care nu lipsea niciodată din buzunarele lui, și ajunse foarte repede la concluzia cea mai rezonabilă :

„Cine știe ce utilitate, cine știe ce importanță, cine știe ce glorie va avea acest sfios obiect !"

Apoi începu să cerceteze camera, să pipăie mobilierul, pereții, să treacă sub un control riguros fiecare obiect care nu respecta anumite legi ale simetriei, inventate ad hoc de el. Astfel nu-i fu greu să descopere frigiderul și conținutul lui generos, care-i activă toate papilele și-i porunci limbii să se plimbe îndelung printre buze, nu-i fu greu să descopere cabina de toaletă și instalația de duș cu apă docilă, și bineînțeles, după un calcul fulgerător, din care se excludea faptul că tabloul cu trandafiri rămăsese cam cu două degete în afara ramei, descoperi și mica trusă farmaceutică, care îl cuceri imediat prin ceaiurile medicinale românești, mai cu seamă prin cele împotriva astmei, gutei, reumatismului, colitei, nefritei, insomniei și constipației.

În momentul cînd auzi bătăi în ușă, camera numărul 11 nu mai avea nici un secret pentru el.

— Domnul Achile Pommot ? îl întrebă din cadrul ușii un bărbat cam de 40 de ani, de statură medie, cu păr de culoare medie, adică șaten, și cu un nu știu ce foarte bizar pe față.

— Domnul James Ladd ? întrebă la rîndul lui Achile Pommot, descoperind cu un sentiment de deplină satisfacție cauza ciudățeniei de pe fața vizitatorului : o mustăcioară subțire, ridicîndu-se arcuit pe obraji și apoi coborînd în acolade

orizontale pentru a-şi ascunde vîrfurile în nări. Cred că putem păstra secretul profesional asupra modului cum am obţinut fiecare numele celuilalt.

— Eu am folosit cele mai pure mijloace detective, se scuză James Ladd. Pur şi simplu am tras cu urechea !

— Eu am făcut uz de alte mijloace, zîmbi cu timiditate Achile Pommot, mîngîindu-şi tenace carapacea craniană.

— Vă cunosc şi vă admir metoda, îl gratulă James Ladd. Aţîţarea circonvoluţiunilor cerebrale.

— Care la urma urmei înseamnă gînduri, vorbe şi sunete, se retrase brusc Achile Pommot în apele secretului profesional. Probabil că frigiderul dumneavoastră conţine foarte multe... licori binecuvîntate. Al meu s-a conformat literaturii : numai răcoritoare din toate ţările lumii.

— Aşa dar şi dumneavoastră l-aţi studiat pe-al meu ! se miră James Ladd. Dar nu văd cînd, pentru că de la sosirea domnului John Sheridan, şi asta s-a întîmplat fix la şase şi douăzeci, n-am mai părăsit camera.

Micuţul Achile Pommot îi răspunse cu acelaş gest, adică plimbîndu-şi degetele prin părul rar, apoi întrebă :

— Prin urmare dumneata ai sosit la ora şase fix !

— Exact ! răspunse tot mai mirat James Ladd. Nu cumva aţi venit înaintea mea ? Căpitanul m-a asigurat că sînt primul... Sau tot strălucirea dinăuntrul craniului ? Circonvoluţiunile...

— Ai invitaţia la dumneata ? întrebă subit Achile Pommot. Numai pentru două secunde... Sau, dacă vrei, citeşte chiar dumneata numele invitaţilor.

James Ladd alese cea de a doua soluţie :

— Invitaţii ?... Da... Va să zică... printre invitaţii noştri se află renumiţii detectivi... pardon ! începe cu actriţele Eva Morelli şi Margaret Smith şi se termină cu renumiţii detectivi : Achile Pommot şi George Graisset. Nici un cuvînt despre John Sheridan...

— În invitația mea nu apare acest haotic și foarte simpatic Georges Graisset și nici artista cealaltă... Margaret Smith, mi se pare, probabil un pseudonim...

— De ce credeți că e un pseudonim ? îi întrerupse James Ladd firul meditațiilor.

— Dintr-un raționament foarte simplu, răspunse cam iritat Achile Pommot. Inextravaganța poate deveni, uneori, cea mai violentă extravaganță... În schimb apare un compatriot celebru din țara dumitale : Larry L. King...

— Imposibil ! strigă James Ladd. Probabil că a refuzat invitația, altminteri mi-ar fi dat un telefon. Dar chiar dacă ar fi refuzat-o trebuia să-mi telefoneze. Imposibil...

— Dacă-mi este îngăduit, îl privi de sus micuțul detectiv cu craniul ca un măr, dumneata i-ai telefonat ?

James Ladd rămase o clipă cu gura căscată, apoi o închise, pentru a înghiți în sec.

— Va fi foarte grav ! izbuti, în sfîrșit, să-și revină ziaristul. Mi-e teamă să nu iasă o explozie. Din universitate ne-am jurat să nu avem secrete unul față de celălalt. Brrr ! Mi-e teamă de o explozie...

— Cînd se apropie două forțe teribile, zîmbi Achile Pommot, rezultatul e mai întotdeauna o neutralizare, ca în politică. Cînd fiecare posedă un sceptru cu fulgere, trăznetele se cumințesc. Sau poate că e mai bine invers...

— Și dacă numai unul dintre noi are sceptrul cu trăznete ? se înfioră Jamen Ladd.

— Nu cred că e rezonabil să-ți disprețuiești, în lipsă, adversarul, sau prietenul... îl potoli Achile Pommot. Mai bine să recapitulăm lista cu invitați ; ordinea de pe invitații nu are nici o valoare. Prin urmare : John Sheridan, Eva Morelli, Margaret Smith, James Ladd, cu care am avut onoarea...

— Domnul Achile Pommot, renumitul detectiv... nu se lăsă mai prejos James Ladd.

— Mulțumesc, continuă Achile Pommot. Georges Graisset și Larry L. King. În total șapte persoane. Care sînt celelalte personalități ?... Probabil o simplă figură de stil. Și dacă dumneata ai sosit la șase fix, John Sheridan la șase și douăzeci, umilul dumitale servitor la șase cincizeci... și dacă în clipa aceasta e ora 19 și 15 minute...

— ...înseamnă că vă ascult de trei minute ! se auzi o voce dinspre terasă. De cînd ați hotărît neutralizarea nu știu căror fulgere și trăznete !

— Larry ! strigă ca un apucat James Ladd. Faimosul Larry L. King ! Să nu-mi spui nici un cuvînt... Urîciosule !

— Nu știu care dintre noi ! îl amenință Larry, prietenește. Dar mai întîi lasă-mă să-mi prezint omagiile, cele mai sincere, maestrului Achile Pommot. Cred că nu mai este cazul să repet cu vorbele că mă voi considera întotdeauna umilul dumneavoastră discipol, și că acesta este singurul titlu pe care-l revendic. Știați că Boroslav Venceleicic a refuzat invitația ?... Am vorbit cu el și mi-a spus că acolo unde sînteți dumneavoastră, el nu are ce căuta. A făcut, bine înțeles, cîteva insinuări inamicale, dar l-am lăsat în pace. A îmbătrînit rău... și i se pare, ca tuturor bătrînilor, că lumea nu trăiește decît din fructele lor... pe care le vînd alții...

— Și totuși aș fi vrut să-l întîlnesc, spuse cu amărăciune în voce Achile Pommot. Ca să limpezim anumite lucruri, cu orice risc...

— Mai adineauri ați spus că atunci cînd se apropie două forțe teribile... îi aminti Larry L. King.

— Nu m-am gîndit nici o clipă la așa ceva... răspunse cu zîmbetul și mai intimidat Achile Pommot. M-am gîndit că l-ar fi putut fulgera o criză de inimă, acesta era riscul... Pe invitația dumitale există și alt nume ?

— Ca întotdeauna punctul pe i ! îl felicită Larry King. Ați intuit perfect ! Pe invitația mea lipsește numele fostului

meu prieten, James Ladd, dar figurează numele unui oarecare Max Taylor, care a mai sunat cîndva pe la urechile mele, sau mi-a fîlfîit prin fața ochilor...

— Și mie mi se pare cunoscută figura cuiva... interveni James Ladd. Însoțitorul lui Angelo Petti, acest Bob Stewart, parcă-mi spune ceva. E fără îndoială american și new yorkez...

— Și are, sau a avut o agenție de detectivi : B. S., îl completă Larry L. King.

— B. S. ? sesiză imediat Achile Pommot. Inițialele propriului nume : Bob Stewart...

— Ca o dovadă a seriozității și discreției agenției ! reveni Larry King. Atît : B. S. Agenția B. S.

— Înțeleg... spuse Achile Pommot. Eu, detectivul, dau primul exemplu de discreție inițializîndu-mi numele...

— Exact ! se bucură Larry King. Așa și-a început reclama : Agenția privată B. S. Nu știu cine sînteți, nu știți cine sînt. Agenția privată B. S. Ideea, cel puțin, e strașnică.

— Și cum dracu a ajuns aici ! se înfurie James Ladd. Secretar particular al lui Angelo Petti...

— Și chiar paznicul lui ! adăugă Larry King. Mi s-a destăinuit prin semne. A dus mîna la buzunarul pistolului, apoi mi-a făcut semn cu ochiul spre Petti... apoi și-a îndreptat degetul mare spre piept. Nimic mai simplu...

— Da... acceptă Achile Pommot. Aceasta pare a fi soluția rebusului gesticulat.

— Dar soluția acestui semn care poate fi ? întrebă cu superioritate în glas James Ladd. Cînd John Sheridan a ajuns la capul scărilor i-a dat mîna lui Angelo Petti și în acelaș timp i-a făcut un semn cu cotul lui Bob Stewart !

— E ora șapte și jumătate foarte precis ! anunță vocea lui Achile Pommot. Chiar în clipa aceasta...

Larry King nici măcar nu se scuză. Picioarele lui ca de cocostîrc îl aruncară într-o secundă pe terasă. Cînd Achile

Pommot și James Ladd ieșiră la rîndul lor pe terasă, nici urmă de Larry King. Probabil că-și luase în primire postul de pîndă.

— Nu știu cine spunea că ar fi miop, rîse Achile Pommot. Probabil că e un deghizament oarecare...

— Eu totuși nu cred că a mai prins primirea oaspetelui de la șapte și jumătate, spuse James Ladd.

— Nu se știe... răspunse Achile Pommot. Printre cei patru care au mai rămas sînt și două zeițe. Și nu coboară ele pe pămîntul concret, mai ales cînd sînt chemate și așteptate, fără să întîrzie măcar zece, douăzeci de secunde...

4

Larry L. King ajunse la timp în ascunzișul de la parapet. Eva Morelli tocmai urca scara de unire, învăluită de aureola unor lumini nevăzute, dar și ochii lui Angelo Petti, cît erau ei de camuflați sub lentilele fumurii, parcă scăpărau. O primi cu aceeași formulă stereotipă, dar vocea nu-i mai rămase inexpresivă. Ba pe la mijlocul frazei chiar se bîlbîi, și se grăbi să termine restul într-o suflare, pentru a face față surîsului cuceritor al vedetei și mai cu seamă pentru a-i oferi brațul care-i fusese cerut cu un gest aproape vulgar.

„Cît de repede devin îndrăznețe dacă simt în preajmă miros de bani !" reflectă cam întristat Larry L. King.

Apoi auzi vocea Evei, decretată cîndva cea mai frumoasă voce vorbită din univers, chițcăind veselă și îngînînd o frază mirată :

— Vai ! Dar aveți o adevărată mină de oțel în brațele dumneavoastră ! Ce mușchi formidabili !

„Bine că măcar e incultă ! se bucură Larry King în sinea lui. Mină de oțel ! Mai bine spunea mină de oase..."

Dar își aminti că n-a făcut încă duș și se întoarse în cameră. După un minut se lăsă strivit de șuvoaiele de apă. Al-

terna fără încetare, după fiecare cincisprezece secunde : rece, cald, fierbinte, foarte rece, rece, cald fierbinte, foarte rece. După cinci minute de tortură ieşi din cabinetul de toaletă ca un nou născut : fără nici o vlagă, dar cu o poftă de mîncare şi cu un gust de harţă de zile mari. Îl aştepta, într-un fotoliu, Bob Stewart, învăluit într-un nor de fum.

— Cum s-ar spune, îl luă în primire Larry L. King, mă aştepţi cam de multişor, dacă ţi-ai adus ca martor fumul ăsta.

— Numai călcîiul lui Achile se vedea din dumneata... îi răspunse Bob Stewart. Dar ai dat atît de repede drumul la duş că nu mai m-ai auzit. Am bănuit că n-o să stai mai mult de cinci minute. În nici un caz zece...

— Şi de unde mă rog această bănuială, domnule B. S. ?

— Din cauza culorii grilajului, adică din cauza neînţelegerii dintre culoarea hainelor dumitale şi cea a grilajului... Pe înserat mai merge, dar cînd se aprind luminile şantierului, se vede totul din afară... Nu-ţi fie teamă că milionarul meu n-a văzut nimic. Ochii lui o simţiseră probabil pe Eva încă de la hotel şi celelalte culori ale lumii s-au pierdut...

— Şi ce legătură are aceasta cu durata duşului meu ? întrebă sentenţios Larry King.

— Marele Larry L. King ! oftă Bob Stewart. Nu-mi închipui eu că te-a interesat doar sosirea Evei, oricît de mare vedetă ar fi ea...

Larry King îşi desfăcu braţele lungi în semn că se predă, apoi se aşeză, sfîrşit, într-un fotoliu.

— Spune-mi tot ce se poate spune ! îl somă el pe Bob Stewart. Fără nici o paranteză, fără nici o amînare...

— Dar n-ar fi o victorie prea uşoară ? întrebă uimit Bob Stewart. M-ai decepţionat... Dar nu acesta e motivul. Pur şi simplu nu pot să spun nimic. Nu ştiu şi nici nu mă interesează dacă toţi pereţii au urechi... Yachtul acesta e făcut după comanda şi planurile speciale ale lui Angelo Petti. L-a costat aproape un milion de dolari, sau poate că exagerează. Eu sînt

secretarul şi paznicul lui şi am consemnul de a nu scoate nici un cuvînt. Poţi să-ţi imaginezi cam cît primesc pe lună pentru vorbele, scrisul şi tăcerea mea ?... Nu încerca, pentru că n-ai să ghiceşti. Cam atît cît primeşte într-un an un ministru din jurul Casei Albe...

— Dar cine e acest Angelo Petti ? se înfurie Larry King. De unde a apărut şi de ce ne-a chemat la această croazieră, fără publicitate ? Sau şi asta face parte din consemn ?

— Mai ales asta ! răspunse Bob Stewart. Sau numai asta ! Şi eu ştiu foarte puţin, dar bineînţeles din acest puţin pot deduce cîteva lucruri. Atît. Restul îi aparţine exclusiv lui Angelo Petti. Pînă mîine nu vrea să dea nimic în vileag... deşi gestul lui se datorează aproape în întregime lui B. S.

— Hopa ! îl prinse Larry King. Ştiu foarte bine în ce condiţii ai dispărut din New York.

— Ştiu că ştii, pentru că am auzit proorocirile dumitale. Mi se pare că ai spus cam aşa : Va fi cea mai mare afacere a unui privat. Va suge cîţiva ani de la trei oi, va simula şi cîteva primejdii, poate chiar accidente, pînă ce va ridica mîinile şi va spune : am făcut tot ce se poate, dar nu se poate !... Mai am doar cîteva minute...

Bob Stewart se pregătea să plece. Mai rămăseseră patru minute pînă la 7 şi 50. Larry King încercă să-i bareze drumul

— Spune-mi măcar dacă e vorba de afacerea Super ? Altceva nu mă interesează.

— Nu-ţi pot spune decît atît : Petti m-a asigurat că va face o confesiune absolut senzaţională... Nu ai văzut cum a botezat numele yachtului ?... Mi-a spus că are toate datele în mîna lui. Şi m-a avertizat să păstrez secretul... Şi mi-a dat a înţelege că riscurile unei neghiobii sînt cumplite... în cazul cînd i-ar eşua planurile... Ţi se pare că e un om vesel căruia îi place să rîdă... dar, crede-mă că n-am întîlnit pînă acum o fermitate şi o capacitate de a fi crud, feroce, mai mare decît a lui. E încă în stadiul de capacitate cruzimea pe care i-o simt... dar

dacă se dezlănțuie cred că ar fi în stare să facă pulbere din yacht și din oaspeții lui... Iată de ce trebuie să tac. Bineînțeles că această tăcere mă privește numai pe mine. I-am atras atenția că alții nu vor tăcea și nu vor sta cu mîinile în sîn, dar mi-a răspuns că asta nu-l interesează... La revedere...

Larry King se lăsase, fără voia lui, impresionat de vorbele lui Bob Stewart și mai ales de tonul cu care le rostise. Nu i se făcuse nici o destăinuire și în sinea lui l-ar fi considerat neghiob și l-ar fi disprețuit pe Bob dacă ar fi spus ceva. Și cu toate acestea îi spusese ceva, și încă un lucru foarte important.

5

Eva Morelli îi făcu semn lui James Ladd să intre în salon și înțelese din gesturile lui că ușa de la terasă e încuiată pe dinăuntru. O deschise cu un simplu bobîrnac, atît de ușor aluneca zăvorul, apoi își puse mîinile în șolduri și îl primi ca o precupeață :

— Te-am mirosit de la o poștă, neisprăvitule ! Cum ți-am văzut numele pe invitație, cum m-am gîndit că vei asculta pe la uși. O simplă umbră am zărit și am știut că ești tu. Hai, sărută-mă, ce dracu ai înțepenit acolo !

James Ladd încercă s-o sărute de formă, dar Eva se avîntă în pieptul lui și îl încolăci cu brațele și îi sorbi o răsuflare nesfîrșită. Cînd se descolăciră din îmbrățișare, fotoliile deveniseră cele mai acute necesități ale vieții lor.

— Crezi, neisprăvitule, că te poate uita vreodată o femeie ?! Mai mult pentru tine am alergat pe yachtul ăsta prea luminat și prea indiscret...

James Ladd își revenise cu totul din urmările îmbrățișării și mai că-i venea și lui să-și proptească mîinile în șolduri și s-o ia la rost, dar gîndul i se topi cam pe la jumătate :

— S-ar putea ca pe mine să nu mă fi uitat, dar după cum te-ai unduit şi după cum ţi-ai fluturat părul pe la nasul lui, am impresia că i-ai promis şi lui că nu-l vei uita...

Eva Morelli pufni în rîs :

— Eşti un imbecil ! Şi încă unul uriaş. Cum poţi să te compari cu idiotul ăla ?! E la fel de brută şi de incult ca mine. Nu are ce spune şi îi tot dă cu degetele, şi îşi strîmbă faţa cînd îl gîdilă un diftong mai complicat. Are ceva muşchi, dar ochii dezbracă prea repede, prea repede ca să posede calităţile care îmi priesc mie.

— Dar care pot fi înlocuite... îndrăzni James Ladd.

— Arată-mi o singură calitate care să nu poată fi înlocuită ! Hai ! Una singură !... Să ţi-o spus eu. Singura calitate care nu poate fi înlocuită este aceea care le poate înlocui pe toate celelalte : banii. Şi bani are, idiotul ! Şi nu ştie cum să-i arunce, încă nu ştie...

— După cîte se pare, vrei să-l iei ucenic în profesiunea asta... o ameninţă vesel James Ladd.

— Sigur că da ! Am nevoie de o vilă pe Coasta aia de azur, sau cum îi zice, pentru soră-mea... Şi nu mi-ar strica de loc să ştiu că yachtul ăsta este proprietatea mea... Celălalt, Eva, pare pe lîngă ăsta un fel de dărîmătură...

— Să nu-şi fi băgat toţi banii în yacht rîse James Ladd. Poate că ne-a chemat aici ca să fim răscumpăraţi. Cine n-ar plăti cîţiva dolari pentru Eva, pentru Margaret, pentru Sheridan, pentru Achile Pommot şi pentru ceilalţi, şi chiar pentru mine s-ar găsi cîteva femei... Din cîteva colecte publice tot s-ar scoate ceva dolari cu care am fi răscumpăraţi...

— La bancuri ai rămas la fel de idiot precum de straşnic ai rămas, se zice şi vom vedea, în celelalte... Eu cred că individul e putred de bogat. Tu ştii cît a dat Metropolitanului ?

— O sumă mare ! aşa mi s-a răspuns. Dar sumă mare e şi două mii de dolari faţă de cenţii, nichelii, quarterii şi jumătăţile de dolari care se strîng în fişicuri de la susţinătorii mu-

zeului. Cinci mii, zece mii, mare lucru... Getty sau nu știu care a donat acum trei ani vreo două sute de mii...

— Nu te-ai interesat la muzeu ?! se miră Eva Morelli. Dar atunci cum de-ai avut curajul să vii ? Impresarul meu a telefonat și la Londra, și la Paris, și la Florența...

— Și eu am încercat, dar peste tot mi s-a răspuns că nu au voie să dea în vileag suma. Asta e principala condiție a donației. Răspuns stereotip : o sumă foarte mare. Și 10.000 de dolari e o sumă foarte mare...

— Ufff ! Imbecilule ! îl zgîlțîi Eva Morelli. Mi s-a răspuns și mie la fel, adică impresarului, care a mirosit ceva deosebit... adică producția unor filme mamut. Și am fost obligată să aflu. Și dacă sînt obligată, și bineînțeles interesată să aflu ceva, știi că nu se poate să nu aflu...

— Și mai știu că și *celălalt* află niște lucruri formidabile pe chestia asta, tuși James Ladd. Descoperiri reciproce...

— Ei și ! îl persiflă Eva Morelli. Merita să știu pe ce lume trăiesc ? Merita cu vîrf și îndesat... Poate că n-ai să mă crezi, dar îți jur că nu mi-am dat jos ultimul obiect pînă ce nu mi s-a arătat și pînă ce n-am pipăit cu mîinile mele sigiliile actului de donație. Cinci sute de mii de dolari, imbecilule !

James Ladd scoase un prelung șuierat de uimire :

— Fiuuuu ! Și nenorocirea e că tu nu te poți înșela în problemele ăstea. Cinci sute de mii ! Să nu fi făcut donația în pessos ! Au exact același semn și ar reprezenta numai a douăsprezecea parte din sumă... Dar știu că singurul om care nu se poate înșela în calculul dolarilor, și mai ales în mirosul lor, ești tu. Acum te-aș ruga eu să-mi dai voie să te sărut... Tu știi că eu fac toate acestea numai cu învoire...

— Nu ! Stai acolo ! îl țintui Eva Morelli. Vrei să ies goală prin sticla ușii cu toate cioburile înfipte în mine ?... Mai tîrziu, și numai dacă nu primejduiesc viitoarea proprietate a yachtului. Pentru asta aș fi în stare să-mi torn picioarele într-un soclu de ciment, ca să nu se îndepărteze unul de altul

nici măcar cu un milimetru. Aşteaptă fără să fii prost. Din toată lumea asta, din toată liota bărbaţilor de toate culorile, tu eşti primul care mă interesează, cînd nu mă interesează altceva...

— M-ai cam înfierbîntat cu preambulul tău, îi mărturisi James Ladd, dar m-ai neutralizat apoi cu discursurile tale...

— Să numesc asta provocare, idiotule ? După ce ţi-am dăruit dintr-un foc cel puţin cincizeci de mii de dolari, şi asta în perioada debutului... Pe Sheridan l-a costat cinci sute de mii.

— Nu înţeleg... se încruntă James Ladd. Cînd mi-ai dăruit tu cincizeci de mii de dolari ? În perioada debutului ? Nu cumva ai scăpat o frază prea incultă ?

— Ufff !... Am dreptate să te numesc imbecil...

— Ca pe toţi cei care ţi-au ţinut trena, ripostă imediat James Ladd. Cel mai sigur semn de recunoaştere...

— Ia lasă prostiile ! se apropie ea ameninţătoare. Cît te-ar fi costat să afli secretul lui Petti de la Metropolitan ?

— Mă predau ! pricepu James Ladd. Dar cine te asigură că Angelo Petti e una şi aceeaşi persoană cu proprietarul acestui yacht ? Poate că ni s-a pregătit o farsă...

Un fulger parcă trecu prin corpul artistei :

— Tu ştii ? se transformă ea într-o oarecare pisică.

— Ştiu ! o linişti James Ladd. Mi-a confirmat John Sheridan. Şi ăsta nu se poate să cadă în cursă, mai ales că e aici...

— Ufff ! Dacă ţi-a spus John, gata ! răsuflă Eva Morelli uşurată. Prin ce spaime am trecut, doamne ! Sărută-mă !

Îmbrăţişarea îi trînti iar pe fotolii. James Ladd îşi găsi totuşi vorbe în explozia care-l mistuia pe dinăuntru :

— Păcat că nu sînt cu proprietarul yachtului...

— O să fii peste cîteva săptămîni, îi făcu ea din ochi. O lună vom petrece împreună... Dar cine-i această Margaret ?

— Acum te trezeşti !? rîse James Ladd. Margaret Smith...

— Iar ea !? își duse mîinile în șolduri Eva Morelli. Oriunde mă învîrtesc numai peste ea dau ! Fir-ar să fie ! Și dacă ar fi făcut măcar un film... Trebuie să mă grăbesc ! Ufff !

6

John Sheridan intrase pe ușa terasei în camera numărul 2. Văzuse lumina, auzise niște mormăituri și își făcuse curaj. Se pomeni în fața unei matahale obosite, cu umerii căzuți, cu brațele cam nesigure, legănîndu-se din șolduri. O figură tăiată de riduri neregulate, palidă, scurmată de nenumărate nopți de nesomn.

— Parcă m-aș uita într-o oglindă ! spuse John Sheridan în loc de bună ziua. Ești doar cu cîțiva centimetri mai înalt, șefule ! Încolo identitate totală : și la expresie și la oboseală, mi se pare și la amorul pentru băutură și pipă. Parcă am fi frați gemeni. *Vive la liberté, vive l'inégalité...*

— Dar mai bine să trăiască pușcăria ! îl opri comisarul Graisset. Eu abia am avut vreme să beau un păhărel de coniac... Ia, zi ! Ce te aduce aici ? Vrei să faci vreo mărturisire ? De ce nu ți-ai ales, domnule, alt moment ? Ai văzut ce se află în barul ăsta ? Numai apă lipsește... Zi-i !

John Sheridan era doar puțin grizat, dar îi plăcea să exagereze, să-și înjumătățească echilibrul și controlul vorbelor, închipuindu-se că a ajuns pentru cîteva clipe acolo de unde a plecat : subsolurile Bronxului sfîrtecate de țipătul trenului aerian.

— Voiam să te cunosc, șefule, fiindcă am auzit cîte ceva despre dumneata, spuse el cu voce înecată. Dar nu mi-aș fi închipuit că semeni atît de bine cu mine. Nu cumva te-ai născut prin mahalalele Parisului...

— Nu știu dacă la Paris, se lăsă comisarul Graisset furat de amintiri vechi, dar știu că undeva într-o mahala. Dar vreau să te avertizez că nu-mi place să vorbesc prea mult, nici cu șefii, nici cu hoții, nici cu oamenii de treabă. Stai cît vrei, unde vrei, chiar dacă ai comis acum o oră un triplu asasinat...

— Mult mai multe, răspunse John Sheridan cu controlul aproape pierdut și cu echilibrul regăsit. Dar nu acum o oră, ci vreme de treizeci și cinci de ani...

— De ce n-ai căutat alt comisar ?... Unul care se pricepe în chițibușurile legilor. Poate că unele crime sînt prescrise. Ce vrei să bei ?

— Dumneata ce bei ? întrebă John Sheridan.

Comisarul Graisset scoase din frigider cîteva sticle de bere. Le desfăcu, încet, capacele apoi își invită oaspetele să se servească. Nu mai turnă în pahar. Bău direct din sticlă, și chiar lăsă să i se scurgă pe bărbie cîteva șuvițe subțiri.

— Ești cineva, șefule ! se bucură John Sheridan. Îmi amînteşti toată copilăria. Așa am băut și eu, și după ce goleam sticla o spărgeam dintr-o singură lovitură, de obicei în capul cuiva. Pac ! Și sticla și capul ! Pac !

— Altceva ? se rezemă cu umerii de fotoliu comisarul și începu să tragă alene din pipă. Altceva...

— Pe urmă m-am aciuat în Manhattan, pe strada 14... spuse el cu vocea și mai răgușită. Spre Hudson. Prin docuri, prin subsoluri, mereu prin subsoluri, dar uneori și pe acoperișuri. Unii erau criminali, sau poate se lăudau ca să ne înspăimînte și să le plătim regulat cotizația : cîțiva cenți pe zi. Alții erau numai borfași : pungași de buzunare, hoți de magazine, escroci de la asigurări. Puneam totul laolaltă și eu eram casierul unei bande. Cînd am adunat 57 de dolari am fugit în Texas... Cred c-au pus preț pe capul meu cel puțin douăzeci de dolari... Aveam treisprezece ani. N-am mai revăzut nici pînă astăzi vreunul, nici ei nu m-au întîlnit, sau nu ne-am recunoscut... Probabil că au trecut dintr-o închisoare în alta... Plecasem cu

57 de dolari, banii lor, strînşi în vreo trei luni. Aveam şi eu vreo opt dolari...

John Sheridan mai goli o sticlă de bere. Comisarul Graisset nu-l văzu. Pufăia din pipă cu ochii închişi. Părea că nici nu-l auzise. Dar buzele i se mişcară încet :

— Altceva...

— Altceva ?! încercă să-şi adune amintirile John Sheridan. Da... altceva... Am început afacerile la treisprezece ani cu 57 de dolari furaţi de la nişte borfaşi, minus opt care erau ai mei... Am plecat cu o roabă acoperită cu o manta soldăţească de ploaie. Vindeam medicamente şi tutun la ferme. Nu ajungeam întotdeauna într-o singură zi de la una la alta. Chiar în a treia lună m-au atacat nişte tîlhari. Mi-au luat tot, numai roaba mi-au lăsat-o, goală. Şi m-au bătut trei ceasuri ca să le spun unde am ascuns banii. Mă lăsaseră în pielea goală şi trăgeau în mine cum nu se trage în nimic în lume. Găsiseră prea puţini bani în buzunarele mele şi prea puţine mărfuri în roabă. Trăgeau cumplit cu mîinile, cu picioarele, cu nuielele. Nu împlinisem paisprezece ani. Trăgeau şi îmi spuneam că plătesc pentru cei 57 de dolari furaţi, minus opt ai mei. Pînă la urmă m-au lăsat. Era prima mea victorie. Îmi luaseră 23 de dolari, din buzunare, mă durea inima după ei, şi după mărfuri, dar îmi rămăseseră 195 de dolari...

— Da... mormăi comisarul Graisset, tot cu ochii închişi şi tot pufăind din lulea.

— În clipa cînd i-am văzut din depărtare am ştiut că mi-a sosit ceasul, continuă John Sheridan. Dar îmi făcusem de mai multă vreme planul. Am aruncat banii cei mulţi într-un tufiş, fără să se fi putut vedea ceva, pentru că exersasem multă vreme mişcarea, şi am mers spre ei, prefăcîndu-mă că nu-i văd. Mai bine de 100 de paşi am înaintat cu capul în pămînt şi cînd au strigat să stau, m-am făcut că-i văd pentru prima dată şi am început să tremur. Noroc că-mi lăsasem anume, în buzunar, cei 23 de dolari. Altfel m-ar fi omorît în bătaie, pînă n-aş mai

fi rezistat şi le-aş fi spus tot. Aşa au crezut că mi-au luat tot ce aveam, şi m-au bătut mai mult de formă. Dar eu ţipam ca din gură de şarpe... Pe urmă am plecat din nou pe drumuri neumblate, însoţit de un cal şi de un pistol. Trăgeam cumplit şi cîştigam pariuri. Puneam ţigări între urechile calului şi le ţinteam de la douăzeci de metri. Am făcut totul anume, ca să mi se ducă faima şi să nu mă mai atace nimeni. Aşa era în Texas, pe vremea aceea : cine trăgea cel mai bine era respectat de toţi...

— Hm... mormăi comisarul Graisset. Altceva...

— Am devenit rău, cumplit, feroce, se învolbură John Sheridan. Ajunsesem la 13000 de dolari în trei ani de zile. Şi a trebuit să pornesc din nou de la patru sute, din ceea ce am luat pe lucrurile vîndute. Restul mi l-a furat nişte escroci, în numai trei ore, cu nişte acţiuni false şi cu alte hîrţoage. Din păcate, n-am întîlnit nici unul, din cei patru, niciodată. I-aş fi făcut ţăndări. Mi-au luat exact 13 000 de dolari, ba m-au pus să plătesc şi cheful de 82 de dolari, pentru că se încheiase cu bine afacerea şi probabil că asta m-a indus în eroare... Dacă ar fi fost escroci după o asemenea afacere, mi-am zis, ar fi plătit ei. Le-am semnat hîrţoagele, ne-am îmbătat, cu banii mei, şi nu i-am mai văzut... Am trecut pierderea tot în contul celor 57 de dolari furaţi la treisprezece ani. Dar învăţasem ceva. Şi m-am ocupat de hîrţoage. Le citeam şi le descîntam cum fac alţii cu cărţile de rugăciuni. Nu mă mai putea înşela nimeni, aşa le dibuisem tainele şi semnele autenticităţii. Dar asta a durat vreo treisprezece ani...

— Hmm ! mormăi iarăşi comisarul Graisset, pufăind din luleaua stinsă. Şi ai ajuns milionar...

— Tîrziu... oftă John Sheridan. Cînd am împlinit 40 de ani, mi-am numărat primul milion de dolari. Apoi au început durerile, bătăile de inimă şi obligaţia de a fi treaz şi crud, chiar în somn. Nu trebuia să mă mai înşele nimeni... La patruzeci şi cinci aveam un milion, exact un milion pentru fiecare an

patruzeci și cinci de ani, patruzeci și cinci de milioane de dolari.

— Și nu te mai putea înșela nimeni, deschise, în sfîrșit ochii comisarul Graisset.

— Hm... îi preluă John Sheridan mormăitul. În zece ani, adică pînă în clipa aceasta, am mai fost nevoit odată să plătesc în contul celor 57 de dolari furați la treisprezece ani, minus opt ai mei. Și asta s-a întîmplat nu de mult... Am fost obligat să pierd dintr-odată cinci milioane de dolari. Am fost furat de 5 milioane de dolari...

— Altceva ? așteptă comisarul Graisset cu ochii deschiși și cu pipa reaprinsă.

— De data aceasta însă vor plăti și cei care m-au furat ! tună răgușit John Sheridan. Cinci milioane de dolari se cheltuiesc mai greu decît treisprezece mii, mai ales cînd sînt prefăcuți toți în bancnote... De data aceasta, gata !

— Hmmm... mormăi interesat comisarul Graisset. Pînă atunci nu ești dispus să ne mai întoarcem odată în Bronx și să bem o bere direct din sticlă ?

7

La ora 8 și 10, îmbrăcat într-un costum care nu-și mai arbora culoarea ca un drapel, Larry L. King se instală la locul lui de pîndă. Lumina era puternică, orbitoare, parcă o sută de faruri și proiectoare se întreceau să lumineze șantierul Ossanis și bazinul în care se afla yachtul. Se făcuse 8 și 11, dar nici Angelo Petti, nici Bob Stewart, nici vizitatorul nu-și făcură apariția. Doar căpitanul Tonio Velazza nu-și părăsise postul, la intrarea privată a șantierului, ceea ce îl îndemnă pe Larry King să mai aștepte cîteva minute înainte de a se interesa de cauza întîrzierii. Mai trebuiau să sosească pe yacht cel puțin doi invitați : artista Margaret Smith și un oarecare Max Tay-

lor, despre care nu izbutise să afle prea multe. Probabil că artista era în întîrziere şi reuşise să-i anunţe pe amfitrioni. La 8 şi 13 minute, Larry King îi văzu pe Angelo Petti şi pe Bob Stewart discutînd ceva în şoaptă în capul scării. Nu putea să culeagă nici o frază, nici măcar un cuvînt din discuţia celor doi, oricît îşi lungea urechile. Se mai uită odată la ceas : era 8 şi 15 minute. Cei doi amfitrioni rămăseseră încă în capul scării, iar pe poarta privată pătrundea un bărbat înalt, cu capul gol, îmbrăcat într-un costum foarte elegant, de culoarea cerului mediteranean, pe care căpitanul Velazza, fidel misiunii sale, îl luă în primire.

Angelo Petti şi Bob Stewart erau sau păreau nervoşi, şi cum stăteau unul în faţa altuia, nu observaseră probabil sosirea oaspetelui. Acesta însă îi observase pe amfitrioni, şi făcu un gest instinctiv de recul şi de apărare, atît de violent, că Larry L. King îl remarcă fără nici o greutate. Mai ales că noul venit se retrase imediat în camera de pază de la intrarea privată. Amfitrionii înălţară din umeri, apoi părăsiră scara de unire, cu direcţia spre corpul central. Larry L. King nu le mai dădu nici o atenţie, nici măcar nu-l interesa dacă este văzut sau nu. Îl intriga sosirea celui de al şaptelea oaspete şi teama care-l cuprinsese în clipa cînd îşi zărise gazdele. Musafirul în cauză nu putea fi altul decît acel Max Taylor. Dar de ce întîrziase, şi de ce, şi de cine anume se ferea ?

Nu trecuseră nici treizeci de secunde de cînd oaspetele căutase refugiu în camera de pază de la intrarea privată, şi Larry King îl văzu ieşind, împreună cu căpitanul Velazza, şi pornind, înaintea acestuia, spre scara de unire. În capul scării făcură o scurtă escală. Musafirul avea faţa palidă, şi toate gesturile lui trădau nervozitate, nelinişte, spaimă.

— Poate că e o eroare, spuse el. Poate că am fost confundat cu un alt Max Taylor...

— N-aveţi nici o grijă ! îl asigură căpitanul Velazza. Dacă s-a făcut o eroare ea va fi reparată pe loc cu cele mai sincere

și mai prompte scuze, eventual printr-o invitație de a lua parte la croazieră...

— Da... da ! păru că-și amintește ceva oaspetele. Am uitat un pachețel foarte important în taxi. Dacă-mi permiteți... mă întorc în jumătate de minut...

Și chiar se pregăti să plece, dar căpitanul Velazza nu făcu altceva decît să-și umfle pieptul. Oaspetele cu fața de cal se dădu cu un pas înapoi.

— Și spuneți că domnul cu pălărie albă și cu ochelari fumurii, domnul îmbrăcat în alb, e chiar domnul Angelo Petti ?

— Exact ! îi răspunse foarte politicos căpitanul Velazza. Domnul Angelo Petti, proprietarul yachtului și distinsa dumneavoastră gazdă...

— Și domnul celălalt, cu părul mai deschis...

— Domnul celălalt, îl întrerupse căpitanul Velazza, e bucuros să vă ureze bine ați venit la bordul yachtului.

Într-adevăr, Bob Stewart își făcu apariția pe punte, urmat la cîteva secunde de Angelo Petti. Dar niciunul din cei doi nu se opriră în fața noului oaspete, ci se mulțumiră doar să răspundă la salutul lui, înclinîndu-și fiecare capul. Nici mîna nu i-o întinseră. Trecură mai departe și căpitanului Velazza nu-i fu greu să descopere în mișcarea scurtă din cap a lui Angelo Petti îndemnul de a conduce singur musafirul.

— Ceva nu e în regulă aici ! auzi Larry King o voce șoptită în spatele lui, care îi umplu șira spinării de fiori.

Se întoarse și îl descoperi, la doi pași de el, ascuns după un burlan de aerisire, chiar pe micuțul Achile Pommot.

— Dumneavoastră !! se miră nespus Larry L. King. De cînd sînteți aici ?

Același zîmbet timid și nesigur apăru pe fața lui Achile Pommot. Parcă voia să vorbească mai mult cu mîinile, așa își sucea degetele.

— Abia am sosit, mărturisi micuțul Achile Pommot. Doar de vreo cinci minute, de cînd te-ai uitat prima dată la ceas...

— Asta înseamnă... asta înseamnă, înțelese repede Larry King, că ați sosit imediat în urma mea.

Zîmbetul înflori și mai mult pe fața lui Achile Pommot, iar degetele își începură, duioase, plimbarea pe craniu :

— Exact cu zece secunde... înaintea dumitale, răspunse el. Dar întrucît am ales alt loc de... supraveghere...

— Prin urmare ați asistat la toată scena ? mai mult bîigui decît întrebă Larry King.

— Chiar din avanscenă, se înclină Achile Pommot. Nu știu dacă ai observat că din locul acesta, din spatele burlanului de aerisire se vede totul ca-n palmă... și cred că se și aude mai bine... dacă nu cumva ochii și urechile își dezvoltă ascuțimea cu vîrsta... Sînt dezolat că n-am schimbat locurile, dar erai atît de preocupat cu ceea ce mă preocupa și pe mine...

Larry L. King era obligat să primească ironia ilustrului Achile Pommot, fără să crîcnească. De altfel nici nu avea ce să-i răspundă. Preferă să-l întrebe :

— Ați văzut și ați auzit totul ? Și fuga ăluia ?

— Mai bine să intrăm înăuntru, la dumneata, sau la mine, propuse Achile Pommot. Prea stăm aici ca doi caraghioși...

Intrară amîndoi în camera lui Larry King. Tînărul, deșirat și înalt, se întinse pe pat, la orizontală. Capul și-l îndreptă însă pentru a-și putea privi în voie musafirul.

— Oare de ce s-a înspăimîntat în așa hal Max Taylor cînd l-a văzut pe Angelo Petti. Pur și simplu a vrut s-o ia la fugă. Cred că dacă n-ar fi fost acolo căpitanul Velazza nu-l mai aveam tovarăș de croazieră...

— Mie mi s-a părut că l-a înfricoșat Bob Stewart, nu Angelo Petti, zîmbi Achile Pommot.

— Imposibil ! ripostă Larry King. Bob Stewart era mascat de un alt burlan de aerisire. Max Taylor nu putea să-l vadă. Cel mult dacă i-a deosebit contururile. De altfel l-a și întrebat pe căpitanul Velazza dacă domnul cu pălărie albă și cu ochelari fumurii este Angelo Petti...

— A, da, uitasem... părea că-şi aminteşte Achile Pommot. Foarte ciudat, foarte ciudat...

— Ce anume vi se pare ciudat ? întrebă Larry L. King. Faptul că nici Angelo Petti, nici Bob Stewart, cînd au trecut pe lîngă el, nu i-au adresat nici un cuvînt, şi nici măcar nu i-au întins mîna ?

— Daaaa ! făcu plin de uimire Achile Pommot. Deci totul devine şi mai ciudat ! Da, ştiu, nu i-au întins mîna... Şi i-au făcut semn căpitanului să-l conducă el pe domnul Max Taylor.

Larry L. King sări brusc din pat şi din doi paşi ajunse pe terasă. Se întoarse după cîteva secunde. Faţa i se făcuse roşie şi mîinile îi tremurau :

— Vi s-a părut, spuneaţi, că Max Taylor s-a înfricoşat în clipa cînd l-a văzut pe Bob Stewart ? întrebă rar şi apăsat Larry L. King.

— Acum nu mi se mai pare... recunoscu fără ezitare Achile Pommot. Nu ! Domnul Angelo Petti l-a înspăimîntat pe Max Taylor ! Absolut sigur.

— Cum de v-aţi schimbat atît de repede părerea ? îşi continuă Larry L. King seria întrebărilor.

— Probabil din cauza ultimei dumitale incursiuni pe terasă, zîmbi Achile Pommot. Ai observat, îmi închipui, că burlanul de aerisire după care mă ascunsesem eu îl masca în acelaşi timp şi pe Bob Stewart. E o deducţie bine înţeles.

— Exact ! întări Larry L. King. Dar mai e ceva. Din spatele acelui burlan nu se vede nici măcar un centimetru pătrat din suprafaţa care înconjoară capătul scării de unire...

— Adevărat !? întrebă plin de uimire Achile Pommot. Asta n-am ştiut-o... Şi îmi cer scuze sincere pentru inadvertenţă...

Larry L. King îşi coborî greu gîtul. ca o girafă, asupra micului Achile Pommot :

— Cu alte cuvinte... îl invită el pe Achile Pommot...

— Cu alte cuvinte... abia sosisem în spatele dumitale, dar văzîndu-ţi faţa răvăşită, m-am gîndit că s-a întîmplat ceva

și trebuia neapărat să aflu ce anume s-a întîmplat... Și fiindcă nu se putea să nu te fi uitat măcar o singură dată la ceas...

— Doamne, ce nătîng ! se blasfemă Larry L. King. Și eu care am crezut că dau o interpretare subtilă acelei fraze : de cînd te-ai uitat prima dată la ceas... ! De unde știai dumneata că m-am uitat prima dată, sau a doua oară, sau ultima dată la ceas ? M-am lăsat dus de nas...

— De Achile Pommot, schimbă mărunțelul detectiv turnura frazei. Trebuia să aflu ce s-a întîmplat. Un mic truc din pălăria lui Achile Pommot... Dar de întîmplat s-a întîmplat ceva...

8

— S-a întîmplat ! îi șopti Larry L. King la urechea lui Achile Pommot, douăzeci de minute mai tîrziu, după ce se înghesuiră amîndoi în unicul spațiu posibil de observație. S-a întîmplat pentru că a sosit chiar acum artista Margaret Smith, și nici domnul Angelo Petti, nici secretarul dumnealui nu se află pe punte !

Achile Pommot se ridică în vîrful picioarelor pentru a privi mai bine. Femeia care urca înaintea căpitanului scara de unire nu era numai o frumusețe tulburătoare, dar avea și o distincție care ar fi scos-o în evidență dintr-o mie. Pășea suplu, elegant, privind drept înainte, sever și duios în același timp.

— Încă o dată, auziră cei doi vocea căpitanului Velazza, domnul Angelo Petti. vă roagă din toată inima să-l scuzați. O indispoziție subită, destul de rea, îl obligă să rămînă nemișcat în cabină, pînă mîine dimineață. A mai avut și altă dată asemenea crize... dar e prima dată cînd se conjugă și cu o altă durere : aceea de a nu vă fi putut întîmpina.

Achile Pommot și Larry King reveniră în camera numărul 1. Abia atunci îndrăzniră să se privească și descoperiră amîndoi cît de uimiți și de contrariați erau.

— O indispoziție subită ! medită Achile Pommot. Poate că ar fi mai bine să mă retrag în camera mea. Sînt mai aproape de statul major al yachtului și... cine știe ?...

— Poate că ar fi totuși bine să-l întrebăm pe căpitanul Velazza, bineînțeles pe ocolite, ce noutăți au mai apărut, propuse neastîmpăratul Larry L. King.

Îl găsiră pe căpitan în capul scării de unire. Nici nu mai așteptă întrebarea lor :

— Domnul Angelo Petti vă roagă din inimă să-l scuzați. O indispoziție subită îl obligă să rămînă nemișcat în cabină, dar pînă mîine dimineață totul se va aranja cu bine, sperăm... Peste cîteva minute va sosi și ultimul invitat...

— Ultimul invitat ?! întrebă Achile Pommot.

— Domnul Peter Duffin, răspunse căpitanul Velazza. Și trebuie să-l primesc chiar de la poartă... pentru că e orb...

Cei doi detectivi reveniră în camera numărul 1.

— Situația se complică și se clarifică... spuse Larry L. King. Și cred că ar fi momentul să ne conjugăm eforturile...

Capitolul II

1

După ce asistase, clandestin, la primirea ultimului oaspete, acel Peter Duffin, despre care nu știa nimic decît ceea ce îi scăpase căpitanului Velazza : că e orb, și despre care tînărul Larry L. King nu voia să spună încă nimic, mărunțelul Achile Pommot se retrase în camera lui, în acea excelentă breșă cum o numea el, înfiptă chiar în statul major al yachtului și al misterului. Cîteva clipe zăbovi la masă pentru a completa planul corpului central al yachtului, unde se aflau cabinele invitaților și ale amfitrionilor. În momentul cînd începu să-și alinte craniul strălucitor, corpul central nu mai avea nici o taină pentru el... nici o taină în privința repartiției camerelor și a topografiei lor. La babord se aflau șapte camere, numerotate de la 1 la 13, numai numere impare, iar la tribord, într-o simetrie perfectă, de asemenea șapte camere, numerotate de la 2 la 14, numai numere cu soț. Camerele erau astfel repartizate : La numărul 1 : Larry L. King, la numărul 3 : Peter Duffin, la numărul 5 : Angelo Petti sau Bob Stewart, la numărul 7 : cameră de primire, salon, la numărul 9 : Angelo Petti sau Bob Stewart, la numărul 11 : umilul Achile Pommot, la numărul 13 : căpitanul Tonio Velazza. Vizavi, la tribord : La numărul 2 : hm... Comisarul Georges Graisset, care întîrzia să se prezinte, să spargă gheața, la numărul 4 : John Sheridan, la numărul 6 : Eva Mo-

relli sau Margaret Smith, la numărul 8 : cameră de primire, salon, la numărul 10 : Eva Morelli sau Margaret Smith, la numărul 12 : înfricoşatul Max Taylor, la numărul 14 : ziaristul James Ladd. Îi mai rămînea de rezolvat enigma camerelor 5 şi 9 de la babord şi a camerelor 6 şi 10 de la tribord.

Ceasul arăta exact ora 9, şi parcă se întîmpla ceva cu yachtul : zgomote neobişnuite, lumini şi umbre, o alunecare nesfîrşită... Era limpede : lansarea avusese loc, fără nici o ceremonie, aşa cum se anunţase în invitaţie. Croaziera începuse.

Dar în loc să se repeadă pe terasă, cum făcuseră alţii, probabil, pentru a privi luminile şi mişcările portului, Achile Pommot, familiarizat cu meleagurile, cu ocazia altor aventuri care-i sporiseră nimbul celebrităţii, preferă să rămînă la masă, împovărat de alte gînduri. Enigma repartizării camerelor nu însemna nimic pe lîngă celelalte enigme pe care le presimţea. Îl rodeau întrebări, unele legitime, altele mai extravagante, atunci cînd nu-şi putea înfrîna fantezia.

Cine era acest Angelo Petti care uluise prin donaţiile lui vreo şapte muzee celebre ?

Cine era acest Max Taylor care se ferea de Petti, şi care văzîndu-l se ascunsese ca o cîrtiţă şi apoi încercase să evadeze ?

Achile Pommot îşi trecea întrebările pe carneţelul de care nu se despărţea niciodată, şi ajungînd la întrebarea despre Max Taylor nu izbuti să se abţină şi adăugă, cu un scris foarte mărunt : bravo Pommot ! Un truc care va intra în antologie !... Dar mai erau întrebări, din nefericire, după al căror semn caracteristic nu putea să adauge nici o paranteză măgulitoare...

Ce urmărea Angelo Petti cu această croazieră, atît de generos organizată, dar totodată foarte misterioasă ?

Care era cauza indispoziţiei subite a lui Angelo Petti ?

După ce criteriu se lansaseră invitaţiile ?

Prezenţa *unor* detectivi... daaa... celebri avea oare vreo legătură cu confesiunea promisă de proprietarul yachtului ?

Ce căuta, în acest caz, miliardarul John Sheridan pe yacht, bine înţeles dacă nu era la mijloc vorba de o mistificare ?

Cine era şi ce căuta acest Peter Duffin pe vas ? La ce putea să-i folosească această croazieră unui invalid ca el ?

Ce căuta Eva Morelli, ce căuta James Ladd, şi la urma urmei ce căuta chiar el, Achile Pommot, pe acest yacht ?

Numai întrebări, întrebări, întrebări... dar Achile Pommot îşi aminti de zîmbetul lui faimos, faţa îi înflori şi în clipa aceea era sigur că vor exista, cîndva, şi răspunsuri la toate întrebările. Fiecare întrebare va primi răspunsul ei, ca un drept legitim, ca o necesitate.

După această reflecţie care, ştia, îşi va găsi locul cuvenit în carneţelul lui, Achile Pommot începu să traverseze camera în lung şi-n lat, aşa cum i se întîmpla întotdeauna înaintea unui mare eveniment. Se plimba, îşi risipea sutele de paşi, parcă la întîmplare, parcă în vînt, aşa putea să-şi închipuie oricine l-ar fi văzut de afară. Dar fiecare pas îşi avea rolul şi rostul său. Fiecare era legat de o vorbă, de un gînd, de o secundă de tăcere, de o senzaţie. Păreau sute de paşi aruncaţi vîntului, dar toţi îl urcau pe coasta abruptă a enigmei, pas cu pas, spre vîrful care îi va dărui toate limpezimile.

Unul din paşi, unul din sutele de paşi, îl opri în faţa tabloului cu trandafiri aşezat pe peretele dinspre proră. Îndărătul tabloului glisant se afla farmacia de strictă necesitate. Combinaţia îl înveseli pe Achile Pommot. O firidă estetică ! îi găsi el iute denumirea... sau poate chiar o firidă utilă ! descoperi el imediat. Orice scobitură, oricît de artistică, subţiază corpul în care este făcută, şi o pavăză subţire e mai uşor de străbătut decît o pavăză groasă, oricare ar fi *ideea* care o străbate : o armă... sau undele sonore. Prin urmare, urechea lui se putea apropia mai mult de sursa sonoră din camera vecină... Dar oare numai din camera vecină ?

Achile Pommot răsuflă adînc, apoi făcu cel mai rapid şi mai perfect „stînga-mprejur" din viaţa lui : pe peretele dinspre

pupă era agățat... ba nu !... era lipit ! un alt tablou, reprezentînd o scenă biblică probabil, în care descifră, după cîteva secunde de concentrare, o reproducere după o pînză mai puțin cunoscută din perioada de tinerețe a lui Giambologna, foarte asemănătoare, de altfel, cu o pictură, pierdută de multă vreme, a lui Francesco del Cossa. (Ca orice detectiv de origină latină stabilit în Anglia, Achile Pommot fusese obligat să se specializeze în pictură.)

Doar opt pași îl despărțeau pe Achile Pommot de celebrul tablou, care-și depășea cam de cinci ori, în dimensiuni, frățiorul cu trandafiri de pe peretele dinspre proră. Opt pași, care puteau fi parcurși în două secunde, sau în două minute, sau în două ore. Achile Pommot alese calea de mijloc, dar făcu dovadă de o iuțeală de popîndău. Se asigură mai întîi că nu-l pîndește nimeni, nici de pe coridor și nici de pe terasă, și abia apoi poposi în fața tabloului uriaș. Îl împinse ușor și tabloul alunecă, descoperind în perete o firidă mult mai mare și mai adîncă, în care se aflau rafturi, pe jumătate goale, pe jumătate cu cărți. Îi fu necesară o singură privire pentru a remarca tematica bibliotecii, și cele cîteva volume care relatau unele din enigmele dezlegate chiar de el, Achile Pommot. Dar nu aceasta îl bucura cel mai mult, ci dimensiunea firidei, și mai ales adîncimea ei. Ceea ce mai rămăsese din peretele cabinei pe porțiunea unde fusese săpată biblioteca nu putea să fie decît un foarte firav scut împotriva undelor sonore de dincolo, din camera lui Angelo Petti, sau a lui Bob Stewart. Dar mai întîi încuie ușa dinspre coridor, apoi și pe aceea dinspre terasă, trase draperia, și abia pe urmă împinse un fotoliu lîngă firidă. Luă o carte din bibliotecă, una din multele dedicate lui Georges Graisset și se așeză tacticos în fotoliu. Dar n-apucă să deschidă cartea, sau în orice caz nu apucă să citească prea multe pagini, și aceasta nu pentru că și-ar fi disprețuit rivalul, ci din cu totul alte motive. De dincolo se auzeau voci, mai bine zis se auzeau șoapte, dar atît de distincte, de parcă stăteau cu buzele lipite de perete

cei care vorbeau. Şoaptele deveniră repede voci. Erau două voci : una îi aparţinea lui Angelo Petti, baritonală, sacadată, cealaltă lui Bob Stewart, mai blîndă şi mai limpede.

— Nu sînt mulţumit ! spunea Angelo Petti. Nu s-au respectat cîteva indicaţii foarte importante. Nu ne-am înţeles să ocupăm camerele de vizavi ?

— Din cauza unei confuzii regretabile, se auzi vocea lui Bob Stewart. Cineva a confundat babordul cu tribordul : sau eu, sau dumneavoastră. Am avut convingerea că repartiţia este exact cea pe care aţi dorit-o dumneavoastră. Dispozitive de semnalizare există, din fericire, şi în salonul şapte şi în salonul opt. Amîndouă foarte bine camuflate.

— Fie şi aşa ! acceptă pînă la urmă Angelo Petti. Dar de ce mi-ai plasat mobilierul în camera cealaltă şi nu în camera asta ? De ce în camera numărul 5 şi nu în camera numărul 7 ?

Achile Pommot ar fi vrut să-şi poată lipi ambele urechi de peretele megafon.

— Pur şi simplu pentru că am respectat planul dumneavoastră ! răspunse vocea lui Bob Stewart. Cred că inversarea direcţiilor, confundarea babordului cu tribordul, a dus şi la inversarea camerelor. Dar acest neajuns se poate repara imediat. Voi chema cîţiva marinari, şi vom face schimbarea...

— N-am nici un gust să mă mut, în clipa asta ! spuse Angelo Petti. S-o lăsăm dracului pe mîine. Voi rămîne peste noapte în camera numărul cinci... Cred că e gata, nu ?

Ultimele vorbe le rosti în şoaptă, dar tot îşi găsiră drum spre urechea lui Achile Pommot.

După cîteva secunde de aşteptare, umplute cam vag cu exclamaţii şi sîsîituri, Achile Pommot mai prinse o şoaptă, care părea a fi a lui Angelo Petti :

— ...Bine... bine... spunea Angelo Petti, după care oftase prelung.

Se lăsă tăcere : un minut, două, trei, patru. După cinci minute zadarnice, mărunţelul detectiv potrivi la loc tabloul re-

ligios, descuie ușa de la terasă, apoi pe cea dinspre coridor, apoi se așează la masă pentru a reface și a trece în carnețel, cuvînt cu cuvînt, convorbirea auzită prin peretele cumsecade al bibliotecii.

2

Peter Duffin fusese rugat de căpitanul Velazza, din partea lui Angelo Petti, să nu părăsească nici o clipă cabina și să nu primească nici o vizită pînă a doua zi dimineața. Pentru orice necesitate s-ar fi ivit, căpitanul îi stătea la dispoziție. Nu trebuia decît să ridice telefonul de la capul patului care comunica direct cu cabina numărul 13. Tot în apropiere de pat, în două casete-frigider speciale, se aflau alimente reci, preparate și o gamă întreagă de răcoritoare. Cu multă grijă și răbdare, căpitanul Velazza își plimbase oaspetele prin cameră familiarizîndu-l cu mobilierul și cu obiectele de strictă necesitate și fusese foarte mulțumit văzînd cu cîtă ușurință se descurca invalidul.

— Dacă vreți să știți care vă sînt vecinii, îi spusese înainte de plecare căpitanul Velazza, în direcția de înaintare a vasului se află cabina domnului Angelo Petti, proprietarul și distinsul nostru amfitrion, iar în spate cabina domnului Larry L. King, un foarte celebru detectiv american, se spune...

— Larry L. King ! tresărise invalidul. L-am cunoscut, sigur că l-am cunoscut, dar în condiții foarte tragice...

— Încă o dată, spusese căpitanul, domnul Angelo Petti vă roagă să-i scuzați indispoziția neașteptată... iar eu vă stau la dispoziție în orice clipă. Nu trebuie decît să ridicați receptorul. Dacă mai aveți vreo dorință...

— Nimic altceva n-a spus domnul Angelo Petti ? întrebase invalidul. N-a lăsat nici o vorbă, nici un...

— Numai ceea ce v-am spus... şi consemnul de a nu părăsi camera şi de a nu primi vizite pînă mîine dimineaţă. Doar dacă domnul John Sheridan va binevoi să vă viziteze... Mi s-a spus că îl veţi recunoaşte după voce...

— Cine a spus asta ? tresărise invalidul. Domnul Angelo Petti ? El a spus că-l voi recunoaşte pe domnul Sheridan ?

— Nu domnul Petti, ci domnul Stewart, secretarul domnului Petti a spus că îl veţi recunoaşte pe domnul Sheridan după voce. Şi pentru că vă văd iarăşi mirat, vă informez că domnul Bob Stewart este secretarul particular al amfitrionului dumneavoastră.

— Cred c-am auzit de numele acesta, îşi amintise invalidul. De la domnul John Sheridan. Vă mulţumesc...

Doar la cîteva minute de la plecarea căpitanului, chiar în clipa cînd începuse alunecarea vasului, Peter Duffin auzise ciocăniturі în uşa de la terasă, dar nu se mişcase din fotoliu. Ciocăniturile deveniseră şi mai insistente, dar nici aceasta nu-l tulburase pe invalid. Rămăsese în acelaş loc, ascultînd, în surdină, un concert oarecare la aparatul de radio minuscul de care nu se despărţea niciodată.

După alte cîteva minute auzi soneria foarte discretă a telefonului. Deşi cele două aparate se aflau la mai puţin de un metru distanţă unul de altul, Peter Duffin sesiză fără greş că sunetul provine de la telefonul obişnuit, al yachtului, şi nu de la cel special care-l lega numai de căpitanul vasului.

Soneria era foarte îndărătnică şi deşi pentru alte urechi ţîrîitul ar fi fost aproape imperceptibil, lui i se părea că-i zgîrie creerul. Se sculă din fotoliu şi înaintă prudent, concomitent cu înaintarea vasului. După exact opt paşi atinse cu gambele marginea patului. Îşi memorase toate distanţele în paşi, atunci cînd exersase deplasările, în prezenţa căpitanului Velazza, şi condus de căpitan ; şi iată că ele se dovedeau exacte. Ridică receptorul neobosit, dar îl duse la ureche cu o anumită teamă.

„Alo ! Alo !... chema fără încetare o voce care i se părea cunoscută. Alo ! Domnul Petter Duffin ?... Alo ! Vă rog răspundeţi, domnule Duffin !"

Invalidul coborî încet receptorul. Recunoştea vocea, o recunoştea fără greş, deşi o auzise o singură dată, la spital. Era vocea detectivului Larry L. King. Nu voia să-i răspundă, pentru că nu avea ce să-i spună, dar cînd vocea începu să implore, nu mai rezistă. Îşi potrivi încet receptorul la ureche, apoi şopti în microfon :

— Alo ! Domnul Larry L. King ? Eu sînt : Peter Duffin. Dar nu cred că am dezlegarea să vă vorbesc.

— Vă rog ! izbucni iarăşi vocea lui Larry King. Vă rog foarte mult. Numai cîteva cuvinte. De unde aţi ştiut că sînt eu ?

— La asta pot să răspund, spuse Peter Duffin. V-am recunoscut după voce. Am discutat odată la spital...

— Nu, vă mulţumesc, continuă vocea lui Larry King. Nu pentru asta v-am deranjat. Aş dori doar cîteva lucruri. Şi pentru mai multă siguranţă aş prefera să le discut între patru ochi, fie la mine în cameră, fie la dumneavoastră...

— Imposibil ! răspunse Peter Duffin. Mi s-a interzis... adică am promis că nu voi părăsi sub nici un motiv camera, pînă mîine dimineaţă. Şi nici nu voi primi vreo vizită. Voi respecta întocmai consemnul, aşa că e inutil să insistaţi...

— Va trebui să discutăm totuşi la telefon ! se încăpăţînă Larry L. King. Deşi sînt convins că legătura e interceptată iar convorbirea e ascultată şi de alţi *indivizi*...

— Îmi pare rău, răspunse Peter Duffin, sincer îmi pare rău, dar nu cred că mă voi conforma dorinţei dumneavoastră. Pînă mîine dimineaţă nu veţi putea afla nimic de la mine şi, de altfel, nici nu aveţi ce afla... pentru că nu ştiu aproape nimic despre această croazieră şi despre scopul ei... Doar vagi bănuieli pe care nu le voi exprima în nici un caz...

— Măcar spuneţi-mi cine v-a invitat şi sub ce pretext, se rugă Larry L. King. Două vorbe şi mi-ar ajunge...

Peter Duffin coborî receptorul și-l așeză încet în furcă. Soneria mai țîrîi de cîteva ori, dar fără să-l mai ispitească, sau să-l neliniștească. Stătea pe pat, cu capul rezemat de peretele cabinei, și auzul lui foarte sensibil deosebi zgomote și glasuri în camera vecină, în camera lui Angelo Petti. Glasurile deveniseră distincte și deodată simți cum îl fulgeră ceva rău : un fulger violent, ascuțit, care-i răspîndea scîntei dureroase, ca niște ghimpi fierbinți sau reci, în tot corpul. *Era vocea lui !* Nu se putea înșela. Era singura voce din lume pe care n-ar fi putut s-o uite niciodată, pe care nu avea voie s-o uite vreodată.

— Nu-mi place de loc camera asta ! spunea *vocea.* Nu știu de ce dar nu-mi place, fir-ar să fie ! Ți-am mai spus odată ! De ce dracu n-ai ales camerele din partea cealaltă, și de ce n-ai pregătit camera numărul nouă !

— V-am mai spus și eu : cineva, dumneavoastră sau eu, a confundat babordul cu tribordul, răspunse altă voce, necunoscută. Dar dacă doriți cu orice preț, v-am spus, pot să chem cîțiva marinari, și facem schimbarea pe loc.

Și iarăși vocea aceea, pe care nu putea și nu avea voie s-o uite niciodată :

— N-am nici un gust să mă mut în clipa asta ! O să rămîn aici, lîngă ăla, la un metru de el... și încă nu știe nimic nenorocitul...

Peter Duffin simți că îngheață. Ultimele vorbe fuseseră transformate în șoapte, dar urechea lui nu scăpase nici o silabă.

— Să vă pregătesc somniferul, domnule Petti ? întrebă vocea necunoscută. Doza obișnuită, sau cea dublă, pentru momentele de criză ?

Angelo Petti ! se cutremură Peter Duffin. El era ! El îl invitase. Oare nu căzuse pradă unui coșmar ?

— Nu dublă, triplă ! răspunse vocea lui Angelo Petti. Vreau să nu mai știu nimic pînă mîine dimineață. Dar pînă atunci, dragă Bob, aș vrea s-o cunosc și pe cealaltă artistă, pe

Margaret Smith... Poți s-o chemi peste un sfert de oră, după ce mă mai liniștesc. Somniferul să mi-l lași în salon...

— Totuși nu vă voi face o doză triplă, răspunse vocea lui Bob Stewart, vocea necunoscută. Una dublă cred că vă ajunge. E un somnifer prea puternic și cunosc foarte bine reacțiile pe care le are asupra dumneavoastră. Pînă mîine dimineață nici nu vă veți întoarce pe partea cealaltă...

— Bine... bine... acceptă vocea lui Angelo Petti. Pînă mîine dimineață ! De-ar trece mai repede noaptea asta blestemată ! Peste douăsprezece ore, nu ? Ce bombă va exploda în lume !

Vocile se îndepărtară, apoi se pierdură. Se auzea numai zgomotul vag al valurilor, un zgomot de fond, care îmblînzi auzul invalidului. Peter Duffin tremura însă din toate încheieturile, dinții îi clănțăneau, iar sudoarea îl năpădea în valuri reci și fierbinți. Își înfipse adînc unghiile în frunte și-n obraji ca să-l trezească durerea. Atît de cumplit apăsase că începu să-i curgă, în șuvițe subțiri, sînge din cîteva răni. Dar redevenise lucid. Traversă de cîteva ori încăperea pentru a controla încuietoarele celor două uși și pentru a apropia de suprafața lor cîteva obiecte pe care le găsise la îndemînă. Nu se gîndea la o baricadă, ci la un semnal de alarmă. Măcar să afle cu o clipă înainte, prin zgomote, prin prăbușirea scaunelor și a vazelor de pe ele, intrarea *cuiva* în camera lui. Nu se gîndea că ușile vor fi forțate, ci că ar putea fi descuiate, foarte simplu, cu cheile duble care nu puteau să nu fie în posesia proprietarului yachtului, domnul Angelo Petti. Domnul Angelo Petti ! Oare de ce-l chemase în croazieră ?

3

Max Taylor sărea ca o lăcustă dintr-un loc în altul al camerei. Încremenea cîteva minute lîngă frigider, fără să-l atingă, apoi sărea din trei pași sub tabloul cu mimoze, de parcă acolo

îl aştepta dezlegarea tuturor enigmelor lumii. Dar nici aici nu rămînea mai mult de un minut. Imediat se avînta în alt ungher, şi se sprijinea cu mîinile de speteaza unui fotoliu, tot vreo două, trei minute. Apoi sărea de-a dreptul pe pat, dar nu rămînea nici acolo o veşnicie. Parcă împuns de tăişul unui pumnal, se arunca în mijlocul camerei, pentru a încremeni un minut şi jumătate, apoi făcea o escală sub tabloul cu arhangheli, pentru a ajunge din nou în faţa frigiderului. Şi mereu aşa, fără să ştie de ce, şi mai ales fără să ştie.

Dar mai erau şi frigurile care-l scuturau, cum scutură o gospodină vajnică un covor nebătut de doi ani. Precis se îmbolnăvise de malarie, dar cînd şi unde ? Îi veni acest gînd exact în clipa cînd făcu escală în faţa tabloului cu mimoze. Îl împinse şi mai cercetă odată rafturile cu medicamente. Oare exista şi vreun antidot al malariei ?... Sau putea să se mulţumească şi cu un simplu sedativ ? Sau poate că era mai bun un somnifer... Ce-ar fi să dea pe gît o cutie întreagă ?... Mîine nu va mai şti nimic. Îl vor arunca în apă şi... Brrr ! Cînd se gîndi că apa putea să fie rece şi plină de rechini, sau de alte dihănii, puse la loc în raft tubul cu somnifere.

Îşi reluă imediat itinerariul de lăcustă, lăsîndu-se fulgerat de toate gîndurile rele. Oare de ce acceptase invitaţia ? De ce crezuse că va trage un mare folos din croazieră ? Numai pentru că întîlnise numele lui John Sheridan şi al Evei Morelli ? Dar celelalte personalităţi cărora nu li se dezvăluiseră numele cine erau ? Şi mai ales cine era acest Angelo Petti care înnebunise într-atîta Metropolitanul, că nici chiar el, Max Taylor, asul aşilor, nu izbutise să afle valoarea donaţiei. Ştia doar atît : că e vorba de o cifră cu cel puţin cinci zerouri.

Înaintarea de lăcustă îl oprise în faţa uşii de la coridor exact în momentul cînd auzi ciocăniturile. Aşa i se întîmpla întotdeauna : nu putea să sară în alt loc decît în cel în care urma să se întîmple ceva. Era o lege. De aceea folosea saltu-

rile de lăcustă chiar și în perioadele nenorocite. Ca să nu-i deterioreze puterea și menirea.

— Cu cine am onoarea ? întrebă el deschizînd pe neașteptate ușa, dar fără voia lui făcu imediat doi pași înapoi. Cred că v-am mai văzut...

— Da... îi răspunse Bob Stewart, intrînd înăuntru. Ne-am văzut, dar prea în treacăt. Unul din noi era cam grăbit și voia să scape cît mai repede de celălalt.

Max Taylor ridică din umeri, îndurerat :

— Îmi pare foarte rău... dar cred că faceți o eroare. Nu am de loc obiceiul să-mi izgonesc clienții. Toată întreprinderea mea se bazează pe o unică relație : aceea cît mai strînsă cu clienții. Orice întîrziere, orice grabă lovește direct în mine și în ceilalți. Promptitudine ! aceasta e legea noastră !

— Dumneata te prefaci, sau chiar nu-ți amintești ? îl privi subțire, printre pleoapele întredeschise, Bob Stewart. Nu te-am vizitat în calitate de client...

— Eu nu am decît clienți, se împotrivi Max Taylor. Nimic altceva. Clienți foști și clienți posibili, și clienți probabili... și bineînțeles clienții prezenți...

— Știu, știu că ambele dumitale *întreprinderi* se bazează numai pe clienți, exact așa cum i-ai categorisit, încuviință Bob Stewart. Și cea cu firmă și cealaltă...

— Iar comiteți o eroare, zîmbi Max Taylor. Am o singură întreprindere și cîteva sucursale. Dar nu văd de ce trebuie să vă declar toate acestea ! Doar nu sînt la un interogatoriu...

— Nici eu nu văd de ce trebuie să le declari, mai ales că nu ți le-a cerut nimeni, îl trezi Bob Stewart. Despre altceva era vorba : despre condițiile în care ne-am cunoscut...

— Poate la un meci de box, sau la o revistă pe Broadwai ! sugeră Max Taylor. La curse nu particip și nici ski nu fac. Mai doriți și altceva ? A, da ! De fumat, fumez. Numai țigarete cu filtru, de obicei Pall Mall sau Camel. Pentru că ultimele, probabil că știți, încă n-au ajuns la filtru...

Bob Stewart îl lăsă pînă la capăt. Era o ofensivă jalnică, şi în sinea lui îi plîngea de milă. Max Taylor luase însă o poziţie superioară, de Marabu, nu mai avea nimic din intenţiile de lăcustă de dinainte.

— De altfel, spuse Bob Stewart cam obosit, nici nu am vreme de pierdut. Voiam doar să-ţi amintesc un nume, sau un pseudonim, ca să mă pronunţ elegant, mi se pare *î n g e r u l*..

Marabuul deveni într-o fracţiune de secundă cea mai ciumată găină. Se făcuse mic, tremura şi sudoarea i se prelingea pe toată faţa. Paloarea o avea dinainte, dar încercase să şi-o ascundă prin vorbe.

— Am simţit că e el ! gîfîi Max Taylor. Din prima clipă mi-am dat seama. Am căzut în cursă ca un idiot...

— Nu înţeleg despre ce e vorba, îl strivi cu privirile Bob Stewart. La prima întîlnire nu mi-ai spus nici un cuvînt despre acest *înger !* Cum de ţi-ai amintit tocmai acum ?

— Atunci... atunci n-am bănuit... n-am bănuit nimic, începu Max Taylor să se bîlbîie.

— Şi cum de ţi-ai amintit dintr-odată acest *atunci ?* îl sfredeli iarăşi Bob Stewart. Camelul încă n-a ajuns la filtru, şi la curse nu participi, iar cu *îngerul* nu te-ai întîlnit niciodată.

— Cred c-am făcut o prostie... răspunse Max Taylor. Şi atunci şi acum... *Atunci,* să vă spun drept, nu prea am crezut în agenţia dumneavoastră... Iar acum... acum în afară de faptul că sînt un mare cretin, nu pot să vă spun altceva...

— Ce ştii dumneata despre *înger ?* trecu Bob Stewart la ofensivă. Totul !

— Nu ştiu nimic, absolut nimic ! se uimi singur de răspunsul dat, Max Taylor. De fapt nu ştiu nimic. Nici măcar nu l-am văzut vreodată...

— Iar începi ?! îl fulgeră Bob Stewart. Atunci cum de l-ai recunoscut *din prima clipă ?* De ce ai vrut să te întorci ?

Max Taylor începu să se lovească peste frunte cu pumnii :

— Cred c-am intrat într-o mare încurcătură... se tîngui el. Nu știu aproape nimic despre *înger* și nici el nu știe aproape nimic despre mine. Doar l-am văzut de două ori. Atît... Dar mi-e teamă că asta înseamnă *moartea...*

— Numai dacă l-ai văzut... și puteai să-l fi văzut de o mie de ori... nu poți să ajungi din cauza asta pe scaunul electric, sau în ștreang... Din ce stat anume ești ?

— Poftim ! răsună ca un geamăt vocea lui Max Taylor. Ce am eu cu scaunul electric ? Ce am eu cu ștreangul ?... Credeam că vrea să mă omoare el, cu nu știu ce.

— Văd că e inutil să-mi pierd vremea cu dumneata ! se înfurie Bob Stewart. Te-ai înconjurat cu o plasă de minciuni din care nu mai ești capabil să ieși. Treaba dumitale. Vreau să mai știi un singur lucru : ai fost în corespondență cu *îngerul*. Prea multe lucruri despre această corespondență nu cunosc. Dar scrisorile dumitale se află într-o centură, de care *îngerul* nu se desparte niciodată. Nici în somn, nici în baie. Mîine centura aceasta va fi deschisă. N-am venit aici ca să te previn asupra acestui lucru. Am venit în interesul meu de detectiv angajat cu o anumită misiune. Vrei sau nu vrei să vorbești, treaba dumitale...

— Corespondența mea... scrisorile mele... centura... începu iarăși să se bîlbîie Max Taylor.

— Nici să-ți treacă prin cap ! îl privi Bob Stewart cu dispreț. El e bolnav și trebuie să doarmă, obligatoriu, și pentru asta ia somnifere. Dar eu sînt sănătos, domnule Taylor, și n-am luat somnifere în viața mea, și sînt, nu secretarul, ci paznicul lui, paznicul corpului lui, domnule Taylor. Ca să ajungi în camera lui trebuie neapărat să îndepărtezi cu piciorul un *anumit* cadavru, și n-am nici o poftă să ajung cadavru, domnule Taylor...

4

James Ladd și Larry L. King ascultaseră aproape întreaga convorbire dintre Max Taylor și Bob Stewart. Detectivul cel tînăr, lung și presupus miop, îl văzuse pe Bob Stewart, nu chiar întîmplător, intrînd în camera lui Max Taylor, și nu așteptase decît mișcarea de închidere a clanței pentru a alerga, ca într-o cursă decisivă, la terminarea căreia se aflau toate cele trei medalii olimpice, de la un capăt la altul al coridorului, adică din fața camerei sale, numărul 1, în fața camerei lui James Ladd, numărul 14. Din nefericire, cel mai bun prieten al său era înăuntru. Așa că se văzuse nevoit să-l facă părtaș la convorbirea de dincolo. Asta ar fi însemnat încă prea puțin. Dar pentru a nu pierde nici o boabă din convorbire, fusese pus în situția dureroasă de a-i dezvălui secretul bibliotecii megafon, pe care el îl descoperise după un adevărat tur de forță : îl spionase pe Achile Pommot. „Să nu-și mai închipuie naturalizatul englez că numai el posedă o pălărie cu trucuri", se felicitase Larry după succes.

Ascultaseră împreună convorbirea *esențială*, cum o categorisi pe loc Larry L. King și simțeau amîndoi impulsul de a acționa. Prevedeau enigme extraordinare și mai ales prevedeau un succes extraordinar, care putea fi foarte lesne tras pe o albie sau pe alta. Dacă nu succesul măcar roadele lui.

— Individul e prea îngîmfat ! spuse Larry. Cred că pînă la urmă o va păți...

— Și eu cred, îi ținu James Ladd isonul. Ai auzit cu cîtă superioritate îi răspundea celuilalt ? Pînă ce a fost pocnit drept în moalele capului cu *îngerul*...

— Nu la el m-am referit, zîmbi cam nemulțumit Larry L. King. La Bob Stewart m-am gîndit. Prea l-a luat tare spre sfîrșit pe domnul Taylor...

— Şi de ce crezi că n-a făcut bine ? se miră James Ladd. Eu parcă l-am simţit pe domnul Taylor cum tremură, zău că parcă îi auzeam dinţii clănţănindu-i-se...

— L-a înspăimîntat, nu zic nu, recunoscu Larry L. King. Dar în filipica lui mitralieră i-a şi spus o mulţime de lucruri importante domnului Taylor... Şi tare cred că acest domn Taylor e un mare vulpoi. Ar trebui să-l supraveghem puţintel...

— Să-l *supraveghem ?* întrebă James Ladd. Adică revii la plural, asta trebuie să înţeleg ?

— Revenim la plural ! hotărî Larry L. King. Amîndoi am fost întrucîtva vinovaţi ; dar acum, gata ! Trebuie să colaborăm, ca să nu izbîndească bătrînii înaintea noastră... sau, ca să fim modeşti, pentru a le dovedi că am învăţat ceva de la ei, că profesiunea lor a ajuns pe mîini bune...

— În cazul acesta îţi voi face o surpriză, se repezi James Ladd. Ştii cît a donat domnul Angelo Petti Metropolitanului ?... Nu te mai gîndi. Cinci sute... de mii de dolari ! Cea mai sigură informaţie din lume : Eva Morelli.

— Atunci e clar ! Fiuuufiiiuuu ! făcu Larry L. King. Asta e o sumă, nu zic nu !... Şi dacă a ieşit din gura Evei... ce mai, e clar !... Servici contra servici... adică : armele pe masă. Ştii cine e acest Peter Duffin care ocupă camera numărul trei de lîngă mine ? Directorul băncii New York — New Jersey, cel care s-a împuşcat şi a orbit !

— Cel implicat în afacerea Super ? sări în sus James Ladd. Formidabil ! Am impresia că se cam înnoadă iţele... Da, înţeleg acum cît de necesară devine colaborarea noastră... Şi mi-a venit în minte un plan, adică o idee, ca să nu exagerez. Eu îi voi face o vizită Margaretei, poate izbutesc să aflu şi de la ea ceva. N-a fost ea chemată degeaba în croaziera asta... Iar tu te învîrteşti cîteva minute în preajma Evei şi pe urmă intraţi împreună la Margaret... Bineînţeles, după ce bateţi în uşă. O. K. ?

— Super O. K. ! îi răspunse Larry L. King.

5

Margaret Smith era îmbrăcată într-o rochie lejeră, de cameră şi de seară, îndeajuns de decoltată pentru a i se vedea exact atît cît trebuie pentru a te convinge că perfecţiunea feminină nu trebuie căutată în altă parte. Cînd îl văzu pe James Ladd fugi repede în cel mai ferit ungher al camerei şi abia acolo îşi desfăcu braţele pentru a-l primi aşa cum primeşte pămîntul în secetă ploaia. Parcă-l îmbrăca şi se îmbrăca la rîndul ei, toată, atît de pasionată era îmbrăţişarea.

— Şi acum fugi repede la masă ! îi porunci ea. Şi aşează-te pe un scaun şi nu uita să-ţi încrucişezi braţele. Eu voi sta în partea cealaltă, pe fotoliu. Hai !

James Ladd se supuse poruncii, fără să schiţeze un singur gest de împotrivire, dar după ce-şi încrucişă braţele la piept, şi după ce o văzu pe Margaret aşezată într-un fotoliu ca o doamnă de onoare care nu vrea să-şi şifoneze rochia cu zece minute înainte de ceremonie, îi făcu cu ochiul şi-i şopti :

— Eşti o mare proastă, Margaret ! Cum poate să-ţi fie teamă de aia de dincolo...

— Cît de naiv ai rămas, doamne ! îi răspunse Margaret încă îmbujorată. Nu mi-e teamă de aia de dincolo, ci de ăla de *dincolo*... Aia nu m-a interesat niciodată, şi fiecare dintre noi ştie că tu nu poţi să fii proprietatea cuiva. Nu că n-ai mai avea farmec, dar ar însemna o jignire a ideii de femeie. Tu eşti al nostru cum este cerul al stelelor. Dar cred că-l cunoşti pe Sheridan. E maleabil ca apa, aproape că n-are formă, dar aşa cum din apă se formează norii cu tunete şi trăsnete, tot aşa şi el, în clipe de fierbinţeală explodează şi omoară...

— Tot sub tutela lui ai rămas ? se miră James Ladd.

— Abia am intrat... răspunse Margaret cu vocea înecată de regrete. Ca iedera căreia i-a venit vremea să se agaţe de ceva, sau ca viţa de vie cînd începe să crească, pentru a fi mai aproape de universul tău. Da, James... Nu uita că am o vîrstă

și că revista ta publică în fiecare lună, pe două pagini, nuduri superbe, fiecare cu altă linie, fiecare cu alt centru de excitație, și mai ales fiecare cu 15 ani mai tînăr decît al meu... Mai am doar cîțiva ani, pînă ce o alta : bibliotecară, sau model, sau șefă de raion, sau amanta timpurie a altui Sheridan, poate chiar a lui, va învăța să vorbească frumos, sau să cînte frumos, sau să se miște frumos și în alte spații decît în cel de patru metri pătrați, și gata ! voi ajunge o simplă spectatoare la televiziune...

— Și tu ai rămas la fel, Margaret !... aceeași sceptică, și mai ales aceeași lucidă și extraordinar de plăcută... Cred că nu există o alta care să merite acest titlu...

— Sper că n-ai venit să cucerești ceea ce ai avut și ceea ce poți să ai oricînd... în condiții discrete, îi zîmbi Margaret. Glumesc, James... Știu că în paginile tale nu apare nici măcar un rînd, nu o fotografie, despre o femeie trecută de douăzeci și doi... Eu am debutat la douăzeci, și după trei ani m-ai făcut de șaptesprezece ca să obțin mult rîvnitele două pagini de la mijloc... Dar știi foarte bine că pentru mine tu exiști în altă parte, nu în revistă.

James Ladd încercă să se scoale și să se apropie de ea.

— Nu ! îl opri Margaret cu șoapte grave. Nu glumesc. Stai tot acolo ! Și acum pot să ridic tonul, adică pot să vorbesc normal. De Sheridan trebuie să mă feresc ca de streang, ți-am spus... Bănuiește un anumit lucru și nu-l simt niciodată de tot, ca un aluat care poate fi transformat în orice. O cîtime de duritate îi rămîne în orice situație, un fel de nucleu rău care-l poate reface și contamina într-o clipă... O singură dată am greșit, James, o singură dată te-am trădat și i-am trădat pe toți... Și nu pot să înțeleg cum de am supraviețuit... și nu pot să înțeleg cum de nu s-a aflat... Uită-te bine la mine, James ! Eu, da, eu, Margaret Smith, despre care se spune a fi una din femeile deștepte ale Americii, și în orice caz una din femeile care cunoaște pămîntul pe care calcă, o superlucidă care ce-

dează din cînd în cînd cîteva minute orizontalei, ei, bine, eu am făcut o eroare pe care nici ultima prostituată nu ar fi în stare s-o facă...

— Ţi-a plăcut să te autoflagelezi întotdeauna, încercă James Ladd s-o liniştească. Un neajuns al superlucidităţii... Dar la urma urmei pentru ce ai venit în această croazieră ?... Te-a atras atît de mult necunoscutul şi misterul financiar, ca pe Eva ? Nu izbutesc să-mi explic...

— Pentru că aşa se întîmplă cu problemele simple, răspunse Margaret. Unu şi cu unu prea fac doi ca să poţi crede că e adevărat... Am venit în croazieră pentru că aceasta a fost dorinţa lui John Sheridan. Nu e foarte simplu ?

— Într-adevăr, e foarte simplu... recunoscu James Ladd. Şi nu ţi-a spus nimic altceva ? Un simplu : vino !

— Ba a mai spus cîteva cuvinte, îşi aminti Margaret cu amărăciune. A spus : Vino ! pentru că trebuie să vii ! Atît... Nici măcar n-a spus : Vino ! pentru că am nevoie de tine, ca altădată. M-am supus, aşa cum îmi stă mie bine... Stai acolo, şi încrucişează braţele şi ia o mutră acră...

Dar la invitaţia *de a intra,* cu care Margaret răspunsese unor ciocănituri firave în uşa dinspre salon, nu pătrunse în încăpere John Sheridan, aşa cum se aşteptase ea, ci Eva Morelli împreună cu Larry L. King, aşa cum se aştepta James Ladd.

— Ia uite, imbecilul ! îl luă în primire Eva Morelli pe James Ladd. Tocmai tu să joci rolul unui şcolar ! Hai, vino şi mă îmbrăţişează, măcar să-i arătăm lui Margaret că nu mergem unul spre altul pe sîrmă. Hai !

James Ladd se supuse, dar cînd ajunse în apropierea artistei se pomeni că i se suflă în ochi, aşa cum se suflă într-o lumînare ca să se stingă, sau cum suflă un copil într-un puf de păpădie ca să-l dea gata de prima dată.

— Stinge-ţi focurile, călăule ! îl mai suflă odată Eva. Crezi că nu mi te ştiu eu !... Şi crezi că n-o cunosc eu pe asta ! Nu

renunță ea atît de ușor la Sheridan, oricît ai fi tu de James Ladd... doar dacă ai avea măcar a suta parte din celelalte ale lui Sheridan. Iar pe nătărăul ăsta de Larry nu-l interesează nimic altceva decît misterele extrafeminine... Ia spune, Margaret ! Pe tine te-a întîmpinat domnul Angelo Petti ?... Pentru că exact în clipa cînd trebuia să vin eu l-a apucat o indispoziție mortală. Și-o fi închipuit că nu-mi va putea rezista pînă vei sosi tu...

— Pînă mîine... clipi din ochi Larry L. King.

— Nu... răspunse Margaret Smith. Dar mă preocupă cel mai puțin lucrul acesta.

— Pe mine mă preocupă cel mai mult ! replică Eva Morelli. Tu măcar ești asigurată pentru cîțiva ani... și de fapt nici nu ai pentru ce să fii asigurată... Dar eu cînd le văd pe celelalte cît de ușor își găsesc producători mă apucă amețeala. Simt că sînt viperă, cobra, crotal și că mi-e gura plină de venin. Cînd ajungi ca mine, în porcăria asta care se cheamă cinema, gata ! s-a dus cu liniștea. Orice film și orice artistă care joacă în el ți se pare o armă care țintește drept în ochii tăi. Mă apucă orbirea. Așa simt invidia : parcă orbesc și doare...

— Brrr ! se cutremură Margaret Smith. Lasă-mă ! Nu pot să suport cuvinte și imagini despre orbi.

— Va să zică nici una dintre voi nu l-a văzut pe Angelo Petti ! spuse Larry L. King, aplecîndu-și capul deasupra celor două, ca un preot care vrea să primească spovedanii. Și nici nu aveți habar cine e...

— Dar nici noi nu știm ! interveni James Ladd.

— Și trebuia neapărat să le spui asta și lor ? se enervă Larry L. King. Eu de pildă am o teorie...

— Mi-ai spus-o dincolo... îi aminti Eva Morelli. În loc să-ți pierzi mîinile prin străinătăți, ți-ai pierdut cuvintele.

— În loc să-mi pierd capul, ai vrea să spui... precizează Larry L. King. Dar să știi că nu mă mai gîndesc la teoria pe care ți-am spus-o adineauri...

— Cum ?! protestă Eva Morelli. Îţi retragi pledoaria aia despre *acest Monte Cristo modern,* bla-bla-bla şi iar bla-bla-bla ? Mi-ai distrus urechile cu ea. Gata ! Vreau să fie un Monte Cristo modern, obsedat nu de gînduri de răzbunare ci de ideea de a face cel mai mare film al lumii ! Doamne, Doamne ! Numai două minute să stau de vorbă cu el între patru ochi, hai să zic opt minute, şi dacă nu devine cel mai mare producător din lume, mă angajez slujnică pe acest yacht... Dar dacă nu îl fac eu să-l vîndă, ufff ! de ce s-a refugiat în camera lui, nătărăul !

— De ce să vîndă yachtul ? întrebă James Ladd. Parcă spuneai că ai vrea să ne plimbăm împreună...

— Acum vreau să-l vîndă ! se încăpăţînă Eva Morelli. Mi-am schimbat hotărîrea, gata ! Numai voi, bărbaţii, să fiţi nestatornici în gînduri ? La a cîta teorie ai ajuns, domnule Larry L. King ? Alt Monte Cristo ? Cosmic ?

— Nu... răspunse Larry L. King foarte serios şi naiv. Mă gîndeam la Nero, sau la Caligula... Dar mai bine la Nero... Pentru că a dat foc Romei, şi înainte de a se sinucide...

Dar tocmai în clipa aceea se auzi ţîrîitul soneriei. Şi fiindcă era chiar lîngă telefon, îl lăsă pe Nero în regretele lui de poet nerealizat, şi ridică prozaicul telefon. Îl ţinu doar două secunde la ureche, bîlbîi ceva neinteligibil, ţipă un *da* strident, apoi aşeză năucit telefonul în furcă.

— Ce s-a întîmplat ? se sperie Eva Morelli. I s-a dat foc vasului ? Spune odată !

— O, nu ! îşi reveni iute Larry L. King. Domnul Angelo Petti o invită la dumnealui în cameră pe domnişoara... Margaret Smith... dacă se poate imediat...

— Şi mai spui că n-a luat vasul foc ! se îngălbeni Eva Morelli. E de o mie de ori mai rău, neghiobule ! Dar chestia asta n-o mai suport ! Gata !

6

Peter Duffin nu rezistase asalturilor somnului deşi i se împotrivise din răsputeri, repetînd chiar de cîteva ori gestul care-i rănise faţa. Nu voia să doarmă, nu voia să adoarmă. Îi era teamă de visuri şi mai ales de coşmaruri. Ştia că somnul îl va apropia de moarte. Nu va mai rezista a doua oară imaginilor vechi, chiar dacă ele îi vor apare în vis. Se gîndise, la un moment dat, să ia mai multe somnifere, să se transforme într-o clipă în plumb, dar ştia că spre dimineaţă îl vor trezi visele, şi după şocul prin care trecuse mai înainte, visele nu puteau fi altele decît repetarea imaginilor groaznice. Ori izbutea să rămînă treaz, ori trebuia să ia toate somniferele... Dar de ce toate somniferele ? Nu se despărţea niciodată de capsula de cianură. Era aliatul lui cel mai credincios. O păstra pentru *momente* cum putea să fie cel prin care trecuse. Odată depăşise momentul. Dar a doua oară va mai rezista ? Cu gîndul că în orice clipă insuportabilă, aducătoare de imagini, putea recurge printr-o simplă mişcare la fulgerul morţii totale şi fără dureri, adormi totuşi. Simţurile îi rămăseseră însă în stare de alarmă, şi mai ales simţul care-i înlocuise şi văzul. De aceea tresări la primul ţîrîit al telefonului şi ridică receptorul cu un gest automat. Abia pe urmă se trezi de-a binelea.

— Eu sînt : Larry ! i se şoptea în receptor. Eu sînt. Sper că nu v-aţi culcat. Trebuie neapărat să vă văd, chiar în camera dumneavoastră. E o problemă de viaţă şi de moarte... Vă rog !

Peter Duffin asculta ca în vis. Nici nu-i venea să creadă că adormise, că fusese trezit de telefon şi că la telefon era Larry L. King.

— Nu înţeleg nimic ! răspunse Peter Duffin, fără voia lui, şi mai ales nu vreau nimic. De ce mă chinuieşti, domnule Larry King ? Nu voi deschide nimănui, nici lui Dumnezeu, ca să înţelegi odată ! De ce nu aştepţi pînă mîine dimineaţă ?

— Pentru că nu se poate ! răspunse întristată vocea lui Larry L. King. Trebuie neapărat să aud ce se discută...

Dar Peter Duffin așează receptorul în furcă înainte ca tînărul detectiv să-și termine fraza. Nici măcar nu era furios. Mai bine că-l sculase din somn. Cine știe ? Peste cîteva minute l-ar fi sugrumat plasa visurilor rele...

Telefonul începu iarăși să țîrîie, și parcă din nevoia de a mulțumi, Peter Duffin ridică receptorul. Dar nu se auzi nimic, adică nu răsună nici o voce, pentru că se auzea parcă o răsuflare întîrziată. Răsuflă și el, prelung, apoi spuse :

— Noapte bună, domnule Larry...

Așează din nou receptorul cu gîndul că nu-l va mai ridica pînă a doua zi dimineața. Era din nou liniște și din nou răzbătea în cabină zgomotul de fond al valurilor. Apoi deodată se sparseră violent cîteva zgomote și mai auzi foarte aproape un țipăt. Da ! Țipase cineva în camera de alături, în camera lui Angelo Petti. Dar nu era țipătul unui bărbat, ci al unei femei. Peretele îl chemă ca un magnet. Își lipi urechea de el și auzi vocea lui Angelo Petti, *vocea* pe care nu putea și nu trebuia s-o uite niciodată.

— Te rog, implora vocea. Margaret, te rog, stăpînește-te ! Nu-ți dau drumul la gură pînă ce nu închizi ochii. Asta trebuie să însemne că nu vei țipa. Atît vreau ! Să nu țipi cîteva minute. Te rog ! Ascultă-mă numai cîteva minute...

Dar cîteva minute nu se mai auzi nici o vorbă, nici măcar o șoaptă, doar zgomote ciudate, nedefinite. Apoi vocea unei femei, o voce rea, sau poate înghețată de spaimă :

— Bine ! Te ascult cîteva minute. Spune-mi tot ce ai de spus, domnule Angelo Petti. Și, mai ales, spune-mi cum ai reușit să mă aduci aici, cum ai reușit să-l convingi pe Sheridan ! Cum ?

— În sfîrșit, cred că te-ai trezit putintel. Dacă John Sheridan a răspuns invitației...

— Știe pentru ce a fost chemat aici ? se auzi iar vocea femeii. Știe cine l-a chemat aici ? Și tu știi ce mi-a spus de o mie de ori John Sheridan ?... Că vrea să te facă bucăți, să frigă propria-ți carne în fața ochilor tăi și să te oblige să ți-o mănînci. Și niciodată n-a glumit...

— Nu despre mine a vorbit așa ! aproape strigă vocea lui Angelo Petti. Despre asasin...

— Și nu ești tu asasinul ? Hai, ucide-mă, ce mai aștepți !

— Nu sînt eu, Margaret, îți jur. E cea mai cumplită nedreptate care s-a comis cîndva. De aceea am fugit. Pentru că toate probele erau împotriva mea.

— Nu era nimic împotriva ta, pentru că nu te cunoștea nimeni ! izbucni vocea femeii.

— Ba da ! se împotrivi iarăși vocea lui Angelo Petti. Totul era împotriva mea, prin tine era totul împotriva mea, față de tine era totul împotriva mea. Nu mă înțelegi ! Tu puteai să crezi că eu sînt asasinul, altceva nu mai interesa. Și a trebuit să fug și să mă apăr și să culeg dovezi. Acum am totul aici, în centura aceasta de care nu mă despart nici o clipă, toate dovezile care atestă nevinovăția mea. Nu v-aș fi chemat aici, cum îți închipui că te-aș fi chemat aici, împreună cu toți detectivii ăștia, și cu toți cei care-o fac pe detectivii, dacă aș fi fost cîtuși de puțin vinovat ? Vreau să dau totul în vileag, Margaret, toată această îngrozitoare conspirație, tot complotul, toată murdăria ! Am toate dovezile aici ! Și asasinul cel adevărat se află aici, printre noi, în yachtul acesta. Atît te rog, Margaret... Așteaptă numai cîteva ore, pînă mîine dimineață. Uite, eu iau doza aceasta dublă de somnifer, acum în fața ta. Du-te și tu și te culcă și încuie-te în cabină, și nu da drumul la nimeni, te implor, Margaret. Trecem amîndoi printr-o mare primejdie. Asasinul va face probabil o eroare, aceasta e ultima dovadă pe care-o mai aștept, eu și secretarul meu. El va veghea toată noaptea. Nu trebuie să vadă decît o singură mișcare, atît i-am cerut... Și chiar dacă nu se va petrece mișcarea,

vor ajunge dovezile pe care le am aici, în jurul corpului meu, şi care nu pot dispare decît odată cu mine.

— Nu ştiu... nu ştiuu... sună zguduită vocea femeii. Nu ştiu ce să fac. Mi-am pierdut dintr-odată capul. Îmi vine să te cred, dar te-am mai crezut odată...

— Numai pînă mîine dimineaţă, Margaret... imploră din nou vocea bărbatului. Jură-mi că te duci în camera ta şi te încui. Ia un somnifer, dă-ţi cu ceva în cap, fă ce ştii şi aşteaptă pînă mîine dimineaţă. Numai să nu ieşi din cameră şi să nu spui nimănui nici o vorbă. Jură-mi, Margaret !

— Îţi jur, se auzi vocea tremurîndă a femeii. Îţi jur, dar te rog să nu mă atingi. Îţi jur că mă voi încuia în cameră şi că nu voi spune nimănui nici o vorbă. Îmi dau seama că e o logică în toată povestea asta, altminteri nu ai fi chemat atîta lume. Voi aştepta pînă mîine dimineaţă... Ai toată încrederea în secretarul tău ? N-ar fi bine să apelezi şi la...

— E singurul în care am încredere, Margaret. A venit şi el cu gîndul să mă ucidă, sau să mă trimită la moarte... dar l-am rugat să-mi dea un răgaz, să mă asculte, şi apoi să hotărască... M-a ascultat şi m-a crezut. A lucrat orb, dar a făcut tot ce i-am cerut, mi-a adus totul ca într-un plic sigilat. Împreună am hotărît această croazieră, împreună am făcut totul. Nu m-a întrebat niciodată nimic... Mîine va fi pentru toţi trei ziua cea mare ! Şi pentru mine, şi pentru tine, şi pentru el !... Nu te voi atinge. Îmi ajunge jurămîntul tău. Ştiu că mîine va fi frumos. Beau acest pahar numai ca să pot rezista pînă mîine. Dacă nu adorm imediat, mi-e teamă că voi înebuni... Aşa !... Acum du-te ! Şi să ştii că mîine va fi o zi frumoasă pentru amîndoi...

— Nu ştiu... răspunse vocea femeii. Am promis şi am jurat un singur lucru : că voi aştepta singură şi în tăcere pînă mîine... Noapte bună...

Peter Duffin mai auzi paşii femeii îndepărtîndu-se, apoi tăcere, cîteva minute, apoi zgomote mai apăsate, de paşi bărbă-

teşti, apoi căderea unui corp în pat. Şi abia atunci scăpă Peter Duffin de laţul vorbelor auzite şi simţi cum urcă în el fiere şi smoală, prin vine, prin nervi, prin plămîni, prin priviri.

Se dădu jos din pat şi începu să se îmbrace, dar imediat înţelese cît de inutil îi este gestul. Renunţă. Începu să se plimbe prin cameră. Se familiarizase cu fiecare obiect, cu fiecare rută. Simţea întotdeauna unde-l aşteaptă atingeri, unde se poate aşeza, unde se poate rezema, îşi simţea toate obiectele şi toate cărările. Se plimba furios şi îmbibat de fiere.

Vocea îl tăiase cu cuţitul fiecărui cuvînt şi îi răscolea şi mai departe carnea, deşi n-o mai auzea. Nici un cuvînt nu era adevărat din toate cele pe care le auzise. Niciunul !

Se aşeză pe un fotoliu, dar parcă pentru a sări imediat din el. Îşi reluă plimbarea furioasă cerşind noi valuri de fiere. Nici un cuvînt nu era adevărat. Niciunul !

Se duse spre pat, îl atinse, apoi se lungi pe el, apropiindu-se tot mai mult de perete, pînă ce îl simţi dureros pe frunte, pe piept şi pe genunchi. Asasinul era acolo, la cîţiva centimetri de el. Acesta era tot adevărul. Altul nu exista. Asasinul se afla acolo, probabil dormea, poate chiar visa la fericirea domnului Angelo Petti. Acolo era asasinul ! Alt adevăr nu exista. N u e x i s t a !... Voia să scape ?... Nu se putea ! Pentru că îl văzuse, îl văzuse cu ochii lui, omorînd, da, omorînd.

7

Achile Pommot şi Larry L. King îşi găsiseră un ungher învăluit de umbre groase, pe terasa de la babord, de unde puteau supraveghea în voie, fără riscul că ar putea fi văzuţi, camera numărul 12, ocupată de Max Taylor.

— Aici se află toată cheia misterului ! spuse Achile Pommot. În camera asta, în salturile de cangur ale individului cu numele Max Taylor. Nu e o deducţie, pentru că îmi lipsesc

foarte multe date, ci o presimțire... Una din cele cîteva presimțiri pe care le-am avut în viață... și niciodată nu m-au înșelat...

— Atunci e perfect! E O.K. cum spune James Ladd. Pentru că și eu cred același lucru, dar nu pe baza unei presimțiri, ci pe baza unei deducții, deși îmi lipsesc o serie de date. Dar ce caută oare individul în cutia cu medicamente?

Cu riscul de a fi văzuți, cei doi își scoaseră pentru un moment capetele din umbră. Gîtul de girafă al lui Larry L. King se întinse pînă la limită, aproape că atingea ușa terasei, iar Achile Pommot se ghemui ca un pisoi, dar fitilul entuziasmului nu se mulțumi numai cu atît, continua să urce în corpul lui, deci să-l oblige la o mișcare inversă, adică la a-l propti în patru labe. Vedeau încăperea ocupată de Max Taylor cu o claritate cu care nu-și văzuseră niciodată palma.

Cangurul scotocea în cutia cu medicamente. Despacheta tuburi și citea rețetele. Cînd ajunse pe la al patrulea tub, clătină mulțumit din cap. Își răsturnă în mînă cîteva tablete, dar nu puse tubul la loc, ci îl băgă într-unul din buzunarele pantalonilor. Apoi căută o sticlă în frigider, o goli pe trei sferturi, după care scăpă tabletele înăuntru, una cîte una, vreo douăsprezece, ca pe niște mătănii. Se mai legănă puțintel din trunchi, își frecă mîinile a satisfacție, apoi căută altă sticlă în frigider, aidoma cu prima sticlă și repetă întocmai operațiunea, adică o goli pe trei sferturi. Tablete însă nu mai scăpă, cu intenție în interiorul sticlei, nici măcar fără intenție, din simplul fapt că nu-l preocupa finalul de la prima operațiune. După un minut însă își neagă cu un gest violent tot ceea ce făcuse. Căută alte două sticle, mult mai mici, și le goli de tot în aceeași chiuvetă de serviciu de lîngă frigider. Apoi turnă în sticlele goale conținutul celor două sticle golite pe trei sferturi, fără să amestece însă licorile, sau să confunde sticlele. Cele două sticle mici se umpluseră vîrf. Într-una se

afla licoarea în care dizolvase tabletele, în cealaltă un foarte înstelat Hennessy.

Achile Pommot și Larry L. King se retraseră iarăși în umbră, mai ales că nu mai aveau ce să vadă : Max Taylor aranjase cele două sticluțe în frigider, reîncepîndu-și cursa de cangur.

Două minute mai tîrziu se văzură în situația de a se despărți... însă pentru a colabora, pentru a realiza prima lor colaborare voluntară, conștientă, sinceră și foarte oportună. Max Taylor vorbise cu cineva la telefon și după toate gesturile lui, sau mai bine zis după faptul că nu mai făcea nici un gest, părea că așteaptă o vizită. Pentru a face față oricărui neprevăzut, cei doi detectivi trebuiau să se despartă : Achile Pommot porni spre camera lui James Ladd, pe care-l înghițise brusc pămîntul, cam în aceeași clipă în care se stinsese lumina în camerele cu numerele 6, 8 și 10, iar Larry King făcu din nou apel la gîtul lui de girafă, pentru a filma toate mișcările camerei.

Astfel, în vreme ce Larry L. King îl vedea pe Bob Stewart pătrunzînd și mișcîndu-se în camera numărul 12, Achile Pommot, lipit de peretele bibliotecii îi auzea vocea, nu prea prietenoasă :

— Nu pot să lipsesc mai mult de cinci minute ! îl avertiză el pe Max Taylor. Și numai pentru lucruri foarte urgente !

— Poate că mi se va deslega mai ușor limba la un păhărel, propuse Max Taylor. Nu doriți și dumneavoastră un coniac ?

— Unul singur, răspunse Bob Stewart, și pînă îl torni ai tot timpul să începi. Aștept... exact cinci minute...

— V-aș ruga să întindeți mîna după pachetul de țigări Pall Mall, spuse Max Taylor. E chiar în spatele dumneavoastră. Nu pot să beau coniac fără să fumez o țigară bună... Mulțumesc...

— Mai sînt patru minute, patru minute și douăzeci de secunde, și nouăsprezece secunde, începu Bob Stewart să numere.

— În cinstea dumneavoastră și a acestei întîlniri ! închină Max Taylor. Și mai ales a destăinuirii senzaționale pe care vă voi face-o după ce o să terminați de băut coniacul...

— Nu închin cu dumneata ! răspunse sec Bob Stewart. Poftim ! Ascult ! Cît mai repede...

— M-ați întrebat ceva despre *îngerul,* începu Max Taylor. Nu pot să vă spun nimic, pentru că nu-l cunosc. L-am văzut numai de două ori... Dar pot să vă spun cine m-a pus în legătură cu el. Un individ de pe strada 42, care are un boocks acolo, de formă, bineînțeles. Individul se numește Benjamin și e în serviciul lui... John Sheridan...

— Cum ?! se auzi izbucnind neîncrezător glasul lui Bob Stewart. Benjamin ?!... În serviciul lui John Sheridan ?! Dumneata vrei să-ți bați joc de mine !

— Întrebați-l pe John Sheridan... propuse nevinovat Max Taylor. Nu direct, bineînțeles. Scăpați ca din întîmplare numele ăsta și vă veți convinge... Mai mult nu pot să vă spun...

— Nu știu dacă informația asta merita cele cinci minute pierdute, sună cam obosită vocea lui Bob Stewart.

— Poate că le merita coniacul, părea că se gudură Max Taylor. V-am spus tot ce am știut...

Imediat ce auzi ușa închizîndu-se în camera vecină și spionată, Achile Pommot părăsi locul și alergă spre terasă, dar încă înainte de a-i trece pragul se izbi de Larry L. King.

— Știu ce s-a întîmplat ! șopti micuțul Achile Pommot.

— Eu, în schimb, n-am auzit nimic... șopti la rîndul lui Larry L. King. Dar am văzut totul. L-a drogat ! I-a dat să bea din sticla în care băgase tabletele, dar n-am putut să-l opresc, de teamă că ne-am trăda...

— Probabil că atunci cînd i-a cerut țigările a schimbat sticlele, își aminti Achile Pommot un anumit amănunt din conversația care abia se terminase.

— Exact ! rosti Larry King ca o felicitare. S-a întors să ia țigările și în clipa aceea domnul Max Taylor a schimbat

sticlele. Douăsprezece tablete de Somnifort, cel mai puternic somnifer ! Vreo trei tot au ajuns în pahărelul lui. Nu cred că se trezește pînă mîine seară... O singură tabletă ajunge pentru 8 ore, așa scrie în prospect... I-am spus lui James că acest B. S., acest domn Bob Stewart e puțintel cam arogant...

— Cred că a sosit vremea să punem noi mîna pe situație ! propuse Achile Pommot. Să apelăm și la ceilalți... pentru a preîntîmpina cine știe ce evenimente grave...

— Absolut O.K., răspunse Larry L. King.

8

Comisarul Graisset și John Sheridan stăteau în aceleași fotolii, și parcă în aceleași poziții. Numai numărul sticlelor goale de pe masă se schimbase. Din 4 se ridicase la 14, și se mai vedeau cîteva pline și foarte amenințătoare.

— Hm... Altceva... ? mormăi comisarul Graisset.

— Tot misterul stă aici, răspunse John Sheridan. Cum a ajuns individul în locuința mea privată ? Cînd voi răspunde la această întrebare voi cunoaște și tîlharul și asasinul, și voi fi în stare să cheltuiesc toată averea pentru a mi se aduce în față, pentru a-l tăia în bucățele mici...

— Hm... mormăi comisarul Graisset. Pentru a le frige în fața lui și pentru a i le da să mănînce... Nu merită...

— Ce nu merită ? se burzului John Sheridan. Bucățele îl voi tăia, bucățele cît unghia...

— Nu merită atîția bani, spuse comisarul Graisset. Știu indivizi de teapa ăstuia care pentru zece mii de dolari ar fi în stare să jure că taică-său sau frate-său e asasinul pe care-l cauți dumneata. E păcat să se ducă o asemenea avere frumoasă pentru un asasin oarecare... Am întîlnit o groază de criminali, care pentru un procent de atît la mie din suma furată de la

dumneata... sau, mă rog, pe care ai acoperit-o dumneata... au făcut adevărate hecatombe omenești... Nu merită... Mai bine cumpără cîteva femei și momește-i...

— Costă și femeile, oftă John Sheridan... și din păcate cînd costă foarte mult, costă absolut degeaba... Le cumperi cu milioane, le cumperi pentru că așa e legea, trebuie să ai și așa ceva în preajma ta, cum au ele la gît și pe umeri vizoanele, și nu simți altceva cu ele alături, nu simți decît că ești un bărbat caraghios care poartă și el pe umeri un vizon pînă la șolduri. Și tot mai cumperi... Poate că plătesc și milioanele ăstea tot în contul celor 57 de dolari...

— Minus cei opt care erau ai dumitale... îl completă comisarul Graisset în timp ce desfunda a șaisprezecea sticlă de bere. Da... minus cei opt ai dumitale... Niciodată nu i-ai scăzut din cei 57 ?

— Niciodată... răspunse John Sheridan. Nici atunci, nici altădată, nici acum. Nu pot să-i scad, domnule, nu înțelegi. Nu pot să fac această scădere, nu sînt capabil, domnule, pur și simplu nu sînt capabil. Și dacă l-aș auzi pe cineva făcîndu-mi-o cred că l-aș ucide cu mîinile mele. Atîta știu : că plătesc de aproape cincizeci de ani, milioane de dolari în contul acestor 57 de dolari furați, minus 8 ai mei...

— Mdaa !... E o chestie și asta. E bună chiar de un roman. Eu zic că tot de la o femeie se trage totul...

— Încă nu cunoșteam femeile cînd am fugit cu cei 57 de dolari... Adică... Abia acum îmi amintesc, abia acum mi se luminează un colț al minții... Da, domnule ! M-a scuipat una, a unuia dintre șefi, a unuia dintre cei cărora le plăteam cotizații... M-a scuipat, degeaba, drept între ochi și atunci mi-a venit gîndul că trebuie să ajung atît de sus ca să scuip toate femeile din lume. Trebuia să vină de undeva hotărîrea... Hai să mai mergem odată prin Bronx, pe sub trenul aerian, prin subsolurile cu băuturi clandestine și mai ales cu bere, domnule...

Comisarul Graisset privi ca prin ceață siluetele care pătrundeau pe ușa deschisă de la terasă. Îi aminteau de Pat și de Patachon.

— Nu mai primesc destăinuiri ! se înfurie el pentru prima dată în ziua aceea. S-a terminat și berea, mi se pare...

— Tocmai de aceea vă invităm la bar, îndrăzni cel mai înalt. Și mai întîi permiteți-mi să vi-l prezint pe colegul dumneavoastră de peste canal, domnul Achile Pommot, și să mă prezint și eu, tot un coleg, dar de peste ocean : Larry L. King.

Comisarul Graisset se sculă alene din fotoliu, clătină din cap, dar figura îi rămase la fel : obosită și fără altă expresie. Apoi strînse mîinile oaspeților :

— Probabil că vreți să discutăm afacerea Super... Pînă acum n-am ascultat decît preambulul... Dar cred că-l cunoașteți pe domnul... John Sheridan...

Capitolul III

1

Barul era mic, ca o jucărie, învăluit într-o lumină discretă, odihnitoare, fără sursă vizibilă, şi avea numai două mese, două măsuţe, scunde, acoperite de un strat poros, pentru a absorbi zgomotele şi licorile vărsate, iar de jur împrejur se lăfăiau o sumedenie de fotolii ciudate, înguste, moi, cu spatele drept, aproape înclinat în faţă, parcă anume pentru a aţîţa la discuţie şi a apăra discuţia. Spaţiul barmanului părea o celulă căreia i se dărîmase peretele din faţă, sau uşa, iar ceilalţi trei pereţi împărţiţi în zeci de rafturi conţineau toate licorile pămîntului. Era de necrezut ca într-un spaţiu atît de mic să încapă, nu *atîtea* sticle, ci *toate* sticlele. Barmanul, mărunt şi abil ca o maimuţă, bineînţeles un japonez, nu-şi cunoştea nici propria limbă. În schimb, ştia în toate graiurile planetei denumirile tuturor băuturilor, ale tuturor cocktailurilor, precum şi cuvintele : *da, mulţumesc, poftim.* Altceva nimic. Despre *nu* probabil că nu auzise şi nici nu ştia că există un asemenea cuvînt.

O singură măsuţă avea oaspeţi, dar nu trei, aşa cum îşi imaginase Achile Pommot şi Larry L. King, ci patru, aşa cum sugerase comisarul Graisset.

— Cred că ar fi bine să-l invităm şi pe dumnealui, spusese Graisset, înainte de a-şi părăsi camera. Mai ales că va fi vorba

de afacerea Super. Fără dumnealui n-ar fi existat această afacere...

— Şi nici noi nu ne-am fi întîlnit, zîmbise Achile Pommot.

John Sheridan nu păruse prea entuziast la început, dar cînd înţelese din sprîncenele ridicate ale comisarului Graisset că vor mai face cîteva incursiuni prin Bronx, prin Bronxul cu subsoluri întunecate şi cu bere la sticlă, fără pahare, îşi dădu imediat acordul.

Şi pentru că John Sheridan ceruse bere, fără să specifice marca, şi pentru că japonezul împinsese ca un scamator foarte grăbit un cărucior cu patru etaje şi acoperiş, care conţinea vreo patruzeci de sorturi de bere, în dublu exemplar, îşi destăinuiseră şi ceilalţi pasiunea ascunsă pentru această licoare trufaş europeană.

Dar înainte de a începe să vorbească despre afacerea Super, John Sheridan îşi aminti cîteva întîmplări esenţiale din biografie, mai toate gravitînd în jurul unui singur eveniment, mai toate suferind de pe urma ratelor pe care milionarul le plătea neregulat dar sigur, în contul acelei sume de 57 de dolari, minus 8 cîştigaţi de el, cu care îşi începuse, la treisprezece ani cariera.

— Fantoma datoriilor vechi ! îl întrerupse gînditor micuţul Achile Pommot. Sînt unii care plătesc chiar pentru datoriile strămoşilor... şi nu rarerori cu capul...

—Numai că eu n-am strămoşi ! îi replică răguşit şi butucănos John Sheridan. Despre mama mai ştiu ceva, despre ăllalt însă nimic, iar mama n-a ştiut nimic despre ai ei. Nu ştiu dacă sînt irlandez, neamţ, arab, evreu, român sau unionist. Nu ştiu nimic altceva decît că mama a murit cînd aveam nouă ani şi jumătate şi că o vedeam la două zile odată cînd aducea în coteţul în care stăteam o pîine şi o cană cu lapte.

— Cineva zicea că mulţi din oamenii mari nu şi-au cunoscut ambii părinţi, spuse Larry L. King. Sau dacă şi i-au

cunoscut pe amîndoi, unul era nesigur... *Pater semper incertus...* Şi asta se referă la oameni foarte mari...

— Mai bine să nu-l ai pe Pater ăsta, hîrşîi Sheridan, decît să rîdă lumea şi de tine şi de el...

— Cei mai mulţi criminali pe care i-am întîlnit, interveni comisarul Graisset, şi-am întîlnit cu ghiotura, mai toţi erau bastarzi, sau semi... născuţi şi tîrîndu-se ca viermii prin mahalale şi docuri...

— Depinde de procentajul general, zîmbi Larry L. King. Dacă douăzeci la sută, sau numai zece la sută din bastarzi sau din semibastarzi ajung oameni mari şi genii... restul de optzeci sau de nouăzeci la sută poate să se transforme în criminali... Pentru că dintre oamenii normali, poate unu la milion se ridică în vîrful scării valorilor... E o remarcă, bineînţeles, nu o pledoarie.

— Eu îmi susţin punctul de vedere ! repetă comisarul Graisset. Eu azvîrl în discuţie numai ce-am pipăit...

— Dacă ar fi aşa, spuse Achile Pommot, ar trebui să dispară jumătate din literatura poliţistă. Cum ar apărea în carte un erou bastard, cum ar şti toţi cititorii că el e asasinul...

— Depinde de abilitate, zîmbi iarăşi Larry L. King. În cazul cînd bastardul e destăinuit ca atare abia în final, pe baza unor date sau deducţii care erau şi la îndemîna cititorului, enigma poate să rămînă intactă... E o remarcă particulară, se înţelege de la sine.

— Hm... mormăi comisarul Graisset. Asta ar veni cam aşa : N-ar mai întreba nimeni cine e asasinul, ci cine e bastardul... ceea ce ar da apă la moară părerii mele...

— Dar în afacerea asta cine e bastardul ? răsună iarăşi vocea răguşită a lui John Sheridan. Şi vă rog să nu vă uitaţi cu atîta milă la mine cînd vorbesc. Ăsta mi-e timbrul. Nu sufăr de laringită sau de faringită. Eu şi Armstrong sîntem probabil cei mai celebri gîjîiţi din lume. De la douăzeci de ani, am auzit mereu în urma mea : „săracul ! Are cancer...“ Şi după cum

vedeți trăim amîndoi... și mai avem șanse la cel puțin un sfert de secol, deși eu mi-aș dori jumătate... E ceva să poți spune în jur : am o sută de ani domnilor ! Un secol !

— Hm... mormăi iar comisarul Graisset. La vîrsta asta nu cred că mai poți să spui așa ceva... Cel mult pot s-o spună cei din jur, dar nici de auzit, ăla cu suta, n-o s-o audă... Nu se zice : am o sută de ani, cum se zice : am o sută de milioane. De pe la vreo șaptezeci, optzeci în sus, anii sînt mult mai greu de făcut decît milioanele, nici chiar dacă s-ar plăti un milion pentru fiecare an, domnule Sheridan...

— Înțeleg, înțeleg... se cam întristă milionarul. Mai bine să trecem la afacerea aia blestemată. Oare cine i-o fi spus pentru prima dată Super ?

— James Ladd ! își aminti Larry L. King. După el s-au luat toți ceilalți. Și radioul, și televiziunea, și ziarele...

— Parcă trebuia să fie și el pe yacht... se interesă John Sheridan. M-am înșelat eu, sau chiar i-am citit numele pe invitație ? Ăla e cel mai mare pericol al Americii, după gangsteri...

— Mi se pare că s-a culcat ! încercă Larry L. King să sară în apărarea prietenului său. Era obosit...

— Ăla nu doarme decît ziua, răgușì și mai tare John Sheridan. Și nici atunci nu doarme acasă. Nu înțeleg cum de nu l-a călcat pînă acum nici o mașină, că nu toate sînt conduse de femei.

— Cele care ar putea să-l calce sînt Rollsuri și Cadillacuri, spuse Larry L. King, și toate tipurile ăstea de mașini sînt conduse de șoferi adevărați, adică surzi și muți.

— James Ladd, James Ladd... mormăi John Sheridan ca o amenințare. Va să zică el a poreclit astfel afacerea Sheridan.

— Afacerea Duffin... parcă așa i s-a spus la început, preciză, cu politețe, Larry L. King.

— Duffin ! Afacerea Duffin ! se revoltă John Sheridan. Nici măcar la nenorocire nu se respectă adevărul și numele

adevărat ! Ce-a avut Duffin cu afacerea asta ?... N-a suportat decît niște consecințe din ălea... biologice. Eu am suportat totul. Și pe Duffin tot eu l-am suportat. Nu era decît unul din cei trei sute de directori de-ai mei...

John Sheridan destupă furios o sticlă de bere și începu să bea direct din ea, cu gîlgîituri. Ceilalți îl imitară, neștiind că și milionarul imita pe cineva. Numai micuțul Achile Pommot nu izbuti să trădeze bunele maniere englezești, pentru că, pur și simplu, nu băuse niciodată din sticlă și de la prima înghițitură, adică de la prima intenție de a bea, se înecă și începu să tușească și să lăcrimeze. Adevărul era că nici nu-l interesa băutura. Abia aștepta să audă povestea lui John Sheridan, mai mult pentru a o trece prin sita ideilor proprii.

2

— Cam așa a început povestea... se pregăti John Sheridan. Adică nu ! Mai întîi trebuie să știți că am o slăbiciune și cîteva manii. Eva și Margaret nu intră în treaba asta. Ele se cheamă altfel : societate și orgoliu, adică lucruri fără de care nu poți trăi. Hai să zic că nici fără tablouri nu se poate trăi. Cam așa e moda acum. În fiecare muzeu trebuie să existe o colecție donată de X sau Y, de ăștia care au izbutit să facă bani din 57 de dolari minus 8, trăgînd din răsputeri la carul ăsta plin de neghiobi și paraziți care se cheamă lume. Am donat pînă acum vreo patru colecții : la Boston, la cretinii ăia din Kansas, care au uitat să-mi treacă numele, la Denver și la San Francisco. Îndeajuns ca să mi se citească numele cam prin toată America, să fiu înjurat de jumătate, iar un sfert să mă caute pentru a mă escroca. Bogătaș și susținător aprig al culturii, îmi făcusem datoria către America, ba îi mai ațîțasem pe alții cu cîteva milioane în plus, ăia fără de care nu pot să apară ziarele, ăia trei sau patru, îi ațîțasem să mai doneze și altor

muzee mai sfrijite cîte ceva. Aşa că îmi luasem grija de la cultură... dar naiba a făcut că tot donînd tablouri a trebuit să le cumpăr şi cumpărîndu-le a trebuit să mă uit, măcar de formă la ele. Pînă i-a venit unuia ideea să mă escrocheze. Fiindcă era om cu cărţi nici nu m-am uitat la tablouri. Mi-a cerut nu ştiu cîte sute de mii, adică ştiu eu bine cît, şi i-am dat fără să clipesc din ochi. Am trimis colecţia muzeului din Detroit, aveam eu nişte interese acolo, şi m-am pomenit cu custodele muzeului, însoţit de vreo şapte specialişti, şi de vreo trei tablouri : un Canaletto şi alţi doi mai vechi dar mai mici. Toate trei tablourile erau copii, foarte reuşite, au recunoscut toţi specialiştii, dar copii. M-am înfuriat, am chemat şi alţi specialişti, de la Louvre, de la British Museum, de la Vatican. Fiecare a spus acelaşi cuvînt : copii. Dar după ce le-au studiat vreo două zile. Pe cel care a mediat vînzarea şi cumpărarea l-am distrus. Am cumpărat doi critici cu misiunea de a-l dovedi hoţ de texte şi impostor, ceea ce s-a întîmplat imediat, şi doi ziarişti care au descoperit în trecutul lui cîteva violuri nepedepsite şi o escrocherie pe vremea cînd era student. Cu ultima a fost mai greu pentru că neghiobii de ziarişti au confundat facultatea la care îşi făcuse ăla studiile cu alta, dar tot s-a prins ceva. Pe scurt, escrocul a ajuns lustragiu în faţa unei sucursale Sheridan. Pentru că i-am aranjat, cu alţi doi angajaţi, un proces de dare de mită care l-a costat în cheltuieli şi amenzi mai mult decît luase de la mine. Şi s-a întîmplat ca nu la mult timp după prima tentativă reuşită să mai încerce unul să-mi vîndă nişte tablouri, tot din perioada postrenaşterii. S-au ivit neînţelegeri între specialişti asupra autenticităţii unui tablou, şi abia după trei ani de zile, a ieşit la iveală adevărul : tabloul era autentic.

— Atît de tîrziu aţi găsit expertul ? se miră Achile Pommot. Prietenul meu, sir Malcolm Sidney, de la muzeul din Glasgow, ar fi putut în cel mult opt ore...

— N-ar fi putut, domnule Pommot, pentru că Sir Malcolm Sidney e specialist în medievală germană, iar tabloul meu era o raritate englezească din secolul şaptesprezece, îi opri zelul John Sheridan. Pe scurt: am început să-i suspectez şi pe experţi, pe unii de escrocherie deghizată, pe alţii de nepricepere şi înfumurare. Şi am făcut ce-am făcut în tinereţe cînd am fost escrocat prima dată cu bonuri, bancnote şi acţiuni. M-am specializat în tablouri. Am pornit de la A, cu profesori, cu teorii, cu reproduceri, cu manuale, cu vizite prin muzee, domnilor... nu puteam să dorm dacă nu simţeam în nări şi în degete, nu numai în priviri, deosebirile dintre Ghiberti şi Renni, dacă nu recunoscusem de la prima ochire un Renoir, un Sisley sau un Corot. Am făcut tot ce face un oarecare pentru a se specializa: fizică, chimie, istorie, grafologie, memorie. După trei ani de zile am început să descopăr o seamă de fraude prin muzee. Acum sînt un fel de consilier al experţilor de la Metropolitan şi din alte locuri. Anii de specializare m-au şi îmbolnăvit. Unii au cancer, alţii reumatism, alţii sînt beţivi, eu le am pe toate la un loc, o singură boală: aceea de a avea picturi. Nu de a dona, ci de a poseda. Îmi place să am şi să privesc. Foarte puţină lume ştie că pe malul unuia din lacuri se află o oarecare vilă. Are şi vreo douăzeci de camere, dar de fapt e un acoperiş pentru un subsol blindat în care se află cea mai bogată colecţie particulară de picturi din America. Vila aceea, subsolul, şi mai ales ceea ce se află în subsol, sînt toate proprietatea mea. La ora asta face cam de douăzeci şi patru de ori, dacă nu de douăzeci şi cinci de ori faţă de cît m-a costat. Dacă m-a costat un milion de dolari, galeria, astăzi pot primi pe ea 25 de milioane. Dacă m-a costat 10 milioane, pot primi pe ea 250 de milioane... Dar m-a costat dublu, domnilor...

John Sheridan tăcu intenţionat pentru a vedea ce efect avusese asupra celorlalţi valoarea financiară a galeriei.

— Fabulos! spuse Achile Pommot. Cinci sute de milioane de dolari. Parcă ne-am legăna în fantezii.

— Într-adevăr, domnule Pommot. Parcă ne-am legăna în fantezii. Eu am fost primul bogătaș american, primul milionar care a înțeles că nu există investiție mai rentabilă și mai apărată decît pictura. Fără impozite, pentru că e operă de artă și mereu micșorîndu-se numărul comorilor. Da, domnilor. Aurul și diamantele, și altele sporesc în lume cu fiecare an, dar picturile lui Rafael, ale lui Rembrandt, Velasquez, Bosch, Van Gogh, Cézanne și Renoir, nu pot decît să scadă, sau în cel mai fericit caz, să rămînă exact cîte sînt. Toate valorile descresc, una singură crește în timp : pictura, mai ales pictura unor anumite epoci trecute. Lucrul ăsta l-am simțit și l-am învățat în perioada cînd mă specializam. Și am început să investesc. Am cutreerat licitațiile, am luat legătură cu anticariatele și muzeele pîrlite din provincii și... de ce să nu *mărturisesc* ?, mai ales că ne aflăm pe un vas și într-o croazieră dominată de acest cuvînt : confesiune... și am introdus un spirit de afacere în tranzacții. Ar trebui vreme lungă ca să vă fac să înțelegeți ce înseamnă asta. Atît : am cumpărat originale cu prețuri care nu se ofereau nici măcar unor copii grotești și am vîndut copii, care, de rușine că au fost cumpărate ca originale, au fost arse sau sînt păstrate, fără să-mi reproșeze nimeni nimic. Din această slăbiciune s-au născut cele cîteva manii la care am făcut aluzie, și ele se cheamă : van Gogh, Cézanne, Constable, Holbein și Bosch. V-am spus : sînt manii, din cauza asta nu trebuie explicate, din cauza asta nu trebuie căutată o anumită relație între ele.

— Bosch ! se bucură Achile Pommot. Sfîntul Hieronimus Bosch ! E cu adevărat fantastic !

— Da, domnilor ! De la această slăbiciune și de la aceste manii începe afacerea Super, cum a fost botezată de absentul nostru, domnul James Ladd...

— Fostul absent... se auzi vocea mieroasă a lui James Ladd. Am făcut un duș, puțină gimnastică... dar de fapt v-am căutat peste tot, pînă ce mi s-a spus că sînteți aici...

— Poate că nu m-ai căutat chiar peste tot ! îl ţinti John Sheridan. Sînt cîteva locuri în care nu-mi place şi nu accept să fiu căutat, nici măcar printr-o întrebare...

— În locul acela n-am fost ! îl linişti James Ladd. Şi cred că e un somn cumplit în locul acela... Parcă nu vă convenea denumirea pe care am dat-o afacerii Duffin...

— Şi dumneata !? hîrşîi iarăşi John Sheridan. Afacerea m-a privit de la început, şi mă priveşte şi acum ! Scurt ! E afacerea mea ! Afacerea Sheridan !... Dumneavoastră nu cunoaşteţi decît o faţetă a ei, cea care m-a reprezentat prin Duffin. Dar e o altă faţetă, mult mai gravă...

— Chestia aia, cu slăbiciunea... îi aminti comisarul Graisset în timp ce desfăcea o butelie de bere.

— Da... reluă John Sheridan. Toată lumea ştie că achiziţionez picturi, numai originale, dar puţini ştiu că am şi manii. Mi se cunoaşte slăbiciunea, dar nu şi maniile. Tot din spirit de afacere. Mai mult. Cînd mi se prezintă pentru achiziţionare tablouri care îmi îngheaţă inima şi îmi umplu plămînii cu jar, nici nu vreau să mă uit la ele... mai întîi ca să-mi apăr nervii, şi pe urmă ca să-mi reuşească afacerea. Cam peste tot se ştie din cauza gesturilor cu care resping anumite picturi şi semnături, că mă dau în vînt după orice, dar că mă enervează : Cézanne, Renoir, Van Gogh, Bosch, Constable şi Holbein...

— De Renoir n-aţi amintit, îl întrerupse Achile Pommot. Sau l-aţi introdus ca un fel de scut împotriva maniilor, ca un fel de nadă inversă şi cu acţiune inversă...

— Exact, domnule Pommot ! îl privi cu surprindere John Sheridan. Renoir îmi spune la fel ca oricare alt pictor mare, dar nu-mi bagă stupefiante în sînge cum se întîmplă cînd privesc pînzele celorlalţi... Deci aşa se ştie în lume : că sînt şase pictori care, în cel mai bun caz, mă lasă rece şi pe care îi achiziţionez foarte rar, numai ca să nu zică lumea nu ştiu ce... S-a auzit ceva şi despre galerie, cîţiva intimi chiar au văzut-o,

dar aproape toţi ştiu că e formată din copii foarte preţioase. Numai cîteva persoane cunosc adevărul : că toate piesele sînt autentice. Chiar şi asigurarea, domnilor, am făcut-o pe valoare de copii, ca să opresc circulaţia adevărului, ca să-mi apăr galeria. Fiecare tablou din ea e însă certificat de cei mai mari experţi ai lumii. Fără să fi ştiut cui îi aparţine, am avut grijă de asta... Şi dacă mai adaug că galeria e blindată şi absolut inexpugnabilă... veţi înţelege foarte lesne de ce o las în paza unui singur om, tot ca să nu atragă atenţia...

— Foarte inteligent ! spuse Larry L. King. E un fel de replică modernă a scrisorii furate a lui Poe. Cel mai sigur ascunziş e cel mai banal...

— Mă rog... acceptă cu jumătate de glas John Sheridan. Deci, domnilor, numai cîteva persoane cunosc adevărul, nici nu ştiu numărul, adică nu vreau să fac adunarea şi nici nu cred că aş putea...

— Hm... mormăi comisarul Graisset. Ca în povestea cu cei 57 de dolari furaţi la treisprezece ani, minus cei 8 ai dumitale... Nu ! Nu e voie să se facă scăderea... ca să nu ne ocupăm de alt caz... în loc de Super...

— Da, reluă John Sheridan. Foarte puţini oameni ştiu adevărul, numai foarte intimi, rude sau altceva şi toţi au fost avertizaţi...

— Există şi o persoană cu numele Benjamin ? întrebă Larry L. King cu un accent de indiferenţă în voce.

John Sheridan sări din fotoliu ca împins de un pumnal :

— Cine ţi-a vorbit dumitale despre Benjamin ? întrebă el cu pumnii strînşi. Cînd ţi-a vorbit ?

Larry L. King îl privi pe John Sheridan cu o mirare naivă, îngerească :

— Nu mi-a spus nimeni... Absolut întîmplător l-am întîlnit într-un magazin cu cărţi pornografice de pe strada 42. Nu ştiu cum a venit vorba despre dumneavoastră... „Ha ! Şarpele ăla ! mi-a spus el. Dacă nu-l mai cunosc eu, nimeni nu-l cu-

noaşte..." A mai adăugat el ceva... ceva care nu se poate reproduce...

— Mizerabilul ! căzu John Sheridan în fotoliu. I-am spus că dacă mai scoate un singur cuvînt despre mine, îi sucesc gîtul. De cinci ani tace, tace într-una, cu gîndul că voi reveni asupra deciziei... L-am încercat cu tot felul de spioni, cu tot felul de momeli, dar a rezistat, canalia ! Dacă nu mi-ai fi spus dumneata l-aş fi băgat din nou în familie...

— Mi se pare... interveni candid Achile Pommot, mi se pare că povestea s-a întîmplat mai de mult... după cum mi-a povestit domnul Larry L. King...

— Exact ! se agăţă Larry imediat în cîrlig. Povestea s-a întîmplat cu vreo şase ani în urmă...

— În booksul de pe strada 42 ? întrebă John Sheridan.

Din fericire, răspunse Achile Pommot în locul tînărului detectiv :

— Acolo l-a revăzut ultima dată, întîmplător şi mut.

— Degeaba îl apăraţi, domnilor ! îi reteză John Sheridan. A vorbit, gata ! Dezmoştenit rămîne, netrebnicul !... Nici una, nici alta a încercat să mă escrocheze. Primul şi singurul meu fiu, din prima şi ultima mea căsătorie. L-am dat afară din casă şi din acte cu 100 de dolari. I-am spus că dacă aflu ceva despre el : că s-a împrumutat, că spune cuiva cine e, că face vreun alt matrapazlîc, dezmoştenit rămîne toată viaţa. Şi l-am avertizat că îl voi înconjura de spioni, că voi afla orice gest ar face... I-am dat termen opt ani. Dacă la 28 de ani vine la mine şi-mi arată un depozit la bancă de un milion de dolari, în aceeaşi clipă, cu mîinile mele, îi mai adaug un zero. Netrebnicul ! N-a putut să mai aştepte doi ani ! Atît îi mai trebuia. Doi ani. Un fleac. O bagatelă, după cei şase pe care i-a dus, ştiu foarte bine cum...

John Sheridan nu mai era înfuriat, ci mai degrabă trist, îndurerat. Vocea lui fusese dominată de un accent apăsat de durere, aproape de deznădejde.

Larry L. King şi Achile Pommot se priveau şi ei foarte abătuţi. Primul ar fi vrut să spună adevărul, dar celălalt îl simţise şi-l oprise imperios printr-o încruntătură îndelungată a feţei, şi printr-un joc de priviri foarte clar.

Abia după ce comisarul Graisset îi oferi o sticlă de bere debuşonată şi ridică din umeri a fatalitate, John Sheridan îşi aminti că voia şi trebuia să relateze ceva. Dar durerea încă îl mai zgîndărea :

— Va să zică aşa a spus... se adresă el lui Larry L. King. *Şarpele* ăla, dacă nu-l mai cunosc eu... *Şarpe*... Nu şarpe, nu un oarecare şarpe, viperă o să fiu faţă de el !

— Poate că n-am auzit foarte bine... încercă s-o dreagă Larry L. King. Poate că a folosit alt cuvînt... Şi în orice caz fraza lui nu avea o destinaţie rea... Cum să vă spun... ? Ştiţi, ca un soldat care-i povesteşte unui oarecare despre generalul sub care s-a cîştigat o mare bătălie : „A, Napoleon, tigrul ăla ! Dacă nu-l mai cunosc eu, nimeni nu-l mai cunoaşte..." Cam acesta era sensul frazei, direcţia ei. Suna ca un fel de mîndrie... Pe urmă chiar s-a retras, cam stîngaci... şi mai mult această retragere naivă, m-a făcut curios...

— Hm... mormăi comisarul Graisset. Aşa îmi place, domnule Larry. Trebuia s-o spui de la început...

— Aşa mi-ar place şi mie ! învie pentru o clipă John Sheridan. Şi pentru că mi-ar place foarte mult... trebuie să mai controlez de cîteva ori, să-l mai pun la cîteva încercări...

— Poate i se reduce pedeapsa, zîmbi Achile Pommot.

— Poate... cumpăni John Sheridan. Dacă i-a explodat mîndria, nu e rău... Dar eu pînă ce nu am dovezi multe, palpabile, nu fac nici un gest grav...

— Hm... mormăi comisarul Graisset, considerînd că sosise momentul potrivit : Numai puţini ştiau, numai cîţiva foarte intimi cunoşteau adevărul despre galerie...

— Da... reluă John Sheridan. Foarte puţini. Cîteva persoane cunoşteau galeria, dar şi mai puţine cunoşteau maniile

mele : Constable, Cézanne, Van Gogh, Holbein şi Bosch... Achiziţionam pe ascuns, prin intermediari, provocam tranzacţii, pentru că ştiam cam pe unde în lume, cam pe la ce particulari se află pînze semnate de zeii mei. Ani de zile am lucrat cu detectivi şi informatori ca să ajung la un catalog secret cu tablourile acestor pictori răspîndite în diferite colţuri ale lumii. Am adus şi din Africa de sud un Constable... Un Cézanne am găsit în insulele Maurizius... În România mi s-a primit un Van Gogh, dar era o copie nemaipomenită, uluitoare, nici un expert n-a izbutit să-i nege autenticitatea, şi chiar l-am vîndut ca atare unui coleg din petrol...

— Era chiar o reproducere ? întrebă Achile Pommot. După ce l-au autentificat atîţia experţi ?

— Şi eu l-aş fi luat drept original, recunoscu John Sheridan. Nu mă laud niciodată pe degeaba. L-aş fi luat şi eu drept original, dacă originalul nu s-ar fi aflat la mine în galerie şi dacă pe original n-ar fi fost lipită o scrisoare autentică a lui Theo, prin care îl anunţa pe frate-său, la Arles, că atît de mult i-a plăcut tabloul unui oarecare pictor, membru al Academiei franceze, încît s-a apucat să-l copieze pe furiş...

— Hm... catalogul cu răspîndirea zeilor...

— Da... reveni John Sheridan. Aveam un catalog secret, şi pe baza lui provocam tranzacţii... Şi într-o bună zi mă pomenesc cu o scrisoare confidenţială, foarte confidenţială şi foarte personală. Primesc sute de scrisori pe zi, dintre care cel puţin douăzeci de confidenţiale şi anonime prin care sînt ameninţat cu moartea. De aceea nu le deschid. Dar între f.f. confidenţial şi f.f. personal şi f.f. urgent mai era scris ceva : *picturi.* Unul din secretari mi-a adus-o. Am deschis plicul trimis de undeva din Brooklyn. Era o ofertă scrisă la maşină şi nesemnată. Mi se propunea să cumpăr o suită întreagă de tablouri, în condiţiile celui mai strict secret, contra bani peşin, în cele mai tainice condiţii. Scrisoarea era semnată *von B.* iar suma tranzacţiei era : *cinci milioane de dolari !*

— Cinci milioane de dolari ! Fiuuu ! fluieră James Ladd. Aşa mi s-a hărăzit, pe semne : să aud în decurs de cîteva ore numai sume mari... Dar cum de-a avut un asemenea curaj... ?

— Asta m-a înnebunit şi pe mine, continuă John Sheridan. Numai un nebun, sau un om foarte sănătos şi lucid poate cere asemenea sumă. Dacă mi s-ar fi propus „Judecata din urmă", sau „Garda de Noapte"... mă refer la ceea ce se reduce toată pictura lumii, la aceste două piese pe care nu le pot iubi pentru că nu le pot poseda... ei, bine ! dacă mi s-ar fi propus „Judecata" şi „Garda", aş fi rîs şi aş fi spus că am de-a face cu un nebun. Dar nu numai acestea două, orice altceva mi s-ar fi propus, aş fi rupt scrisoarea şi mi-aş fi văzut de treburi. Dar printre tablourile care mi se ofereau erau : un Holbein, din care eu am doar nişte jocuri, un Van Gogh, din care mai posed un „Turnesol", un Cézanne şi un Bosch, din care posed cîteva bucăţi mai puţin valoroase, iar din ultimul o pînză nesigură şi care va rămîne nesigură pînă ce va putrezi.

— Exact idolii ! întrezări Achile Pommot.

— Ei, asta a fost a doua nadă, al doilea microb. Nu erau numai idolii în ofertă, idolii erau amestecaţi printre alte cîteva pînze, mai mult sau mai puţin valoroase. Era de pildă un Gauguin, care mi-ar fi scos, singur, a zecea parte din sumă... dar din păcate Gauguin nu face parte din idolii mei. Asta e ceva cu totul aparte, nu înseamnă că nu e un zeu. Bineînţeles că l-aş fi achiziţionat, ca să-l păstrez sau să-l revînd la un preţ exorbitant, colegului din oţel, de pildă, care se preface a fi mort după exotismul lui Gauguin.

— Şi mai era şi o a treia nadă, dacă ţinem seama de semnătură, îl privi insinuant micul Achile Pommot.

— Da, domnule Pommot. Mai era şi o a treia nadă care lega semnătura de o realitate foarte particulară. Toate cele patru tablouri ale idolilor, şi toate celelalte care le înconjurau, făceau parte dintr-un catalog cu totul special al tablourilor dispărute. Nu un catalog al tablourilor dispărute. Sînt sume-

denie de asemenea cataloage în lume şi circulă unde vrei şi unde nu vrei. E vorba de un catalog cu totul special, foarte secret, cunoscut doar în cîteva exemplare, din care posed şi eu unul, un catalog foarte special pentru că relatează condiţiile exacte, sau prezumtive, de la caz la caz, în care tablourile au dispărut, şi pentru că indică uneori, ceea ce e şi mai important, locul unde s-ar bănui că se află tablourile dispărute... Ca titlu de curiozitate, pot să vă informez, confidenţial, că unele tablouri celebre, de multă vreme dispărute şi considerate pierdute pentru totdeauna, ar putea fi văzute în colecţii private, dacă ar putea fi vizitate colecţiile...

— Şi de ce nu se ştie lucrul acesta ? întrebă James Ladd. De vreme ce au ajuns într-o colecţie...

— Depinde *cum* au ajuns... interveni Larry L. King.

— Exact ! continuă John Sheridan. Din cauza asta *încă* nu pot fi văzute. Pentru că au ajuns în acele colecţii pe căi necunoscute, dubioase... pentru unii reprobabile. Dar oare nu e mai înţelept şi mai în folosul societăţii că eu, John Sheridan, cumpăr cu douăzeci de mii de dolari un tablou care face două sute de mii decît să-l las să ardă, aşa cum mă ameninţă scrisoarea de afaceri ? Iată de ce pentru mine asemenea tranzacţii sînt absolut salutare, şi le pot numi acte de cultură... chiar dacă unele îmi vor aduce beneficii tot atît de mari cît un tip nou de avion. Pentru că pînă la urmă vor intra toate într-un muzeu, într-o cameră pe care va scrie : colecţia şi donaţia John B. Sheridan !

— De unde se poate deduce că abia la a treia generaţie vor ajunge la Metropolitan... descoperi Larry L. King.

— A treia, a patra, nu mai contează. Drumul lor duce tot acolo... Ei, bine, domnilor, aproape toate tablourile figurau în catalogul meu secret, aproape toate tablourile pe care mi le oferea *von B.* Se istorisea cum dispăruseră tablourile, cînd, ce căi străbătuseră şi în ce colecţii particulare ajunseseră. Aproape toate tablourile propuse spre vînzare ajunseseră în timpul

războiului în Germania, cîteva la Goering, cîteva la Himmler, cîteva la mareşalul von B. ! Iar de la terminarea războiului nu se mai ştia nimic despre ele ! V-am spus : *aproape* toate, pentru că figurau şi vreo două tablouri, fără prea mare importanţă, care se aflau în mod sigur, autentificate, în anumite colecţii. Asta a fost cea de a patra nadă, şi poate cea mai inteligentă ; eu i-aş zice chiar genială. Ce voia să însemne asta ? Că ofertantul nu era colecţionar şi specialist de profesie, că nu arătase tablourile nici unui expert, şi că prin urmare toate celelalte tablouri erau autentice, şi mai ales : se aflau în posesia lui.

— Bine aranjat ! spuse Achile Pommot. Individul trebuie să aibă ceva celule şi circonvoluţiuni...

— Da... recunoscu John Sheridan la rîndul lui. În situaţia aceasta cele cinci milioane de dolari nu m-au mai înspăimîntat ; a fost ultimul lucru la care m-am gîndit. Mai de grabă eram neliniştit şi îngrijorat. Individul imi dăduse răgaz cinci zile. Dacă în cinci zile nu-i răspundeam că afacerea mă interesează, mă informa foarte politicos că se va adresa altcuiva. Bineînţeles îmi cerea riguros să păstrez secretul tranzacţiei, făcînd apel, în cazul cînd oferta nu m-ar fi interesat, la onoarea care este necesară în afaceri, de la un anumit grad în sus. Pentru o sută de mii de dolari ceri asigurări, dar pentru cinci milioane îţi ajunge cuvîntul de onoare, cam aşa se întîmplă. „Dacă oferta nu vă interesează, spunea în final scrisoarea, fac apel la onoarea dumneavoastră în ceea ce priveşte secretul tranzacţiei. Tablourile nu sînt furate, au fost cumpărate la vremea lor, există poate şi documente în acest sens, şi dumneavoastră ştiţi cel mai bine, că un lucru cumpărat în anumite condiţii cu sume derizorii, poate, nu calcă legile nescrise ale afacerii, dacă este vîndut, în alte condiţii, de o sută sau de o mie de ori mai scump. Cît s-a plătit pentru invenţia motorului x4b ? Şi ce beneficii i-a adus curajosului cumpărător ? De aceea mă bazez pe cuvîntul dumneavoastră de onoare, chiar dacă nu-mi răs-

pundeți, în ceea ce privește păstrarea secretului acestei afaceri, pentru a putea repeta oferta în altă parte. Rămîn al dumneavoastră sincer admirator, von B." Așa se încheia scrisoarea. Și stilul acestui final a constituit cea de a cincea și ultima nadă. Mi se făcea o ofertă, semnată von B., și trebuie să recunoașteți și dumneavoastră, de aceea v-am redat finalul scrisorii, că era făcută în cel mai caracteristic stil nemțesc.

— Absolut exact ! spuse Larry L. King în numele tuturor. Nu știu cine ar fi rezistat la o asemenea ofertă...

— Aia din chimie ! răspunse imediat John Sheridan. Pe aia nu i-a interesat și nici nu cred că-i va interesa vreodată pictura. Doar dacă îl vor agăța pe Benjamin în familia lor... Dar dă-i dracului pe aia !

— Nu v-ați gîndit să-l urmăriți ? întrebă James Ladd.

— Nici o clipă ! răspunse John Sheridan. Acesta a fost lucrul cel mai curios în toată povestea. De la început l-am crezut. Nu mi-am închipuit că e vorba de farsă, mistificare sau tentativă de escrocherie, și asta mă înfurie mai mult decît vieții și dolarii pierduți. L-am crezut pe domnul von B. de la început. Am încercat să mi-l și imaginez. Înalt, ras în cap, cu mers țeapăn, cu o cicatrice pe obrazul stîng, cu monoclu, nu știu de ce mi l-am închipuit așa. Și mai mult îl vedeam mereu în uniformă, cu pieptul plin de decorații... I-am răspuns la un post restant oarecare că oferta mă interesează. I-am răspuns într-o scrisoare scrisă de mîna mea, așa cum îmi ceruse, într-un plic pe care adresa era de asemenea scrisă cu mîna mea.

— Cea de a șasea nadă... înțelese Achile Pommot.

— Probabil... dar nu mai aveam nevoie de nici o nadă. Înghițisem cîrligul pînă în inimă. Toată ziua și toată noaptea, în orice clipă liberă nu mă gîndeam decît la pînzele idolilor mei. Le și agățasem în subsolul de pe malul lacului, într-o încăpere specială, luminată cu totul aparte, pentru că, de ce să mint, pînzele care mi se ofereau, mă refer mai ales la cele patru, ar fi fost cele mai valoroase din colecție. Boschul și Hol-

beinul şi acel Cézanne despre care contemporanii lui spuneau că e o mai mare minune decît „Înălţarea la cer", şi acel van Gogh care-l făcuse pe Theo să-l privească în genunchi, fiecare şi toate la un loc nu pot fi preţuite în banii de toate zilele... I-am răspuns deci domnului von B, exact aşa cum mă povăţuise, şi după cîteva zile am primit cea de a doua scrisoare de la el. Îmi spunea foarte pe scurt că a dat dispoziţii în Europa să fie aduse pînzele, dar că operaţiunea va dura cîtva timp, pentru că nu puteau fi aduse toate odată, ci numai separat şi în condiţii de securitate deplină, şi îmi mai spunea ca între timp să se strîngă suma necesară la una din băncile mele, numai bancnote de 50 şi 100 de dolari, folosite, cerîndu-mi, la sfîrşit, din nou cuvîntul de onoare că bancnotele nu vor fi numerotate. Bineînţeles, îmi declara chiar la începutul scrisorii, că răspunsul meu prompt şi serios la ofertă îi dădea încredere în temeinicia tranzacţiei, ceea ce îl obliga formal şi de fapt să renunţe la alte oferte, aşa cum se hotărîse cîndva... Mai exista un post scriptum în care mă încredinţa că nu are nevoie de nici o altă asigurare din partea mea şi că îmi va aduce tablourile, chiar el, înainte de a primi vreun aconto, pentru a avea vreme să stabilesc autenticitatea lor.

— Afacerea părea încheiată, spuse James Ladd. Şi pentru el şi pentru dumneavoastră.

— Nu v-aţi gîndit nici de astă dată la o cursă ? întrebă Larry L. King.

— Dumneata te-ai fi gîndit ? mormăi comisarul Graisset. În fond domnul von B. n-a cerut nimic. A făcut o simplă ofertă. Nici măcar n-a făcut aluzie la vreun aconto, cum începe şi cum sfîrşesc toate escrocheriile. Pentru că doar la aconto se ajunge în materie de escrocherii.

— Numai eu am păţit-o de cîteva ori, spuse John Sheridan. În sfîrşit... Ofertantul se purta exact ca un mareşal neamţ. Nu forţa lucrurile, nu se tocmea, şi mai ales se mulţumea numai cu cuvîntul de onoare, adică trecea toată afacerea sub sem-

nul onoarei... Am dat dispoziţie uneia dintre bănci să facă, în maximum două luni, un depozit de cinci milioane de dolari, disponibil în orice clipă, numai din bancnote de 50 şi 100 de dolari. Întîmplarea a făcut ca problema asta să cadă asupra lui Peter Duffin. El mi se părea cel mai de încredere, cel mai discret şi mai activ dintre toţi directorii mei. După o lună de zile şi ceva, adică după vreo cinci săptămîni, Duffin mi-a telefonat că depozitul a fost realizat, cu mare discreţie, pentru a nu se simţi nimic în lumea financiară... Cinci milioane de dolari nu e chiar o sumă oarecare...

— Deci Peter Duffin a strîns banii... spuse Achile Pommot. Înseamnă că pe vremea aceea nu era orb...

— Cred că avea cei mai buni ochi din America, după ai mei, continuă John Sheridan. I-am spus să pună banii în două valize portabile şi să-i înmagazineze la subsol, în aşa fel încît numai el şi casierul să ştie ce se află în cele două valize. Altcineva nimeni. Şi Peter Duffin s-a conformat întocmai. Cele două valize se aflau în depozitul blindat al unei anumite sucursale. Numai trei persoane ştiau lucrul acesta : eu, Duffin şi casierul. Exact după două luni de la cea de a doua scrisoare a sosit a treia. Era o scrisoare de scuze. Tablourile n-au putut fi aduse în America, se scuza von B. din motive foarte serioase de securitate. Dar au ajuns în Mexic, chiar în Capitală, în Ciudad de Mexico, el personal le-a luat în primire, sînt toate şi intacte, şi au fost transportate la Tampico. Propunerea lui von B. era aceasta. Să vin personal cu yachtul la Tampico şi să ne întoarcem la New York, împreună cu tablourile, tot cu yachtul. Pe drumul de înapoiere se putea verifica autenticitatea picturilor, dacă mă bizuiam pe discreţia totală a unor experţi. „Dar, zicea el, experţii, mai ales cînd nu trebuie să mintă, ci să facă un serviciu pur amical (şi interesat) sînt mult mai uşor de cumpărat decît nişte tablouri." Mă mai întreba dacă s-au strîns banii, pentru a fi disponibili la întoarcerea din Mexic, după autentificarea picturilor. Dacă totul era în regulă, tre-

buia să-i răspund printr-un simplu O.K., iar el urma să-mi trimită o ultimă scrisoare în care să-mi indice data la care ne vom întîlni în Tampico, pentru că în privinţa hotelurilor, unul singur era mai acătării : Camino Real... Asta a fost cea mai teribilă nadă, cea mai genială...

— Adică... ? mormăi comisarul Graisset.

— Adică... m-a făcut să accept toate propunerile lui, ba chiar să supralicitez, oftă John Sheridan. Dacă tablourile au fost duse de la Mexico la Tampico, era obligatoriu ca domnul von B. să fi fost şi la Mexico şi la Tampico pentru a le primi şi a le pune la adăpost. Am luat imediat legătura cu Mexicul şi am vorbit personal cu şeful agenţiei mele de-acolo. Să se intereseze dacă un anume von B. a fost în Mexic, în Capitală şi ce s-a întîmplat cu el. Seara am şi primit răspunsul. Domnul von Braummel locuise o săptămînă la hotelul Maria Isabel, iar la plecare ceruse să i se reţină un apartament la hotelul Camino Real din Tampico ! Acolo rămăsese numai două zile, apoi plecase cu avionul în direcţia New York !

— Nu v-aţi mai îndoit nici o clipă ! spuse James Ladd. Cred că oricine ar fi făcut la fel...

— Nu ştiu... răspunse John Sheridan. Eu însă nu trebuia să fac. Eu nu mă gîndeam la nimic altceva decît la autenticitatea tablourilor. De aceea *cumpărasem* trei experţi, deşi ştiam că nu voi avea nevoie de ei...

— La un *kidnapping* nu v-aţi gîndit nici o clipă ? întrebă Larry L. King.

— Poate că m-aş fi gîndit... şi poate că chiar m-am gîndit... înainte de primirea celei de a treia scrisori. Abia aşteptam propunerea lui de predare a banilor şi a tablourilor. Şi în clipa cînd am citit cuvîntul Mexic, în cea de a treia scrisoare, am crezut că-mi explodează inima. Imediat mi s-a aprins cuvîntul *kidnapping*, dar parcă pentru a se stinge pentru totdeauna. Mă chema cu yachtul, cu experţi, îşi închipuia, cred, că voi veni şi cu cîţiva detectivi particulari, mai erau şi marinarii de pe

yacht... numai un nebun s-ar fi putut gîndi la *kidnapping* în aceste condiţii, şi numai alt nebun ar fi crezut că se încearcă un *kidnapping* asupra lui. Numai cursa cu yachtul mi s-a părut prea lungă. De aceea în loc de O. K. sau mai bine zis alături de O. K.-ul cerut am adăugat că voi sosi la Tampico cu avionul în ziua pe care mi-o va indica el, şi care ar trebui să fie plasată într-un interval de o săptămînă, pentru a da răgaz yachtului să ajungă acolo, urmînd să ne întoarcem cu yachtul, a doua zi, sau cînd va crede el de cuviinţă. Am primit foarte repede cea de a patra scrisoare prin care se accepta propunerea mea, înţelegîndu-se, se zicea, că nu pot să lipsesc atîta timp din New York. Urma să sosesc la Tampico într-o anumită zi şi să-l aştept pînă a doua zi, adică douăzeci şi patru de ore. Mă ruga să-i înţeleg mica lui rezervă, singura de altfel ; era şi el nevoit să ia cîteva măsuri de prevedere, etc... Am înţeles că domnul von B. vrea să fie foarte sigur că eu sînt acela care a sosit la Tampico şi abia pe urmă să plece să aducă, de la cine ştie ce haciendă, tablourile ascunse. I-am răspuns printr-un O. K. telegrafic.

— La acelaşi post restant ? întrebă Achile Pommot.

— Niciodată nu i-am răspuns la acelaşi post restant şi niciodată pe acelaş nume. Întotdeauna altul.

— Nu v-aţi gîndit niciodată să-l puneţi sub urmărire ? întrebă Larry L. King la rîndul lui.

— Niciodată ! răspunse John Sheridan. Aceasta fusese prima lui condiţie : dacă se va simţi urmărit sau spionat, va renunţa la afacere imediat.

— Era şi normal, mormăi comisarul Graisset. Pînă acum, singurul care putea să piardă în afacerea asta era doar von B. De aceea apelase, nemţeşte, la onoare...

— Nu mai era nimeni la curent cu afacerea ? întrebă James Ladd. Mă refer la cercul dumneavoastră.

— Absolut nimeni din cercul meu de afaceri... Iar în intimitate mă sfătuisem cu Margaret de cîteva ori, foarte vag.

Adică o întrebasem dacă i-ar place să mai vadă cîteva tablouri în galeria de pe malul lacului...

— Prin urmare Margaret vizitase galeria ! se miră James Ladd. Probabil că nu există femeie mai discretă...

— Aici te înşeli, domnule Ladd, se încruntă John Sheridan. Şi Eva Morelli a vizitat galeria...

— Eva ! se plezni peste frunte James Ladd. Imposibil ! Nu e chiar cea mai tainică femeie din lume....

— Nu e cea mai tainică... zîmbi cam amar John Sheridan. N-a vorbit pentru că nu şi-a dat seama unde se află şi ce valori există acolo. În loc să se uite la picturi, se uita după becuri şi spunea mereu că-s grozave...

— Poate că se prefăcea... ripostă James Ladd cu jumătate de glas. Cînd simţi prea multă bogăţie în preajma ta, n-o mai vezi, sau uiţi s-o mai vezi...

— Îmi pare bine că eşti cavaler... îl persiflă John Sheridan. Margaret ar fi dormit acolo printre tablouri. Cunoştea caracteristicile fiecăruia, de la şcoală, epocă, influenţă, pînă la durabilitate şi preţ. Chiar mi-a slujit de intermediară inocentă pentru o gravură de Holbein şi pentru o schiţă a lui van Gogh. Era una din puţinele care îmi cunoştea maniile... Prin urmare am trimis O. K.-ul telegrafic şi am pornit în ziua convenită, cu avionul, la Tampico... Dar mai întîi să bem o bere ca-n Bronx.

3

— Da... reluă John Sheridan firul povestirii. Am plecat spre Tampico într-o miercuri, în ziua cînd mi s-a telefonat că yachtul sosise. Era chiar ziua convenită. La prînz am fost acolo, dar n-a trebuit să mai aştept douăzeci şi patru de ore. La ora şapte mi s-a telefonat, la ora şapte seara. Avionul special mi se trimisese cu jumătate de oră mai devreme... Am

avut puterea să nu mă arunc din avion... Nu știam sigur ce s-a întîmplat, dacă toate societățile mele au dat faliment, dacă a sărit în aer galeria de pe malul lacului, dacă am pierdut un milion sau zece milioane, sau o sută de milioane. Totul ar fi fost floare la ureche. Un singur lucru înțelesesem din bîlbîiala secretarilor și președinților. Fusesem tras pe sfoară ca ultimul dintre ultimii imbecili ai lumii...

— A, da, miercuri ! își aminti Larry L. King. Atunci s-a întîmplat prăpădul, Superul ! Cea mai mare lovitură dată vreo dată în America ! Poate chiar din lume, ca să rămînem și în domeniul acesta neîntrecuți...

— Tocmai mie ! se înfurie John Sheridan. Lui John Sheridan care a fost dezbrăcat pînă la piele și bătut trei ore pentru *a înșela* patru tîlhari ! Lui John Sheridan care a cumpărat un tablou de Ribera cu 470 de dolari și l-a vîndut cu 180.000 de dolari ! Lui John Sheridan care a cumpărat din facultate trei creiere, cu cîte trei mii de dolari pe lună și scoate din ele trei sute de mii ! Lui John Sheridan care s-a jurat să nu mai fie escrocat de nimeni !

— Poate tocmai din cauza asta... mormăi comisarul Graisset. Trebuia să se răzbune odată...

— Dar cît să mai plătesc, domnule, în contul celor 57 de dolari fără cei opt ai mei ?! Și de ce să fiu tocmai eu tras pe sfoară cînd există atîția alți imbecili ?!... Încă o bere !... Ca să-mi treacă prăpădul... Ultima !...

Simți și Achile Pommot nevoia să bea, fără să apeleze la paharul de pe masă, chiar din fața lui, care i-ar fi transformat berea în cea mai divină licoare a lumii. Îi privi pe ceilalți pe furiș, mai ales pe colegul lui de peste canal, apoi îndrăzni. Și fu atît de bucuros de reușita primei tentative încît bău sticla pînă la fund, fără să i se prelingă un strop pe bărbie cum li se întîmpla celorlalți.

— Și nu pot să înțeleg de la cine a aflat domnul von B. sau von A. sau ne von Dracu toate amănuntele ?!... Parcă i le-aș

fi scris eu, parcă i le-aş fi destăinuit în somn, nici nu ştiu ce să mai cred !...

— Poate că s-o fi informat la vreun *maître chanteur*, opină James Ladd. Sînt destui şi din aceştia.

— De unde a aflat despre locuinţa mea din Palissade, de lîngă West Point ? Nici poştaşul nu ştie, pentru că nu mi-a sosit niciodată corespondenţă. Şi cum a făcut rost de chei şi de toate celelalte, care i-au dat siguranţa loviturii şi l-au dus la reuşită. E aşa de cumplit totul încît uneori mă gîndesc chiar la Margaret, deşi am mai multă încredere în ea decît în mine... pentru că eu nu ştiu ce pot vorbi în somn...

— Hm... mormăi comisarul Graisset. Femeile... Eu dacă aş fi Adam nici în Eva n-aş crede... Ar face ea ce-ar face şi m-ar înşela pînă la urmă chiar cu mine... Mintea lor e destul de sucită ca să-şi găsească idei şi situaţii...

— Margaret e unică ! se împotrivi John Sheridan. E lucidă, clară, şi cînd respiră ştie că respiră... Nu vreau s-o jignesc pe nedrept... Nu ştiu cum au aflat...

— Credeţi că au fost mai mulţi ? sesiză imediat Achile Pommot. Din păcate, eu nu ştiu prea multe despre Super...

— Toţi ştim cît ştii şi dumneata... sau pînă mai adineauri am ştiut cît dumneata, aşa sper cel puţin... În orice caz pînă dimineaţă, sau pînă la prînz, vom şti totul. Aveţi cuvîntul lui John Sheridan...

— Să nu se întîmple aşa cum s-a întîmplat cu tablourile... mormăi sceptic comisarul Graisset.

— Nu ! îl asigură foarte calm şi net John Sheridan. De un an de zile aştept ora cea mare, ora răfuielii...

— Sau a clarificărilor... spuse Achile Pommot.

— Clarificarea nu poate să nu însemne răfuială şi bucăţi de carne friptă ! se îndîrji John Sheridan.

— Hm... făcu comisarul Graisset. Iar ne-am poticnit, şi mi se pare că în apropiere de final...

— Da... își aminti John Sheridan. Cînd am sosit cu avionul, după mutrele celor care mă așteptau la aeroport, am știut că nu se mai poate salva nimic, și că e mai grav decît mă așteptasem. *Crimă !* mi-a spus unul din președinți. Dublă crimă și sinucidere ! Am înghețat. Mi-a fost teamă că i s-a întîmplat ceva lui Margaret. *Unde e ?* am întrebat eu. *La spital,* mi-a răspuns alt președinte. A făcut un atac de cord. Dar va scăpa. Piatra cea mai grea mi se luase de pe inimă. Dar durerea și rușinea și ura rămîneau... Mi-au povestit ce s-a întîmplat și cum s-a întîmplat... Cum vorbeau ei atunci, nu înțelegeam nimic. Era ca o mlaștină din care nu se putea ieși. Unul spunea una, altul spunea alta, se contraziceau, țipau, urlau, plîngeau, se jurau, parcă se băteau pentru moștenirea mea, acolo pe aeroport... Vă spun cum s-au petrecut în realitate evenimentele, după ce a trecut timpul, după ce s-a făcut un pic de ordine în harababura aceea de fapte... La o oră și jumătate de la plecarea mea, nevasta lui Peter Duffin a primit un telefon, chiar de la fiica ei, o copilă de unsprezece ani. Fata o ruga să vină imediat la tante Margaret, pe Palissade, lîngă West Point. Adică la locuința mea secretă, unde soții Duffin, împreună cu fata mai fuseseră de cîteva ori și unde obișnuia Margaret să stea în timpul verii. „Vino imediat, mămico, i-a spus fata. Hai, că pregătim o surpriză extraordinară. Tante Margaret nici nu știe că-ți telefonez... Trebuie să închid telefonul, pentru că vine spre chioșc, și tu nu trebuie să știi nimic". Claire Duffin l-a căutat imediat pe Peter, dar negăsindu-l i-a lăsat răspuns secretarei. I-a repetat cuvînt cu cuvînt ce i-a spus Margaret, tot așa o chema și pe fetiță, iar secretara, din obișnuință, a stenografiat convorbirea, de aceea știm cum a început povestea. Aici se întrerupe însă povestea mamei și fetei... Cum a ajuns fetița acolo, ce s-a întîmplat cu Claire cînd a ajuns și ea, nu mai știm...

— Asta ar însemna ceva foarte grav... spuse Achile Pommot. Ar însemna că nu a avut cine să povestească...

— Exact, domnule Pommot... Dar pînă a se ajunge acolo a mai trecut ceva timp... Peter Duffin s-a întors spre prînz la bancă. A găsit mesajul lui Claire şi i s-a părut cam ciudat. A telefonat la Palissade. I-a răspuns o voce necunoscută de bărbat : „Cine sînteţi dumneavoastră ?". „Peter Duffin, etc.". „Şi ce doriţi dumneavoastră ?" a întrebat iarăşi vocea necunoscută. „Soţia şi fetiţa mea sînt acolo !" s-a înfuriat Peter Duffin. Vocea a tăcut o clipă apoi a întrebat : „O fetiţă cam de zece ani, îmbrăcată într-o rochie albastră şi cu un colier albastru de scoici la gît ?" „Da !" a răspuns Peter Duffin. „Şi o doamnă cam de 35 de ani, îmbrăcată într-o rochie albă cu dungi galbene şi cu un ceas Patek Phillippe la mînă ?" „Da", a răspuns, şi vă închipuiţi în ce hal a răspuns, Peter Duffin. „Ce culoare are părul fetiţei şi ce culoare are părul femeii ?" a întrebat din nou vocea. „Aici inspectorul Brown de la Specială". Peter Duffin a răspuns, şi după cîteva secunde de zgomote şi paşi, s-a auzit iar vocea : „Ce fel de tip de ceas avea la braţ fetiţa dumneavoastră ? Marca v-o spun eu : Tissot. Mă interesează tipul." „Antiacvatic !" a răspuns imediat Peter Duffin. „Atunci dumneavoastră sînteţi, a reluat vocea, şi vă rog să mă iertaţi, dar situaţia ne obligă să luăm toate măsurile. Nu ! Nu mă întrebaţi nimic, nu vă alarmaţi şi nici nu alarmaţi pe altcineva. Nu e nimic foarte grav, dar trebuie să veniţi imediat aici. Şi încăodată, ca să nu ne încurcaţi cercetările, nu discutaţi cu nimeni. La poartă vă aşteaptă sergentul Richards în uniformă. Îi spuneţi că v-a chemat inspectorul Brown, Sincopa. Ca să vă dea drumul mai uşor, adăugaţi porecla. Şi v-aş ruga să nu mai pierdeţi nici o clipă !"

— Extraordinar ! se înfioră Achile Pommot.

— Bineînţeles că Peter Duffin a fugit ca din puşcă. Nu i-a spus secretarei decît că se întoarce într-o oră, sau într-o oră şi jumătate. Şi chiar s-a întors...

— Adică... ? mormăi comisarul Graisset.

— A oprit mașina în fața locuinței, a intrat pe poartă și s-a pomenit cu un pistol în coaste. Tipul era mascat, cu un ciorap. I-a spus că dacă scoate un sunet s-a terminat și cu fata și cu nevasta lui. L-a dus apoi spre chioșc și le-a văzut acolo pe amîndouă, legate, și cu căluș în gură. Și a început să le tortureze în fața lui. Nu în joacă, tortură adevărată, cu fier roșu și ace. S-a repezit spre el, dar tipul n-a tras. L-a pocnit în ceafă cu un sac de nisip, sau cu o măciucă de cauciuc, nu-și amintește prea bine. Cînd Duffin și-a revenit tipul a reluat tortura și l-a amenințat că la cel mai mic gest îi împușcă fata. A și tras odată spre ea... „Ce vrei?" l-a întrebat Duffin. „Să aduci în jumătate de oră cele două valize cafenii. Dacă nu le aduci le omor sub ochii dumitale, nu cu pistolul. Le tai bucată cu bucată. Pot să încep chiar acum." Și tipul chiar a început să taie, domnilor. Iată de ce vreau să-l tai și eu bucată cu bucată. I-a tăiat degetul cel mic al fetei și i l-a aruncat în față lui Duffin. Fata se zbătea, leșinase, dar nu i se auzeau țipetele. Și tipul cu pistolul pe creștetul ei... Înțeleg foarte bine că nu putea să reziste, bietul Duffin. A văzut că ăla nu glumește și nu are un pic de milă. A simțit că nu va da cu un pas înapoi. Și i-a spus că va aduce cele două valize. Tipul i-a dat un alt loc de întîlnire, la o cabină de telefon, unde îl va aștepta altcineva, cu mașina. Acel altcineva va sta cu telefonul la gură. Dacă va spune un anumit cuvînt, sau dacă nu va spune nimic, cele două vor fi omorîte. Prin urmare să nu se gîndească să aducă poliție sau așa ceva. „Eu voi sta la acest telefon, i-a spus tipul. Voi vorbi cu celălalt tot timpul. În momentul cînd convorbirea va înceta fără să mi se spună un anumit cuvînt, ele vor fi împușcate pe loc. Dumneata vei pune în mașina de lîngă cabină valizele, apoi vei porni singur, cu mașina încoace. Mie mi se va da semnalul convenit și astfel le vei găsi pe amîndouă vii. Nici o altă încercare, nici o bîlbîială, nici o ezitare. Are domnul Sheridan cu ce să înlocuiască cele cinci milioane, dar dumneata nu ai cu ce să le înlocuiești pe

ele, şi nici nu cred că vrei asta. Cabina la care te vei duce cu valizele intacte se află pe o colină. De acolo se vede totul ca în palmă, în toate direcţiile. Şi sosirea dumitale şi plecarea dumitale. Orice apariţie suspectă va însemna moartea lor. Roagă-te lui Dumnezeu să nu treacă din întîmplare vreo maşină a poliţiei cînd ajungi acolo". Aşa i-a spus tipul. Şi Duffin n-a făcut altceva tot timpul decît să se roage lui Dumnezeu să nu treacă din întîmplare vreo maşină a poliţiei. S-a luat exact după harta care i se dăduse şi a ajuns într-un loc izolat, pe o colină, unde se afla într-adevăr o cabină telefonică şi alături o maşină deschisă. În cabină, un individ, întors pe jumătate, vorbea la telefon. Duffin a dus cele două valize în maşina cu portbagajul deschis. Le-a pus înăuntru, a tras singur capacul portbagajului, apoi l-a simţit pe celălalt alături. Era acelaşi tip, fără mască, doar cu nişte ochelari foarte negri care-i mascau ochii şi nasul. L-a recunoscut numai după voce. „Am schimbat rolurile, i-a spus el lui Duffin. A rămas celălalt dincolo. Intră în cabină pînă controlez valizele." Duffin a intrat în cabină şi a putut să vadă printr-o oglindă dinăuntru tot ce se petrece. Tipul a deschis valizele şi a făcut un control rapid şi foarte competent, cu ţeava pistolului îndreptată spre cabină. La un moment dat chiar şi-a scos ochelarii, pentru a privi mai bine legăturile cu bancnote. Şi cîteva secunde Duffin i-a văzut figura. N-a reţinut nimic, decît că-i era necunoscută şi că era un tip destul de tînăr, în jurul lui patruzeci, dar în privinţa asta putea să se înşele. La telefon se auzea un tip vorbind. Vorbea într-una. Spunea rugăciuni. Duffin şi-a dat seama că la capătul firului cineva aştepta semnalul. A tăcut mîlc, n-a scos un cuvînt. Tipul cu bancnotele s-a apropiat de cabină şi i-a făcut semn să iasă. Tocmai atunci s-a zărit în depărtare o maşină, şi tipul s-a cam speriat. L-a pocnit pe Duffin cu o măciucă în cap... Şi aici se termină povestea tipului...

— Dar nu şi a lui Duffin... profită James Ladd de întrerupere. Bietul de el !

— Da, reluă John Sheridan. Cînd s-a trezit, sau mai bine zis cînd a fost trezit de cei din maşina care se zărise în depărtare, Duffin a văzut telefonul deschis şi asta l-a înspăimîntat. I-a rugat pe ceilalţi să anunţe poliţia, iar el a fugit spre Palissade. Cînd a ajuns acolo, amîndouă erau reci. Avea pistolul la el. Şi-a tras un glonte în tîmplă. Îl înţeleg. Din fericire, sau din nefericire n-a murit. Şi-a sfărîmat centrul vederii, a rămas orb...

— Şi celălalt ? mormăi comisarul Graisset.

— Celălalt rămîne o mare enigmă, răspunse John Sheridan. După toate datele, tipul a organizat singur lovitura. În orice caz mama şi fiica au fost ucise de el, şi asta la cîteva minute după ce Duffin a plecat să aducă valizele. Examenul medical asupra orei decesului e foarte clar în privinţa asta...

— Şi totuşi a existat un *celălalt !* spuse Larry L. King. Cei care l-au găsit pe Peter Duffin leşinat, lîngă cabină, i-au ascultat rugămintea şi nu s-au atins de telefon. Au fugit la altă cabină şi au anunţat poliţia. Detectivii au lucrat, întîmplător, bine şi au reuşit să dea de celălalt capăt al firului. Un restaurant mare pe malurile Hudsonului, cu vreo opt cabine telefonice, toate dispersate, din nefericire. Au lucrat simultan. Unii au plecat spre restaurant, alţii au rămas să audă rugăciunile din receptor. Dar după vreo cinci minute, rugăciunile au încetat şi s-a auzit declicul aparatului. Poliţiştii nu avuseseră timp să ajungă. Dar unul din chelneri a observat un individ întîrziind prea mult într-una din cabine. I-a dat semnalmentele, văzute cam în penumbră şi cam din spate, i-a indicat şi culoarea hainelor. Indicaţii cam vagi. A fost găsit în împrejurimi un individ care părea că ar corespunde semnalmentelor. N-avea alibi sigur pentru ora convorbirii cu rugăciuni. A spus că s-a plimbat prin parc, etcetera. În schimb avea alibi solid, sau aparent solid, pentru celelalte ore. Fusese într-un bar cu alţi doi cetăţeni, iar chelnerul care-i servise îşi amintea de ei.

— Se cunoaşte identitatea suspectului evlavios ? întrebă comisarul Graisset.

— Un oarecare Max Taylor, directorul unei obscure agenţii de reclame de pe strada 125, răspunse Larry L. King.

— Şi care are o reputaţie tainică, în anumite cercuri foarte închise. Se crede că ar fi un temut *maître chanteur...*

— Asta e ceva nou ! spuse John Sheridan. În timpul anchetei îl ştiam numai şef al unei agenţii de reclame.

— Cea mai bună mască pentru profesiunea asta scîrboasă, se îngreţoşă comisarul Graisset.

— E numai un zvon... se retrase James Ladd. Mai ales în lumea fetelor circulă zvonul. Dar niciuna nu spune ceva sigur...

— Şi de ce bolborosea ăla rugăciuni în microfon ? întrebă comisarul Graisset. De ce nu citea ceva ? Şi ce nevoie avea ucigaşul de rugăciunile lui ?

— Întuneric total ! spuse Larry L. King. Părerea tuturor e asta : ucigaşul a lucrat singur. Un singur complice să fi avut şi pînă astăzi s-ar fi aflat.

— E şi părerea dumitale ? întrebă Achile Pommot.

— De bună seamă, răspunse Larry L. King. Mişcarea personajelor şi tot cadrul indică o singură persoană. Dacă ar fi avut un complice nu l-ar fi pus în spatele lui Peter Duffin în momentele cînd tortura ? Riscul lui era cumplit. Dacă Peter Duffin nu şi-ar fi pierdut firea, ar fi putut foarte simplu să-l împuşte, mai ales că avea pistolul la el.

— Numai un supraom din imbecilităţile pentru copii, de la televiziune, ar fi făcut asta, spuse James Ladd. Cine s-ar mai gîndi să atace cînd vede cum îi torturezi copilul ? Eu aş fi adus şapte valize încărcate cu dolari, nu două. Vorba ăluia : dolari se mai pot face, dar *copiii* aceia, copilul *acela* nu se mai face niciodată !

— Asta e ! se încrîncenă John Sheridan. Şi pentru asta trebuie să-l tai în bucăţi...

— Şi totuşi care a fost rolul celui care o făcea pe evlaviosul ? îşi repetă comisarul Graisset întrebarea.

— Cred că un rol psihologic, de siguranţă, răspunse Achile Pommot. Şi asta dovedeşte că individul a lucrat singur. Poate că nu a dat telefon *cuiva* anume, poate a cerut la telefon, la o parohie, la o biserică, să fie lăsat să asculte slujba religioasă, prefăcîndu-se, de pildă, muribund. Şi i s-a lăsat telefonul deschis, din mizericordie...

— Şi pentru ce avea nevoie de slujbă religioasă ? întrebă John Sheridan.

— E vorba aici de psihologia securităţii, zîmbi Achile Pommot, cu toată modestia. Ca să se apere...

— Păi nu putea, de exemplu, să se prefacă tipul că vorbeşte fără să audă neapărat rugăciuni, spuse comisarul Graisset. Lua telefonul din furcă fără să formeze vreun număr, care în orice caz era periculos, pentru complice... Dacă a avut complice... Eu înţeleg ce vrei să spui dumneata, dar merge şi fără număr şi fără rugăciuni. Crezi dumneata că Duffin, în starea în care era, mai avea chef să controleze dacă tipul vorbeşte sau nu la telefon ?

— Duffin, nu ! răspunse Achile Pommot. Dar un altul, mai treaz şi mai lucid, care ar fi venit cu Peter Duffin, poate că da... Să zicem că ar fi venit însoţit de un poliţist, ascuns undeva în maşină, şi poliţistului i s-ar fi părut curioasă toată situaţia...

— Nu ar fi putut Duffin să rişte aşa ceva ! spuse John Sheridan. Ţi-am spus, domnule Pommot, că-i înţeleg gestul, de aceea am luat asupra mea întreaga pagubă materială...

— Încercaţi să vă puneţi în pielea asasinului, se încăpăţînă micuţul Achile Pommot. Nu a lui Duffin. Asasinul se putea gîndi la un poliţist mai ager. Şi chemîndu-l pe Duffin în cabină să asculte legătura nu l-ar fi cîştigat pe Duffin de partea lui ? Aşa i-a zis la chioşc : *„Cele două mor, dacă spun*

un anumit cuvînt, sau dacă nu spun nimic. Trăiesc dacă spun un alt cuvînt". Auzind bolboroseala din aparat, Duffin şi-ar fi dat seama că nu e vorba de un truc şi ar fi plecat cu poliţist cu tot spre Pallissade. Dar dacă în telefon n-ar fi existat nici o voce, cum ar fi reacţionat Duffin ? N-ar fi urlat şi ar fi chemat în ajutor poliţistul ascuns ? Asasinul trebuia să se gîndească la toate acestea şi să se asigure că îl va imobiliza pe Duffin, şi-l va ţine la cheremul lui pînă va fi în siguranţă. Şi asta nu se putea întîmpla decît existînd cineva la capătul firului şi bolborosind într-una... Cred că mă înţelegeţi... Dîndu-şi seama că nu mai are ce pierde, prin faptul că individul nu e în legătură cu alt post, şi că deci cele două, nevasta şi fata, au fost lichidate, Duffin ar fi riscat tot ce-i mai rămăsese, adică viaţa... Asasinul trebuia să se gîndească la toate acestea, şi trucul lui cu telefonul face parte din această psihologie a securităţii... Nu susţin neapărat că a telefonat la o parohie, dar rugăciunile din receptor nu mi le pot explica altfel. Asta e umila mea părere...

— Hm... mormăi comisarul Graisset. Asta, da ! Asta e o părere ! Dacă ne punem în pielea asasinului, înţelegem foarte limpede, că trebuia să-şi ia anumite precauţiuni... Oricum, avem de-a face cu un asasin teribil... Dar a făcut totuşi prea multe, pentru a se putea atribui totul unui singur creier, chiar genial...

— Şi mai e ceva ! ridică timid degetele, ca la şcoală, micuţul Achile Pommot. Cum a ajuns fetiţa... mi se pare Margaret, cum a ajuns Margaret acolo ?

Asta e iarăşi o enigmă cumplită ! răspunse John Sheridan. Cine a luat-o ? Cum a convins-o ? Cum a convins-o să vorbească la telefon ? Chemarea ei, a fetei, e prea ciudată... Oare poate să vorbească atît de nepăsător o fetiţă la telefon cu mama ei sub ameninţarea morţii, a torturii ?

— Imposibil ! spuse comisarul Graisset. Ce știe despre moarte și amenințare un copil de unsprezece ani ? El nu știe decît să țipe, să ceară ajutor. Doar să fie un copil precoce, care-și dă seama de gravitatea situației. E ciudat...

— Nu știu... gemu John Sheridan. Și din cauza asta vreau să-l tai în bucăți. Margaret era fetița mea...

Capitolul IV

James Ladd şi John Sheridan părăsiseră împreună barul, dar cei trei detectivi rămăseseră la aceeaşi masă, cu acelaşi bar mobil, pe rotile, lîngă ei. Comisarul Graisset pufăia într-una din pipa stinsă, ca şi cum n-ar fi existat plăcere mai mare în lume, mărunţelul Achile Pommot îşi încurca şi-şi descurca degetele cu nevinovăţia care nu-i părăsea niciodată gesturile, iar Larry King privea un singur punct pe tavanul albastru şi tresărea mereu, ca un spectator care urmăreşte un film cu scene palpitante.

— Hm... mormăi comisarul Graisset. Mai bine că ne-au lăsat singuri, deşi Sheridan ăsta e un tip al dracului, un american sadea, cu vreo alte şapte, opt naţii în el...

— Uneori mi se pare cam naiv, îndrăzni Achile Pommot...

— Uneori, da... admise comisarul Graisset. Dar are o groază de şerpi într-însul. Ce mai, domnilor, e o forţă. Să-l ferească Dumnezeu pe asasin. Cred că ar fi în stare să scornească un nou infern pentru el...

— Asasinul... asasinul... visa Larry L. King. Mereu mă înţeapă unul şi acelaş gînd : e un singur asasin ?... deşi după toate aparenţele...

— Mai mult după logică, decît după aparenţe... îl corijă prompt micuţul Achile Pommot. Cui i s-ar povesti cazul ăsta,

fără cîteva date, ar putea să jure că a participat o armată la săvîrşirea lui. Logica însă spune altceva... Numai povestea aia cu rugăciunile nu-mi dă pace...

— Chiar dacă admitem ipoteza dumitale năstruşnică ? întrebă comisarul Graisset. Nu e imposibil ca tipul să fi telefonat la o biserică, la un templu şi să-i fi rugat pe ăia să lase telefonul deschis, ca să suporte mai împăcat intrarea în nefiinţă ?...

— În cazul acesta, interveni Larry L. King, ar fi putut să-i telefoneze, pur şi simplu, unui preot şi să-l roage să-i citească rugăciuni de moarte, ca la ultima spovedanie. În orice caz avem de-a face cu o idee...

— Cam năstruşnică, precum a calificat-o comisarul Graisset, îşi etală Achile Pommot modestia. Dar fiindcă nu avem alta... Şi fiindcă ţinem cu tot dinadinsul la ideea lupului singuratic...

— Asta e ! se trezi comisarul Graisset. Să nu ne convină ideea asta şi de aceea să ne agăţăm de ea... Acum pentru că sîntem între noi putem să vorbim foarte deschis... E absolut imposibil ca asasinul să nu fi avut un complice... poate că nu la înfăptuirea propriu-zisă a crimei, dar la organizarea ei... Benjamin ăla al dumneavoastră, adică al *lui*, de fapt, pentru că e vorba de fiu-său, mă cam sîcîie. Oare o fi ştiut Benjamin că fata lui Peter Duffin e de fapt sora lui ?

— Dar Peter Duffin ştia lucrul acesta ? întrebă Achile Pommot. I s-a spus vreodată ? A bănuit el ceva, dacă nu i s-a spus ? L-a ajutat oare cineva să afle ?

— Întrebări foarte grele ! spuse uimit Larry L. King. Întrebări foarte grele şi foarte noi ! Din cauza amănuntului de ultimă clipă care n-a fost cunoscut pînă acum cîteva minute...

— Hm... mormăi ca întotdeauna comisarul Graisset scuturîndu-şi, în sfîrşit, pipa. Afacerea poate să ia o turnură neaşteptată din cauza acestor întrebări, domnule Pommot... Apare un dublu mobil, apar şi alţi interesaţi... Trebuie neapărat să aflăm de la Peter Duffin adevărul în problema fetiţei...

— Depinde care adevăr... tuşi cam confuz Larry L. King. Dacă nu ştia nimic, n-avem ce afla... adică nu putem afla decît acest adevăr : că nu ştia nimic... Şi în starea în care se află, nu cred că ar mai putea suporta a doua moarte a fetiţei... Să nu fim prea cruzi... Înţeleg că trebuie să facem ceva... numai să găsim calea cea bună...

— Cred că va fi cea mai grea treabă, spuse Achile Pommot. Nici nu văd cum am putea să-l întrebăm...

— Numai brutal ! mormăi comisarul Graisset. Brutal şi pe neaşteptate. De la : Ce vin îţi place, domnule Duffin ? fără să-i dai răgaz să-ţi răspundă, direct : Ia spune, domnule Duffin, cine e tatăl lui Margaret ?... Dacă ştie ceva, îşi va duce mîinile la cap, dacă nu ştie, îşi va încrucişa braţele şi va zice cam aşa : Adică ce trebuie să înţeleg din întrebarea asta ?... Şi pe urmă totul e simplu... Îl putem întreba dacă soţia lui a mai fost căsătorită, dacă el a mai fost căsătorit, etcetera.

— Excelent ! aplaudă fără palme mărunţelul Achile Pommot. E singura cale de a afla adevărul !... Dar mai există problema Benjamin. Aici ştim ceva, dar tot ce ştim, ştim de la John Sheridan, şi doar o oarecare aluzie de la Max Taylor...

— Hm... făcu comisarul Graisset. Am impresia că am băut prea multă bere, pentru că nu prea înţeleg...

Larry L. King se văzu nevoit să-i povestească, mai pe scurt, şi dînd totul pe seama întîmplării, ceea ce auziseră, el şi Achile Pommot, din convorbirea pe care Max Taylor o avusese cu Bob Stewart...

— Aha !... înţelese comisarul Graisset. Asta e un lucru foarte important... Şi cînd mă gîndesc că pînă acum cîteva minute totul părea foarte limpede : un individ dăduse o lovitură în stil de lup singuratic. Acum apar alte mobiluri, alte relaţii, poate chiar alte ipoteze... Pentru că nu intră în afacerea asta numai John Sheridan, bineînţeles în alt rol, ci mai intră şi individul ăsta, *maître chanteur*-ul, şi odată cu el, şi cu ei, se mai afundă puţintel şi fiul desmoştenit, domnul Benja-

min... Ai întors-o bine, domnule King ; abia acum pricep cam ce s-a întîmplat adineauri, cînd s-a înfuriat Sheridan...

— Şi pe Margaret Smith o putem oare lăsa imaculată ? dădu glas Achile Pommot unui gînd care-l rodea de mai multă vreme. Nici nu ştim ce s-a întîmplat cu ea. Doar atît : că Sheridan o apără orbeşte...

— Poate că James Ladd ştie mai multe despre Margaret, spuse Larry L. King. Adică, în mod sigur ştie mai multe. Se cunosc amîndoi de multă vreme, înainte ca Sheridan s-o fi întîlnit. Cîte ceva am aflat şi eu... Margaret l-a lăsat odată pe John Sheridan, aşa se spune în anumite cercuri, din cauza unor jigniri pe care i le-ar fi adus... Ar fi bănuit-o de... nu ştiu dacă şi în relaţii extraconjugale tot adulter i se zice... Ar fi bănuit-o de adulter şi Margaret l-a părăsit imediat, înapoindu-i pînă la cent tot ce primise de la el... Atunci a intrat ea la televiziune, cu sprijinul lui James Ladd... Sheridan a pescuit-o... dacă mi se permite termenul... adică s-a lăsat pescuit de Eva Morelli. I-a făcut două filme şi pe urmă a dat-o dracului. Asta s-a întîmplat în public. Nu se ştie sigur de ce a drăcuit-o Sheridan. James era împreună cu ei, ştie mai bine. Eva s-a prefăcut amuzată, toţi au crezut că e o simplă scenă de *familie,* dar chiar a doua zi, Eva a primit catrafusele şi un cec fără mulţumiri. Lumea zice că la festinul ăla, Eva, încurajată de cîteva pahare de şampanie ar fi spus despre Margaret anumite lucruri... Atît i-a trebuit lui Sheridan. Un an şi jumătate a umblat după Margaret. James devenise pe vremea aceea confidentul lui, pentru că era şi al ei, iar John Sheridan ştia că singurul om care avea o anumită putere asupra lui Margaret era el, James Ladd. Pînă la urmă a convins-o să-l întîlnească pe Sheridan... Nu se ştie ce s-a întîmplat la întîlnire, dar chiar de a doua zi, vechiul menaj extraconjugal s-a refăcut. E de presupus că Margaret i-a pus lui Sheridan condiţii foarte precise...

— Hmm... cam așa pare treaba, mormăi comisarul Graisset. Cunosc eu tipii de genul lui. Cred că nici în somn nu e capabil să-i aducă vreo învinuire...

— Da... interveni Achile Pommot. Dar noi nu sîntem în situația lui John Sheridan, și nu putem să închidem ochii. Fiindcă este un anumit lucru în povestea *kidnapping*-ului care se referă direct la Margaret Smith... De ce a rostit fetița numele ei la telefon ? Oricît ar fi dăscălit-o un bărbat, fetița nu putea să fie atît de nepăsătoare și de... însuflețită cum o trădează convorbirea telefonică pe care a avut-o cu maică-sa... Iar ipoteza teroarei, a amenințării, trebuie îndepărtată, așa cum a sugerat comisarul Graisset. Ce s-a întîmplat cu Margaret cea mică de a putut să-și convingă mama să vină singură după ea... ?

— La asta mă gîndesc și eu, oftă Larry L. King. Numai prezența lui Margaret poate să explice reacția fetei. Margaret o cunoștea, se cunoșteau amîndouă, poate că se și simpatizau. Era foarte simplu pentru Margaret cea mare s-o atragă într-o mașină și s-o ducă la Pallissade și acolo să se prefacă amîndouă că-i pregătesc o surpriză mamei. Dar din păcate... povestea nu stă în picioare...

— Dar altfel cum se poate explica ? întrebă comisarul Graisset. Nimeni altcineva nu putea să kidnappeze fetița și s-o facă să vorbească astfel cu maică-sa decît această Margaret... Mai ales că în convorbire, fetița s-a referit de cîteva ori la *tante Margaret*. Dacă-i spunea și *tante*, e cu atît mai clar...

— Da ! acceptă Larry L. King. Am spus și eu că e singura explicație, singura ipoteză plauzibilă, dar povestea nu poate să stea în picioare din cauza alibiului Margaretei... Știți cu cine s-a întîlnit Margaret în orele cînd fetița vorbea la telefon cu maică-sa și cînd tipul le împușca pe cele două ?... Cu Eva Morelli !... Care după ce i-a dat alibiul, aflînd pentru ce îi trebuia, a început să-și smulgă părul din cap și să urle peste tot : „De ce n-am știut, Dumnezeule, pentru ce mă întreabă ? Am

pierdut singura ocazie ca s-o distrug și să pun din nou mîna pe el !" Nici vorbă că a încercat să-și retragă declarația, numai că era prea tîrziu, o făcuse în prezența unor martori... ba chiar mai indicase numele cîtorva persoane care asistaseră la convorbirea dintre cele două Sheridaniste...

— Da... recunoscu Graisset. Cade singura ipoteză logică. Dar cum a putut să ajungă fetița acolo fără Margaret cea mare ?

— Ar mai fi o ipoteză, sugeră cu modestie Achile Pommot. Dar mai întîi ar trebui să știm ora la care Margaret s-a întîlnit cu Eva Morelli...

— S-au făcut toate calculele posibile, îl asigură Larry L. King. Convorbirea dintre mamă și fetiță, dacă ne luăm după spusele secretarei, care și-a făcut stenograma la ora 10,30, nu putea să aibă loc decît cu un minut două înainte : între 10,20 și 10,30. Nu există mamă pe lume care primind o veste surprinzătoare, ciudată, în care e vorba despre copilul ei, să nu reacționeze imediat. Deci mai devreme nu putea să aibă loc convorbirea.

— Absolut exact ! întări comisarul Graisset. Le cunosc eu psihologia. Cum a închis fata telefonul, cum mama și-a căutat bărbatul. Negăsindu-l...

— Nu s-a aflat unde era Peter Duffin ? întrebă Achile Pommot. Sau n-are nici o importanță.

— Era... era chiar acasă la Eva Morelli, răspunse Larry L. King. Trebuia să medieze un anumit conflict financiar între cele două femei, o poveste lăsată în suspensie de John Sheridan... Iată unul din martorii lui Margaret. Pentru că la ora 10,30 a avut loc întîlnirea dintre Eva Morelli și Margaret Smith, acasă la Eva, în prezența lui Peter Duffin. Deci cam în timpul cînd fetița vorbea la telefon cu mama ei... Margaret nu putea totuși să fie în două locuri în același timp...

— E foarte clar în cazul acesta, spuse Achile Pommot. Margaret Smith trebuie scoasă din culpă...

— Bineînțeles că toate aceste cercetări s-au făcut fără știrea lui Sheridan, adăugă Larry L. King. Dacă Sheridan ar fi aflat ceva, i-ar fi prefăcut în bucăți pe toți.

— Halal încredere ! mormăi comisarul Graisset. Cred că e unicul în lume care poate să creadă definitiv într-o femeie. Numai în cazul cînd nu s-a înțeles cu ea...

— Da... reveni Pommot. Poate că Margaret Smith i-a spus singură lui John Sheridan unde a fost și cu cine a fost... Da... Orice e posibil, chiar și ipoteza la care mă gîndesc eu... singura care ar sta în picioare, în clipa cînd sîntem obligați, formal și în fapt, s-o scoatem din culpă pe Margaret, ceea ce e cazul... Eu aș îndrăzni să afirm că n-a avut loc nici o convorbire între Claire și Margaret Duffin, sau dacă a avut loc, ea a decurs cam în felul acesta : fata a țipat cîteva cuvinte la telefon, spunîndu-i printre altele că se află legată lîngă un om care o păzește și o lovește cu cuțitul. A mai țipat de cîteva ori, de durere, apoi a vorbit tipul, cam așa : dacă vrei să nu moară fata, fă următoarele. Și a învățat-o ce să facă. Mai întîi să dea un telefon bărbatului și să-i spună că se duce la Pallissade unde se află fetița, sau să-i lase un răspuns ambiguu, cu aceste date, apoi să vină imediat la Pallissade. Orice ar face în plus, sau orice n-ar face ar atrage imediat moartea fetiței. Probabil că asasinul a mai lovit-o de cîteva ori pe fetiță, ca să i se audă țipetele, sau a mai pus-o să vorbească, apoi a spus : aștept jumătate de oră, sau trei sferturi de oră. Vino singură, fără să anunți pe altcineva, dacă vrei să găsești un copil viu. Altminteri îi voi tăia beregata, sau o voi împușca... Ce putea să facă în situația aceasta Claire Duffin ?

— Nimic altceva decît ce i-a spus asasinul, mormăi comisarul Graisset. În clipele acestea nu mai există rațiune, ci doar biologie. Instinctul de conservare și de apărare a speciei, instinctul matern, atît. Logica dispare...

— Ipoteza aceasta o scoate definitiv din culpă pe Margaret, spuse Larry L. King. Adică oferă singura explicație lo-

gică evenimentelor de la Pallissade. E un model de raționament, domnule Pommot.

— A, nu... se apără mărunțelul Achile Pommot. E o simplă necesitate. Doi plus *cît* fac trei ? Numai plus unu. Asta e necesitatea. Trebuia găsit acest unu, n-am făcut nimic altceva.

— Hm... mormăi comisarul Graisset. Era într-adevăr o necesitate. Altminteri am fi tras din pipă zece ani fără întrerupere.

— Și mai e ceva ! adăugă Larry L. King. Ipoteza asta readuce și mai fortificată ideea lupului singuratic. Pare de necrezut ca un singur creier să conceapă toată această monstruozitate, pare de necrezut ca un singur braț să acționeze pe o asemenea rază întinsă... dar întrucît lipsesc indiciile unor complici...

— Întrucît lipsesc indiciile, interveni comisarul Graisset. Poate că ele există undeva dar nu le-am găsit... Un lup, sau o haită, nu mai știu nici eu ce să cred... dar ce s-a întîmplat acolo la chioșc... cred că și lupilor li s-ar face rușine, și ei s-ar îngrozi...

— Pentru cinci milioane de dolari ! interveni cu luciditate Larry L. King în sentimentalismul comisarului Graisset.

— Da ! Pentru cinci milioane de dolari... medită cu voce tare micuțul Achile Pommot. De aici începe totul, de la aceste cinci milioane de dolari... Și întrebarea cheie tot de aici pornește : Cum s-a ajuns la ideea acestor cinci milioane de dolari ? Pentru că dacă n-a dat Margaret lovitura, sau Benjamin, singurii despre care noi știm că erau la curent cu slăbiciunea și maniile lui John Sheridan...

— Sau Eva Morelli... aminti Larry L. King.

— Da... admise după oarecare ezitare Achile Pommot. Și Eva Morelli. Dacă n-a dat unul din aceștia trei lovitura, care știau totul despre John Sheridan, atunci unul din ei, unul din aceștia trei e în mod obligatoriu complicele asasinului...

— Hm... să nu ne grăbim cu afirmațiile... De unde știm noi, în mod absolut sigur, că nu mai erau și alții la curent cu maniile lui Sheridan ?... Oare Peter Duffin, sau nevastă-sa nu-i vizitaseră niciodată galeria ? Oare cine plătea bani pentru achizițiile lui Sheridan ? Nu Peter Duffin ?

— Bine... admise iarăși după o scurtă clipă de cumpănă Achile Pommot. Și Peter Duffin, și Claire Duffin...

— Dar în felul acesta oare nu poate fi lărgit și mai mult cercul ? întrebă Larry L. King. De la doi am ajuns la cinci.

— Nu știu foarte sigur, pentru că nu cunosc toți intimii lui John Sheridan. Dar după cum și după cît ne-a povestit, nu mai văd alți intimi...

— Nici eu... mărturisi comisarul Graisset.

— Unul din aceștia cinci trebuie să fie complicele asasinului, spuse Achile Pommot.

— Dar oare unul din ei nu are și șansa de a fi în același timp și asasin ? întrebă pe neașteptate Larry L. King. Mă gîndesc la unul singur. Pentru că nici Margaret, nici Eva, nici Peter Duffin... despre Claire, sărmana...

— Da... sesiză imediat comisarul Graisset. Misteriosul fiu desmoștenit... Numai că la ipoteza aceasta mă opun eu. Aici folosesc eu dreptul de veto... Benjamin nu putea să fie asasinul celor două nenorocite...

— Nu putea ?! se miră Achile Pommot.

Comisarul Graisset îl privi la rîndul lui surprins :

— Adică ?... Ce vrei să spui cu asta, domnule Achile Pommot ? Am zis foarte simplu că nu putea...

— Îl excluzi din principiu ? clarifică micuțul Achile Pommot întrebarea. Asta am vrut să spun...

— Aaaa... mormăi comisarul Graisset. Nu ! Nu-l exclud din principiu. Nu am acest obicei. Nici pe Sheridan nu-l exclud din principiu. Nici pe mine, și nici pe domnul Larry L. King și nici chiar pe dumneata ! Nu exclud niciodată din principiu. Ar fi cea mai mare nerozie... Nu putea să fie Benjamin asasi-

nul ! asta e o chestie de psihologie, cam ce spuneai dumneata, mai înainte, ţine de psihologia păgubaşului, asta e toată deosebirea... Eu sînt absolut convins că primul om pe care l-a bănuit Sheridan a fost propriul lui fiu... Şi încercaţi să vă puneţi în pielea lui Sheridan, cum am încercat mai înainte să ne punem în pielea asasinului... Oare n-a făcut tot ce e posibil în lumea asta, oare n-a folosit tot ce putea fi folosit ca putere, Sheridan pentru a se informa asupra mişcărilor lui Benjamin ?... Eu cred că i-a controlat şi i-a stabilit alibiurile şi i le-a răscontrolat cu o siguranţă de care poliţia oficială n-ar fi fost capabilă. De aceea, cred, că Benjamin poate fi exclus din rîndul suspecţilor... din rîndul asasinilor prezumtivi...

— Dar nu şi din rîndul complicilor... spuse Achile Pommot. Am impresia că te-ai gîndit şi dumneata la această posibilitate, de aceea ai făcut precizarea de la sfîrşit...

— Da... mormăi comisarul Graisset. Un complice trebuie căutat printre intimii lui. Asta e de asemenea o necesitate... Fără să-i cunoască maniile, asasinul nu putea concepe această fantastică întreprindere...

— Şi cred că mai sînt şi alte amănunte care reclamă, sau care trădează necesitatea unui complice din rîndul intimilor lui Sheridan, spuse Larry L. King. De unde a ştiut, de pildă, asasinul că valizele cu bani se află în depozitul băncii lui Peter Duffin şi că pot fi scoase atît de uşor ? Fără detectivi, fără pază, fără nici o suspiciune... Fără să fi cunoscut acest amănunt esenţial : că banii sînt la Duffin şi că pot fi foarte uşor scoşi de acolo, asasinul n-ar fi încercat lovitura. Un *kidnapping* e uşor de realizat, dar să scoţi dintr-o bancă o sumă de cinci milioane de dolari, asta echivalează cu a tenta imposibilul... Numai o situaţie foarte specială, şi foarte favorabilă, eu aş zice unică, adică exact situaţia în care se afla Sheridan, putea să asigure reuşita finală a loviturii... Şi pentru asta, asasinul trebuia să fie informat precis... Cine altul putea s-o facă decît unul dintre intimii cei mai intimi ai lui Sheridan ?

— Femeile ! se încruntă comisarul Graisset. Întotdeauna trebuiesc căutate femeile. Şi aici trebuiesc căutate femeile... Era de-ajuns să ştie doar soţia lui Duffin... şi ea putea să ştie ceva... pentru că era nu numai soţia lui Duffin, directorul băncii în care se afla depozitul lui Sheridan, ci făcea parte şi din intimitatea lui Sheridan...

Achile Pommot schiţă iarăşi un gest de rezervă :

— E oarecum mai complicat, dacă mi se îngăduie. Toate amănuntele se leagă între ele... Asasinul nu trebuia să cunoască numai amănuntul financiar, pe care-l putea afla, să spunem, de la nevasta lui Duffin, trebuia să cunoască şi altele tot atît de importante în planul şi în reuşita loviturii, pe care nu cred că le mai putea afla de la nevasta lui Duffin...

— Hm... mormăi comisarul Graisset. Dacă ne gîndim că fata lui Duffin era de fapt fata lui Sheridan... cum să spun... Claire trebuia neapărat să fie mama fetei, nu ?... Şi în cazul ăsta, continuă oarecum ironic comisarul Graisset, Claire nu rămînea numai soţia lui Duffin, ci şi prietena lui Sheridan, prietenă în sensul cel curat al cuvîntului, din cauza prezenţei lui Margaret dincolo, şi o prietenă ştie mult mai multe decît soţia unui prieten. Hm... Cred că se înţelege... Claire, în situaţia ei de mamă a fetei lui Sheridan, nu mai trebuia să afle anumite intimităţi din familia Sheridan de la prietenul acestuia, Peter Duffin, adică soţul ei, ci direct de la Sheridan...

— Da... recunoscu Achile Pommot. Cercul se lărgeşte din nou, dar nu prea mult. Şi cu asta cred că putem să tragem chiar şi o concluzie, în ipoteza asasinului ca lup singuratic. Dacă asasinul nu face parte din cercul foarte intim al lui Sheridan, atunci, în mod sigur, a avut un complice în acest cerc foarte intim. Şi asta înseamnă totuşi un pas înainte...

— Absolut de acord ! spuse Larry L. King. Asasinul a avut un complice în cercul foarte intim al lui Sheridan.

— Hmmm... da ! acceptă comisarul Graisset la rîndul lui. Eu aş zice chiar mai mult : o femeie...

— Eu aş mai întîrzia puţintel cu precizarea, zîmbi, în stilul său naiv, Achile Pommot. Şi cred că abia acum putem să trecem la problema numărul unu, la problema misteriosului domn von B. autorul scrisorilor...

— Domnul von Braummel ! precizâ Larry L. King.

— Poate că ar fi mai bine să-l numim von B. cum s-a intitulat singur, reveni Achile Pommot. Von Braummel cred că e şi mai nesigur decît von B. Primul nume care i-a venit în minte asasinului, adică viitorului asasin. Fiindcă aici nu încape nici o îndoială von B. este una şi aceeaşi persoană cu creierul şi cu braţul acestui caz, cu organizatorul şi asasinul...

— Susţin şi eu ipoteza asta ! spuse comisarul Graisset. Adică nu e ipoteză, ci o certitudine... Dar ce indicii ne-a lăsat acest von B. ? Scrisorile, de pildă ?

Larry L. King înţelese că întrebarea îi era adresată. El era, de altfel, singurul care cunoştea cazul în aspectul său oficial, pentru că ancheta fusese condusă chiar de către tatăl său, celebrul inspector King, Larry King.

— Scrisorile ? începu tînărul detectiv. Absolut nici un indiciu. Toate erau scrise la maşină, o maşină cu caracteristici particulare, ca orice maşină de scris, numai că nimeni nu le-a dat importanţă. Un creier atît de abil, cum era cel al lui von B. nu putea să păstreze un asemenea corp delict. Dincolo de faptul că în New York există cîteva milioane de maşini de scris, din care cel puţin cîteva zeci de mii puteau să aibă aceleaşi particularităţi... Semnătura de asemenea era scrisă la maşină. Stampilele de pe plicuri, mereu din alte cartiere ale New Yorkului. Casetele pentru post restant au fost detectate, toate, la oficii postale mamut, unde se folosesc ca automate. Şi un cîine dacă e dresat poate să deschidă caseta şi poate s-o închirieze, introducînd o simplă monedă într-o crăpătură. Absolut nici un indiciu...

— Măsuri infailibile... remarcă Achile Pommot. Nu mai rămîne decît Mexicul şi Tampico...

— Așa a spus și inspectorul... King, continuă Larry. Și a trimis cîțiva copoi la fața locului. Au dat de urma unui anumit von Braummel care a locuit la hotelul Maria Isabel, în plin centrul Capitalei pe Paseo de la Reforma. Dar au dat numai de urma numelui lui, pentru că nimeni nu-și amintea precis de el. A închiriat un apartament pentru o săptămînă, a plătit dinainte și a fost văzut de cîteva ori. Unii din cei care l-au văzut susțin că ar fi semănat mai degrabă a mexican, alții că părea străin... Pînă la urmă s-a ajuns la concluzia că sub acest nume n-a stat la hotel o singură persoană, ci cel puțin două, pentru că prea se băteau cap în cap semnalmentele. Mexicanul se comporta ca un mexican, străinul purta ochelari și nu prea își arăta fața...

— Nu putea să fie unul și același, numai cu deghizamentul schimbat ? întrebă comisarul Graisset.

— Foarte greu... răspunse Achile Pommot în locul lui. Din cauza tipului de mexican. În străin putea să se deghizeze... un străin, dar în mexican, nu prea... Cel mult, din cînd în cînd mexicanul se putea deghiza în străin...

— La asta m-am gîndit... spuse comisarul Graisset.

— La concluzia aceasta a ajuns și inspectorul... King, reluă Larry. Sau că mexicanul se deghiza din cînd în cînd... sau că locuiau doi oameni cu schimbul în aceeași cameră...

— Și la Tampico ? întrebă Achile Pommot.

— O simplă farsă, răspunse Larry L. King. Un apartament reținut, pe același nume ca la Maria Isabel, în care n-a stat nimeni niciodată. Nimeni nu și-a amintit de vreun von Braummel, sau așa ceva. S-a primit doar un telefon de la Maria Isabel prin care se reținea un apartament. Atît. Singura concluzie la care a ajuns ancheta oficială e aceasta : individul a fost în mod sigur în Mexic, cu un complice, sau a folosit la fața locului un complice de ocazie, peste care, din păcate, nu s-a dat.

— Asta a fost singura concluzie ? întrebă Achile Pommot. Nu s-a reţinut şi o altă ipoteză ?... Şi anume aceea că asasinul ar putea fi un mexican ?... Ştiu că e exagerat, dar nu trebuie lăsat nimic afară... Apariţia unui tip de mexican sub numele von Braummel, la Maria Isabel, în Ciudad de Mexico, într-un apartament reţinut şi plătit sub acest nume, este absolut singurul indiciu vizual pe care-l avem pînă acum asupra asasinului. Nimeni nu ne poate spune altceva cu privire la înfăţişarea lui...

— S-ar putea să se fi trecut prea uşor peste acest amănunt, recunoscu pe jumătate Larry L. King. Dar dacă ne gîndim că în capitala Mexicului trăiesc mai bine de cinci milioane de mexicani... e foarte greu de găsit cel care s-a dat drept von Braummel.

— Hm... mormăi comisarul Graisset. Nu există nici un mexican în anturajul lui Sheridan ? Sau vreun alt metis hispanizat, pentru că nu trebuie să ne gîndim neapărat la un mexican. Poate să fie şi un argentinian, un guatemalez... se poate extinde naţionalitatea...

— Cred că ideea asta nu a apărut în anchetă, răspunse Larry L. King. Dar dacă ar fi existat vreun tip de mexican în anturajul intim al lui Sheridan, de bună seamă că s-ar fi făcut legătura. De fapt, Sheridan e un individ destul de izolat. Nu e unul din bogătaşii sociali ai Americii, nu-i plac cercuri, reuniuni, banchete, nu-i place să vorbească, nu-i place publicitatea stridentă... Din cauza aceasta s-a şi scris foarte puţin despre cazul Super, mai mult ca despre un *kidnapping* nerespectat, ca mai toate *kidnapping*-urile. La *rançon*-ul nici nu s-a dat publicităţii în tot adevărul ei. S-a vorbit de o sumă foarte mare, dar publicul n-o trece dincolo de categoria sutelor de mii, şi aşa ceva nu e foarte rar la noi. Numai în cercuri foarte restrînse se cunoaşte adevărata sumă, dar şi acolo unii o consideră ca făcînd parte din megalomania lui Sheridan... Cred că

dacă i s-ar fi cerut numai cinci sute de mii de dolari, Sheridan nu s-ar fi prins...

— Presiunea și categoria psihologică a loviturii, întreg caracterul psihologic al loviturii, sînt aproape fără cusur, recunoscu Achile Pommot. Domnul John Sheridan a fost foarte sincer cînd ne-a relatat cazul...

— Foarte, hm... nu prea cred eu, mormăi comisarul Graisset. Ceva megalomanie poartă cu el...

— Dar nu în ceea ce privește cifrele, spuse Larry L. King. În privința cifrelor e foarte exact. Nu adaugă și nu scade nici un cent...

— Nu m-am gîndit la cifre, reveni comisarul Graisset. Ci la exploziile lui psihologice... și la pledoariile pe care le face din cînd în cînd... Cum se zice ? Da ! Îi place să supraliciteze ! Fiu-său e un oarecare escroc, dar el îl transformă în canalie și ia niște măsuri cumplite, ajungînd chiar la desmoștenire... Numai dacă nu intervine și aici acel *pater semper incertus*... Hm. O fi aflat ceva despre prima lui căsnicie și nu a așteptat decît momentul pentru a lovi... Știu, e exagerat... dar cam acesta e și stilul lui de a exagera ; la urma urmei asta e cea mai răspîndită meteahnă omenească, atît de răspîndită că ar părea anormal să n-o ai. Pleacă de la : copilul meu e cel mai frumos, sau de la tatăl meu e cel mai puternic, chiar dacă a fost reformat la armată din cauza înălțimii și ajunge la : să vezi ce amantă am ! deși îl bate nevasta cu mătura și cu pantofii făcuți cadou de amant, sau la : noroc c-am învestit în petrol și-n electronică, domnule !, deși e dator vîndut, nici singurul obiect electronic din casă, radioul, nu-i mai aparține... Da, m-am cam depărtat, dar despre orice am vorbi, despre Sheridan, despre asasin, despre tablouri, tot departe sîntem de cheia enigmei... Parcă au vrut cu orice preț americanii să rămînă cu un record și în acest domeniu. L-a botezat bine domnul James Ladd : *super*. Supercazul Sheridan !

— Avea dreptate Sheridan ! își aminti Achile Pommot. Prima dată cînd l-am auzit, nu mi-a plăcut. Părea prea crud. Dar acum îl înțeleg, după ce ne-a mărturisit că Margaret e fata lui. Și după ce a fost obligat să-și dea cuvîntul de onoare de atîtea ori... Într-adevăr : supercazul Sheridan !

— Hm... se răzvrăti brusc comisarul Graisset. Dar pe vasul ăsta cel mai rapid din lume ce căutăm ?... Mi se pare, că în afara noastră, toți ceilalți sînt mai mult sau mai puțin legați de domnul John Sheridan.

— Mai mult ! accentuă Larry L. King. Cred că nu lipsește decît unul singur din cercul cel mai intim al lui Sheridan... dacă n-o fi și ăla ascuns și deghizat pe undeva pe aici... Cel despre care știm cel mai puțin : Benjamin. Altcineva nu lipsește. Am bănuit de la început, adică nu chiar de la început, că toată croaziera asta e legată de supercazul Sheridan... Și dacă Sheridan se află pe yacht, atunci povestea e foarte serioasă.

— Așa spunea și el... pe cînd călătoream prin Bronx, își aminti comisarul Graisset. Mereu scăpa cîte o vorbă despre această croazieră... Atît... Fraze întregi, nu ! Numai cîte o aluzie : că mîine va fi ziua zilelor, că nu mai e mult, că tot el va ieși victorios pînă la urmă... cam ăsta era sensul cuvintelor, dacă încerc să le leg și să le găsesc un sens, fiindcă le arunca în fraze confuze... și domnul Sheridan e ultimul om din lume căruia îi plac confuziile...

— Probabil că are un consemn, spuse Achile Pommot. Se forțează să tacă, ca unul căruia i s-a spus că orice vorbă rostită despre un miracol va duce la încetarea miracolului...

— Ca un Orfeu, zîmbi Larry. L. King, care o simte în urma lui pe Euridice, și căruia i s-a spus că n-are voie s-o privească pînă ce nu ajunge într-un anumit loc, altminteri o pierde pentru totdeauna.

— Numai că domnul Sheridan nu se va întoarce înainte de a trece granița care-l va elibera de vrajă, adăugă Achile Pommot. Va fi mai tare decît Orfeu, se pare... Pentru că în

clipa aceasta numai în somn mai poate spune ceva... Dar cine poate să aibă o asemenea putere asupra lui ?

— Domnul Angelo Petti ? întrebă comisarul Graisset. După cele cîteva aluzii pe care mi le-a scăpat, se pare că nu l-a mai văzut altădată...

— Nu ! Nu cred că e vorba de amfitrionul nostru ! spuse Larry L. King. Ci de secretarul lui, de Bob Stewart. A fost angajat în secret de Sheridan pentru clarificarea supercazului. Cum a ajuns Bob Stewart la acest Angelo Petti şi cine e de fapt acest Angelo Petti şi care va fi confesiunea senzaţională făgăduită în această croazieră misterioasă ? toate sînt deocamdată întrebări.

— Nu cred că mai este cazul să ne ascundem, sau să ne limităm fantezia, în momentul acesta, după atîtea date culese, cu sau fără voia noastră, spuse Achile Pommot. E clar că am fost chemaţi aici pentru a asista la deznodămîntul supercazului Sheridan. Să dăm şi ultimele cărţi pe faţă !

— E absolut clar ! supralicită Larry L. King.

— Şi de ce am foct chemaţi tocmai noi ? întrebă cam nemulţumit comisarul Graisset. Noi ăştia trei, care hm...

— Cred că şi în privinţa asta m-am clarificat, răspunse Larry L. King. Bob Stewart e totuşi un detectiv, la fel ca noi, privat, dar... cum faci dumneata : hm... mai puţin cunoscut. Ne-a chemat ca să ne dea o lecţie. Nu mă gîndesc la obrăznicia termenului, ci la setea şi pasiunea unui tînăr care crede că a făcut ceva extraordinar. Vrea să ne arate el ! cum spun copiii... Numai să n-o păţească la spartul tîrgului...

— Hm... mormăi comisarul Graisset. Încep să-l miros, ca pe inspectorii mei cînd îi apucă zelul... Probabil că tot din cauza asta l-a chemat şi pe domnul James Ladd...

— Cu James împuşcă doi iepuri odată, spuse Larry L. King. James e şi unul din cei mai intimi din cercul intim al lui Sheridan, şi e şi unul din ziariştii care pot să lanseze nu

numai femei, ci și bărbați... și a fost și unul din comentatorii experți ai cazului...

— Iar noi... începu să-și legene micul Achile Pommot umerii... noi nu putem decît să-i atestăm certificatul... prin intermediul lui James Ladd. Trei... hm... cum faci dumneata... trei detectivi, cu oarecare reputație, care îl felicită pe un tînăr necunoscut după ce face lumină într-un caz senzațional... și toată povestea asta relatată de un mare ziarist... Nu e o combinație rea... dacă, mă rog, colegul în cauză nu se înfierbîntă prea tare și nu ajunge, fără voie, la erori. Da... Sfînta modestie !

— Hm... ca să fac și eu ca mine, spuse comisarul Graisset. Am impresia că știți mai multe despre acest detectiv Bob Stewart și despre rolul lui în afacerea asta...

— Da... se fîstîci Larry L. King pentru un scurt moment. Adică nu știm chiar foarte multe... Doar că s-a dus cu mult tupeu la John Sheridan și a izbutit să-i cîștige încrederea. A fost angajat suplimentar pentru elucidarea supercazului, și a luat totul de la capăt... A vorbit și cu inspectorul Larry King... în biroul lui cred că l-am întîlnit prima dată, apoi s-a dus peste tot pe unde au cotrobăit polițiștii bătrînului și pe urmă a dispărut. Pînă la sosirea pe yachtul acesta n-am mai auzit de el și nici nu l-am văzut... Hm...

— Hm... făcu la rîndul lui comisarul Graisset.

— Este un hm, hm... reluă Larry L. King. Am discutat cu el, după ce am urcat pe vas, chiar înaintea sosirii lui Max Taylor, și s-a prefăcut de lemn... N-a vrut să-mi spună absolut nimic cu privire la supercaz, zicînd că nici el nu știe nimic... ceea ce nu prea îmi vine să cred... Dar cîte ceva a scăpat, și din ceea ce a scăpat cel mai important lucru e că a fost angajat ca secretar particular și paznic de corp de către Angelo Petti, că Angelo Petti e un individ redutabil care nu acceptă să se iasă din cuvîntul lui, fiind gata de orice represalii... și că destăinuirea care va avea loc va fi absolut senzațională...

Nu mai încape nici o îndoială : se referea la supercazul Sheridan...

— Dar cum vine asta ?! se miră comisarul Graisset. Mai întîi e angajat de unul şi pe urmă de altul... Cum vine asta ?

— Dacă mi se îngăduie... interveni iarăşi încurcîndu-şi şi descurcîndu-şi degetele mărunţelul Achile Pommot. Poate că e, şi sînt sigur că e, angajat de amîndoi : şi de John Sheridan şi de Angelo Petti. Cam aşa fac la debuturile lor toţi detectivii privaţi. Îl angajează cucoana ca să-i spună cu cine se întîlneşte onorabilul ei soţ, şi face în aşa fel ca să fie angajat şi de soţ pentru a nu afla nimic cucoana. Fiecare dintre noi cred că a început astfel... Eu, hm... vorba dumitale... am scos-o bine la capăt cu o foarte complicată problemă de adulter, la începutul carierei mele... Numai că m-a angajat una din amante ca să aflu dacă o înşeală sau nu cu soţia... În sfîrşit... aşa se începe... gloria şi nimbul se ţes greu, nu apar dintr-o dată... În cazul lui Bob Stewart, lucrurile ajung de-a dreptul morale, dacă ambii patroni urmăresc acelaşi scop, cum pare să fie aici : adevărul în enigma Super.

— Da... tipul e isteţ şi lucid, după cum mi-l aduceţi din condei, spuse comisarul Graisset. Numai că fiind angajat de două forţe care urmăresc cu tenacitate şi cruzime descifrarea cazului nu înseamnă oare că ambele forţe : şi domnul John Sheridan şi domnul Angelo Petti trebuiesc scoase din cauză ?... Chestia asta cu dubla angajare...

— Angajare declarată pe faţă şi încă vehement ! îşi aminti Larry L. King.

— Tocmai... reluă comisarul Graisset. Această dublă angajare : două forţe care caută unul şi acelaşi adevăr, nu complică oare cazul ?

— Poate că niciunul din cei doi interesaţi n-ar trebui scoşi din caz, sugeră Achile Pommot. Din caz nu pot fi ei scoşi, fiindcă prin interesele lor sînt amîndoi implicaţi, dar poate că nu trebuie scoşi din *cauzele* cazului...

— Amîndoi ! fu foarte surprins Larry L. King.

— Dacă amîndoi sînt atît de posedaţi de acest caz şi cu toate acestea nu s-au văzut pînă acum... spuse Achile Pommot, ce altă concluzie se poate trage ?... Într-adevăr se cam complică afacerea... *Merde !* Pardon ! Foarte rar mi se întîmplă un asemenea lucru...

— Nu te sfii, domnule Pommot ! îl încurajă comisarul Graisset. Eu port în clipa asta sub limbă un potop de înjurături. Nu vezi şi dumneata ! Sînt doar cîteva persoane implicate în afacerea asta : patru, cinci, şase, dacă-l punem la socoteală şi pe domnul James Ladd, apare şi necunoscutul care salvează toate romanele proaste, şi totuşi dăm din complicaţie în complicaţie... Cum credem că s-a lămurit ceva, hopa ! apare capul altui şoarece care provoacă motanul, şi dacă apare nu poţi să închizi ochii.

— Nu ştiu cum o s-o scoatem la capăt... sună a tînguire vocea lui Larry L. King.

— De ce s-o scoatem noi la capăt ? se cam răţoi micul Achile Pommot. Am fost chemaţi aici, şi asta nu poate fi în nici un caz altceva decît ideea domnului Bob Stewart, pentru a ni se... hai să nu zic : pentru a ni se da o lecţie, ci pentru a ni se face o nemaipomenită demonstraţie... Atunci : s-o facă !

— Dacă va mai fi capabil... spuse Larry L. King cu un glas în care se simţea şi un slab accent de ameninţare şi de ironie...

— Alt mister ? se interesă mormăind comisarul Graisset.

— Cam aşa ceva... fu nevoit Achile Pommot să recunoască. Domnul Bob Stewart i-a făcut o vizită cam trufaşă lui Max Taylor, din care a obţinut el ceva, şi noi pe lîngă el, v-am spus adineauri, dar nu v-am spus totul... Max Taylor, care e un vulpoi fără pereche, foarte rapid în reflexe şi în combinaţii, l-a drogat în aşa hal pe domnul Bob Stewart, încît nu cred că se va putea, sau că va putea fi trezit înainte de 24 de ore...

— Asta e o presupunere, sau chiar aţi văzut cînd l-a drogat ? întrebă comisarul Graisset.

— Am văzut şi preparativele de drogare, şi actul însuşi ! răspunse Larry L. King, cu un zîmbet foarte vag pe faţă.

— Hm... mormăi comisarul Graisset. Nu zic că nu l-aţi ajutat şi dumneavoastră...

— Nu trebuia să ne trădăm cu nici un chip ! se încăpăţînă Larry L. King. Şi poate... poate că avea totuşi nevoie să se mai odihnească puţin, după atîtea zile grele şi înaintea unei zile hotărîtoare...

— La care nu va participa, sau va face figura unui boxer *groggy*, completă comisarul Graisset.

— Nu poate să-l deranjeze prea mult absenţa, sau mahmureala, în cazul în care va fi totuşi prezent... sări Achile Pommot în apărarea tînărului detectiv. A spus singur, de cîteva ori, că nu ştie nimic despre acest... supercaz, că a fost un simplu factor poştal, cam aşa a zis : un fel de curier, care nu făcea decît ceea ce i se cerea... aşa că nici pe alţii nu îi va deranja prea mult absenţa sau mahmureala lui... În niciun caz pe domnul Angelo Petti, care are în mînă toate firele şi actele afacerii...

— Dar pe domnul John Sheridan ? întrebă comisarul Graisset cu o nuanţă de provocare în glas.

— Fiecare răspunde cu capul lui... deşi în cazul lui nu poate fi vorba de cap, reacţionă Larry L. King. Nu cred că e singura eroare pe care a făcut-o, şi nu va rămîne în nici un caz singura. Se va descurca singur în faţa domnului John Sheridan...

— Dar individul care l-a drogat ? întrebă comisarul Graisset. Nu ! Nu mă interesează dacă e vulpoi sau tigru. Altceva mă interesează : de ce l-a drogat ?

— Da... Asta e o întrebare... recunoscu Achile Pommot. Scopul nu poate fi decît necurat. Dar tare nu cred eu că

înaintea zilei hotărîtoare, înaintea marii confesiuni, domnul Angelo Petti şi domnul Bob Stewart nu au luat toate măsurile de securitate... Camerele sînt absolut inexpugnabile...

— Hm... mormăi comisarul Graisset. Să nu se întîmple ca într-unul din cazurile mele. Un tip şi-a comandat cea mai sigură casă de fier din lume, şi-a depozitat înăuntru toate valorile, apoi şi-a frecat mîinile foarte mulţumit... Dar a uitat s-o încuie. A făcut spume la gură de furie... şi dacă n-ar fi uitat cheia de la casa de fier într-o cameră de hotel la Nissa, ar fi ieşit o harababură de nedescris... Bineînţeles, cel mai ameninţat era singurul tip nevinovat : constructorul casei de fier... Noroc că şi-a bănuit amanta şi mergînd pe urmele ei am ajuns la Nissa, unde am găsit cheia... chiar în pat, pentru că individul o purta în permanenţă asupra lui, şi nu şi-a dat seama că transformîndu-se în Adam, fie şi pentru cîteva minute, putea s-o rătăcească... Dar concluzia care m-a îndurerat cel mai mult a fost alta : hotelul era de lux, şi totuşi nu se făcea curăţenie în fiecare zi, după plecarea fiecărui client...

— Credeţi că nici aici... tresări micul Achile Pommot, dar imediat îşi reveni din teamă : A, nu... Aici n-a mai dormit nimeni înaintea noastră... doar am fost chemaţi la lansarea yachtului, la prima lui croazieră... Am fobia paturilor dubioase...

— Poate că n-ar strica totuşi să luăm cîteva măsuri de prevedere, propuse Larry L. King. Sîntem trei... şi nici nu mai sînt multe ore pînă se face ziuă... Am putea, fiecare, să supraveghem cîte o cale de acces spre cabine... Un fel de santinele discrete. Unul pe coridor, altul pe terasa de la tribord, ultimul pe terasa de la babord.

— Să nu ajungem şi noi în situaţia lui Bob Stewart, fără să fim drogaţi, mormăi, cam nemulţumit, comisarul Graisset.

O să ne apuce somnul, sau moţăiala, chiar în timpul marei confesiuni... Dar ceva trebuie să facem, bineînţeles...

Japonezul simţi imediat că discuţia se va sfîrşi. Apăru ca o umbră, bineînţeles cu o sticlă de cognac salutar în mîinile-i de scamator. Chiar şi domnul Achile Pommot simţea nevoia franţuzescului *eau de vie,* pentru a rezista corvezii care-l aştepta pe una din terase. Fiecare ciocni în sănătatea celuilalt. Era ora trei...

Capitolul V

1

Şase oameni nu se clintiră de la locurile lor, din paturile lor în clipa cînd se produse explozia, la ora 8 fix. Yachtul se afla foarte aproape de ţărm, în apele teritoriale ale României, între Constanţa şi Mamaia. Printre cei şase se aflau şi binecunoscuţii detectivi, dar acest lucru nu-l interesa pe căpitanul Velazza. El alergă direct la secretarul lui Angelo Petti, la domnul Bob Stewart, pe care-l găsi întins pe pat, şi culmea ! îmbrăcat. Ca să-l trezească făcu uz de o sticluţă cu săruri. Abia atunci se mişcă Bot Stewart, dar mai mult îşi mişcă buzele, slobozind un torent de înjurături, şi îşi mişcă şi nările în cîteva strănuturi cumplite. Bob Stewart era al patrulea din cei şase care nu se clintiseră la zgomotul şi la saltul exploziei.

— Motorul ! îi strigă la ureche căpitanul Velazza. A făcut explozie motorul. Nu ne mai putem urni.

Bob Stewart încă nu înţelegea nimic şi mai primi o doză solidă de săruri. În sfîrşit, deschise ochii şi privi în jur cu oarecare uimire, dar era încă în stadiul de copil nou născut, pentru că nu înţelegea nimic.

— A făcut explozie motorul ! strigă încă odată căpitanul Velazza apropiind pentru a treia oară sticluţa cu săruri de nasul secretarului.

Bob Stewart se apără cu disperare. Era singurul lucru pe care-l știa : sticluța aceea, sau ce vedea el în mîna lui Velazza, devenise cel mai mare dușman al lui. Se apără cu mișcări încîlcite și disperate de amenințarea vag lucitoare, și asta îl ajută să-și mai vină în fire. Începea să se trezească.

Căpitanul Velazza pricepu că s-a întîmplat ceva necurat cu secretarul patronului și se hotărî să nu mai întindă coarda. Era mai bine să aștepte cîteva minute, pînă ce Bob Stewart își va veni cu totul în fire. Cîteva minute în plus sau în minus nu mai contau. Vasul, oricum, nu se mai putea mișca decît tras de un remorcher străin. Motorul suferise stricăciuni în compartimentul lui cel mai sensibil. Reparațiile nu se puteau face decît într-un șantier special. Lăsă sticluța în mîinile moarte ale lui Bob Stewart, după ce se chinui să încovoaie degetele suferindului în jurul ei, apoi își făcu curaj și porni spre camera patronului. În salon nu se produsese nici o mișcare în răstimpul pe care-l pierduse cu Bob Stewart.

Înainte de a bate la ușa camerei dinspre pupă, căpitanul Velazza își aranjă ținuta, verificîndu-și-o cu atenție într-o oglindă. Abia pe urmă ciocăni, încet, de cîteva ori. Nu primi nici un răspuns. Ciocăni mai tare, dar tot nu-i răspunse nimeni. Singurul lucru care-i rămînea de făcut era să ridice neputincios din umeri și să se înapoieze în camera lui Bob Stewart. Probabil că și Angelo Petti era în aceeași situație ca secretarul lui. Luaseră amîndoi doze prea mari de somnifere.

Bob Stewart avea licăriri mai vii în priviri, atunci cînd izbutea să nu clipească. Dar parcă asta devenise subit profesiunea lui : să miște într-una din pleoape. Nici vorbă că era mahmur, înțelese căpitanul Velazza, dar progresa evident spre luciditate, mai ales cînd îl văzu că-și duce singur sticluța cu săruri la nas.

— Capul... se tîngui Bob Stewart. Îmi învîrtește cineva creerii cu o lingură zimțuită. Și ochii... parcă sînt amîndoi stupi

de albine... Şi nasul... Ufff ! Ce dracu' s-a întîmplat ? Parcă am o mină dĕ sulf în nas...

— Cu dumneavoastră nu ştiu ce s-a întîmplat, răspunse căpitanul Velazza foarte serios. Dar pot să vă spun ce s-a întîmplat cu vasul... A explodat motorul. Nimic altceva. Nici o victimă, nici o rană. Dar nu ne putem urni din loc, şi nici nu cred că ne vom putea urni, singuri, cîteva zile... Ne aflăm între Constanţa şi Mamaia, în apele teritoriale româneşti, la un kilometru şi ceva de coastă. Trebuia să facem chiar în punctul acesta, la ora 8 precis, escală...

— Şi nu aţi făcut ? întrebă foarte mirat Bob Stewart.

— V-am spus că a explodat motorul ! răspunse căpitanul Velazza cu un ton mai ridicat, dar imediat se stăpîni. Am fost obligaţi să facem escală...

— Înţeleg, deschise ochii Bob Stewart şi rămase cîteva clipe cu ei mari, fără să mişte pleoapele. A explodat motorul ? Asta cum vine ?... Patronul ce spune ?

— Probabil că aţi luat amîndoi aceeaşi doză sporită de somnifer. N-a răspuns la bătăile mele în uşă, şi n-am mai insistat.

— Somnifer ?! încercă Bob Stewart să-şi amintească un anumit lucru. Aha ! Sigur că a luat. I l-am preparat eu. Voia o doză triplă, dar i-am făcut una dublă, ba chiar ceva mai mică...

— Asta era ! pricepu căpitanul Velazza. Atunci doza triplă aţi luat-o dumneavoastră...

— Eu ! făcu Bob Stewart o mişcare violentă de apărare, care-l trezi de-a binelea. Eu nu iau niciodată somnifere, nici nu ştiu cum vine asta. Eu cînd pun capul pe pernă, la orizontală, adorm. Dacă-l ţin la verticală, tot pe pernă, rămîn treaz. Nu ştiu cine m-a obişnuit aşa. Mama ? Bunica ? Dar m-a obişnuit foarte bine... Aşa că nu înţeleg povestea cu somniferele...

— Vă mai amintiți cît de greu v-ați trezit ? îl întrebă căpitanul Velazza.

— Nu-mi amintesc decît că mă zbăteam într-o mocirlă cu smoală și raci, se înfioră Bob Stewart. Probabil că erau și cîțiva șerpi. Altceva nu știu... Dar de ce m-am trezit atît de greu și ce caută sticluța asta binecuvîntată în mîinile mele ?

— La prima întrebare nu vă pot răspunde, ridică din umeri căpitanul Velazza. Dar la a doua da : sticluța v-am pus-o eu în mînă ca să vă treziți, după ce v-am trecut-o pe la nas de cîteva ori.

— Aha ! De aceea mi-a intrat mina de sulf în nări... Oare cum de am putut să dorm în așa hal ?... Probabil că s-a răzbunat oboseala. Ar fi fost a patra noapte de nesomn și veghe...

— Știu... spuse căpitanul Velazza. Ar fi fost a patra noapte... dar mai știu ceva : că somnul dumneavoastră nu a fost un somn de oboseală, ci un somn provocat...

— Asta e imposibil, absolut imposibil ! se împotrivi Bob Stewart. Nu eram atît de beat ca să nu știu ce fac... Parcă mi-ai spus ceva cu motorul... A explodat ?

— Da... răspunse căpitanul Velazza. Fără victime și alte pagube. O explozie foarte ciudată. Așa spune mecanicul și caută să afle care e cauza ei...

— Cam straniu... spuse Bob Stewart. Patronul mi-a dat a înțelege că se va întîmpla ceva dimineață...

— Ne-a dat tuturor a înțelege... îl ironiză vag căpitanul Velazza. Și oaspeților. De altfel se face aluzie și în invitații. Dar nimeni nu s-a gîndit la o explozie...

— Nici eu nu mă gîndesc la explozie... rătăci pe undeva Bob Stewart. Cred că nu m-am trezit de tot... Nu ! Patronul mi-a spus ceva aparte, nu se referea la confesiune. Mi-a spus să nu mă sperii dacă se va întîmpla ceva dimineață...

— Nici nu v-aţi speriat, zîmbi căpitanul Velazza. Dacă aţi şti cît v-am frămîntat şi cît am strigat la dumneavoastră...

Bob Stewart sări din pat şi parcă abia atunci descoperi că era îmbrăcat. Dar constatarea părea că nu-l interesează. Îl privi uluit pe căpitanul Velazza :

— Prin urmare am dormit... se îngrozi el imediat. Asta înseamnă că n-a stat nimeni de pază ! Sînt un netrebnic !

— Eu cred că n-aveţi nici o vină... încercă să-l calmeze căpitanul Velazza. Şi ca să fiţi pe deplin liniştit, pot să vă asigur că am găsit uşa de la salon încuiată. Am folosit dublura ca să intru...

— De asta îmi mai amintesc... clătină Bob Stewart din cap. Ştiu că am încuiat-o, ştiu că am controlat uşa de la terasă, şi pe urmă uşa de la camera patronului. Şi ea era încuiată... Şi mai ştiu că am intrat în camera mea... dar altceva nu-mi mai amintesc... Şi cred că e prima dată în viaţa mea că dorm îmbrăcat, fără să fi venit de la un chef... Nu e normal ! S-a întîmplat ceva... Dar de ce... ?

Întrebarea i se pierdu în tăcerea camerei. Se uită la căpitanul Velazza, apoi se privi într-o oglindă. Îşi potrivi cravata, îşi aranjă hainele, din cîteva gesturi grăbite, mai mult de circumstanţă, apoi se uită din nou spre căpitanul Velazza :

— Cred că trebuie să-l sculăm pe patron, deşi nu mi-a spus nimic despre aşa ceva, nu mi-a dat o oră la care să-l scol...

— Cum credeţi dumneavoastră... se feri căpitanul. Explozia ne-a imobilizat iar reparaţia nu se poate face decît pe un şantier, şi va dura cîteva zile...

— Explozia să se ducă dracului ! se înfurie Bob Stewart. Dacă n-a fost nimeni rănit, gata ! O să se prelungească durata croazierei, gata !... Nu ştiu de ce, dar am impresia că explozia făcea parte din croazieră... De ce m-a avertizat patronul ?... Parcă am auzit chiar cuvîntul explozie, nu ştiu precis... Mai mult tăcerea patronului mă intrigă. Doza pe care

i-am dat-o nu putea să-l țină adormit mai mult de șase, șapte ore. Doar nu e prima doză pe care i-am făcut-o...

— Să știți că nici alții nu s-au trezit... spuse căpitanul Velazza. Nici domnul Achile Pommot, nici domnul Larry L. King, nici domnul Georges Graisset, nici doamna Margaret Smith... Pe ceilalți i-am văzut scoțînd capul pe coridor, și fiecare m-a întrebat ce a fost cu zgomotul. Și domnul James Ladd, și doamna Eva Morelli, și domnul John Sheridan, și domnul Max Taylor, ba chiar și domnul Peter Duffin. Le-am spus că ne-am pregătit pentru prima escală și că nu s-a întîmplat nimic altceva. Domnul James Ladd chiar a făcut o glumă : „O vom duce bine, dacă am fost primiți cu salve de artilerie", iar doamna Eva Morelli chiar a luat-o în serios, dacă n-o fi făcut și ea o glumă. S-a uitat la mine foarte serioasă și a întrebat : „Numai o salvă ?"...

— Ar fi totuși bine să-l anunțăm pe patron ! se hotărî Bob Stewart. Chiar dacă ne vom alege cu cîteva dojeni... fiindcă altceva nu riscăm...

— V-am spus : cum credeți dumneavoastră ! îi aminti politicos căpitanul Velazza.

— Cheia cealaltă se află la dumneata ? întrebă Bob Stewart. Mie nu mi s-a dat nici o dublură.

— Nici nu se putea, răspunse Tonio Velazza. Căpitanul vasului e obligat, întotdeauna, să aibă asupra lui o rezervă de chei, de la toate cabinele. Întîmplător, cheia de la cabina numărul cinci se află în mîna mea...

— Adică să intrăm pe coridor ? întrebă cam nemulțumit Bob Stewart. Să nu li se pară curios celorlalți, invitaților...

— Din păcate altă cheie nu am, răspunse căpitanul Velazza. Numai cheia propriu zisă a camerei...

— Atunci să batem în ușa care dă spre salon, propuse Bob Stewart, și dacă nu răspunde nimeni, intrăm pe ușa de pe coridor.

2

Bătăile în uşă, deşi puternice şi insistente, nu avură nici un efect. Nu răspunse nimeni, nu se auzi nici un zgomot în camera lui Angelo Petti. Bob Stewart încercă de cîteva ori clanţa, dar uşa era încuiată. Îl privi cam speriat pe căpitanul Velazza şi se înţeleseră amîndoi din priviri. Ieşiră în coridor, străduindu-se să nu facă zgomot, dar nici să pară prea preocupaţi de lucrul acesta. Nu era nimeni pe coridor şi nici o clanţă nu părea că se mişcă.

Căpitanul Velazza potrivi cu gest cît mai firesc cheia în broască şi răsuci de două ori, apoi îl aşteptă pe Bob Stewart, şi îl invită să intre ca şi cum ar fi slujit o ceremonie obişnuită. Imediat intră şi el, apoi închise uşa, tot fără zgomot. Nici nu se mişcară de lîngă uşă în prima clipă. Angelo Petti era în pat, dar nu dormea. Privirea holbată, capul sfărîmat şi perna roşie de sînge, spuneau altceva. Bob Stewart se clătină şi-şi căută un fotoliu în care căzu ca un butuc. Căpitanul Velazza îşi păstră sîngele rece. Înaintă prudent în direcţia patului, ferindu-se cu grijă să schimbe obiectele pe care le întîlnea în drumul lui. Îşi reveni în cîteva clipe şi Bob Stewart. Se apropie şi el, imitîndu-l pe căpitanul Velazza, de patul însîngerat.

Angelo Petti nu mai trăia de multă vreme. Era rece şi înţepenit. La capătul patului, chiar pe pernă, se afla obiectul cu care fusese lovit. O vază de marmură, mînjită vag de sînge. Poate de aceea, cei doi priviră mai atenţi rana de la frunte. Craniul fusese spart, dar lovitura nu părea prea gravă...

— N-a putut să moară din cauza loviturii... şopti căpitanul Velazza. Cred că a murit asfixiat. Arată ca un om care a fost strîns de gît, sau a fost înăbuşit cu o pernă. Lovitura l-a ameţit, numai... Rana nu e profundă, şi nici sînge prea mult nu a curs...

— De ce să-l ameţească ?! se miră în şoaptă Bob Stewart. Oare să nu fi luat somniferul ?

Dar în timp ce căpitanul Velazza zări pe pat, pe jumătate ascunsă într-o pătură, o pernă pe care urmele de sînge erau vizibile, Bob Stewart descoperi pe noptieră un pahar, care mai păstra pe fund urme gălbui.

— Nu mai înţeleg nimic, şopti iarăşi Bob Stewart. A luat somniferul. Atunci de ce a mai fost lovit ?

Căpitanul Velazza răspunse printr-un gest. Arătă dezordinea patului şi starea în care se afla cadavrul, mai bine zis îmbrăcămintea lui. Pijamaua fusese sfîşiată, ruptă, şi o bucată ciudată de stofă, asemănătoare cu un brîu, fusese smulsă din jurul trunchiului. Se vedeau şi urme de zgîrieturi albe pe piele...

— Centura ! şopti şi mai înfricoşat Bob Stewart.

— Probabil că ascundea ceva acolo, răspunse căpitanul Velazza tot în şoaptă, şi asasinul ştia asta. Oare pe unde o fi pătruns în cameră...

Răspunsul le veni imediat. Draperia de la terasă unduia. Uşa spre terasă era deschisă. Ieşiră amîndoi, şi parcă înţeleşi, porniră împreună, în dreapta spre proră. Şi uşa salonului era deschisă şi mascată doar de draperie. Pătrunseră prin ea în salon. Încăperea nu prezenta nici o urmă de dezordine, parcă nu trecuse nimeni prin ea. Bob Stewart se repezi din prima clipă spre uşa care dădea în coridorul principal. Era descuiată.

— V-am spus că am găsit-o încuiată, dar probabil că nu eraţi încă treaz.

— Atunci cine şi pe unde a intrat în camera lui ? întrebă năucit Bob Stewart.

Căpitanul ridică din umeri :

— Nu pot să răspund... Nu pot să vă spun decît că uşa care dă din camera dumneavoastră spre terasă era zăvorîtă. Eu am tras zăvorul, ca s-o deschid şi să aerisesc camera... Aşa că în privinţa asta...

Bob Stewart își duse mîinile la cap. Părea și mai nenorocit, aproape disperat :

— Și o sută de lacăte puteai să găsești, încuiat în armură și legat cu lanțuri dacă m-ai fi găsit și tot eu voi fi primul și cel mai serios suspect. Numai eu puteam să trec dincolo la el, oricînd, așa va spune oricine... Și n-am fost eu acela care i-am preparat somniferul ?

— Nu vă neliniștiți ! spuse căpitanul Velazza. Ați fost drogat, asta e clar, și în afară de asta, se află, la bordul navei, trei din cei mai iluștri detectivi. Nu vor lăsa ei să planeze acuzarea asupra unui inocent...

— Din păcate și ei au fost drogați... spuse Bob Stewart cu voce sfîrșită. Așa cred, cel puțin, și dacă spui și dumneata că n-au ieșit pe coridor, după explozie, înseamnă că n-au auzit-o.

— De ce credeți că au fost drogați ? întrebă căpitanul Velazza, mirat și bănuitor.

— Pentru că asta a fost dorința lui Angelo Petti... răspunse îndurerat Bob Stewart. L-am auzit cu urechile mele cînd i-a spus barmanului japonez cum să-i drogheze... Nu cum... I-a spus numai pe cine să drogheze : Achile Pommot, Larry King și Georges Graisset. „Atît mă interesează, l-a amenințat Angelo Petti. Să-i droghezi, să-i faci să doarmă opt ore ca niște prunci. Cum ? Asta te privește. Trebuie să doarmă bine și să se scoale cu capul limpede." Și i-a mai spus că treaba asta nu se va face în contul salariului. Japonezului nici măcar nu i-au sticlit ochii. A clătinat din cap... și după cum se vede i-a drogat perfect...

— Poate că și dumitale ți se trage tot de la japonez ? sugeră căpitanul Velazza. I-o fi dat pe ascuns dispoziție...

— Numai că eu n-am trecut pe la bar, răspunse Bob Stewart din ce în ce mai nervos. Dar abia acum fac legătura... Probabil că Angelo Petti, cine știe din ce motive, a vrut să ne odihnească și pe noi, adică pe toți detectivii de pe vas... pen-

tru că și eu sînt așa ceva... Dar de ce nu mi-a spus... și de ce n-a făcut nici o aluzie ?... Oricine m-ar fi drogat, Angelo Petti, sau dumneata, sau eu însumi, ca să simulez cine știe ce treabă, bănuiala tot pe mine va cădea... Eu îi cunoșteam toate tainele, eu mă bucuram de încrederea lui...

— Eu de pildă nu l-aș fi ucis... spuse pe neașteptate căpitanul Velazza. Nici nu mă refer la om. Abia l-am cunoscut de cîteva zile. Nici nu pot să știu ce valoare omenească avea... Dar nu mi-aș fi ucis un asemenea *patron*... Acum mă înțelegeți ?... Știți cu cît mă plătea pentru această croazieră... Adică de ce să nu știți cînd prin dumneavoastră am fost angajat... Și îmi închipui că pe dumneavoastră vă plătea de două, trei ori mai mult... dacă am transforma sumele în salariu lunar...

— De cinci ori... oftă Bob Stewart. Exact de cinci ori mai mult, dacă am transforma sumele în salariu lunar...

— Dar asta înseamnă o avere ! Fiuuuu ! făcu uluit căpitanul. Numai un nebun ar putea să omoare un asemenea patron !

— Dar de ce m-a drogat ? își strînse pumnii Bob Stewart. Ce a urmărit cu asta ? Dacă n-ar fi băut somniferul aș înțelege... A vrut să mă îndepărteze pentru o perioadă din drumul lui. A vrut, treaba lui, libertate totală de acțiune... Dar a băut somniferul ! I-am văzut și ai văzut și dumneata paharul gol !... Oricum, chiar dacă m-a drogat el, sînt vinovat... Nu eram doar secretarul lui, eram și paznicul vieții lui... Trebuia să știu să mă feresc...

— Asta e o vinovăție ideală... spuse căpitanul Velazza. Nu una de fapt. Înțeleg situația dumitale și știu că vei deveni suspect, ca și mine de altfel și ca și alte persoane de pe yacht. Acum nu mai sînt căpitan de vas, adică nu sînt numai căpitan de vas, ci și ofițer de poliție. De aceea am și lungit discuția cu dumneavoastră ; mi se pare că sînteți ultima persoană care l-a văzut în viață, cu excepția asasinului, bineînțeles... Nu sînt

specialist în materie, de aceea voi insista să fiu asistat de oaspeţii noştri, care au această profesiune... şi să vedem cum ne vom descurca, sau cum ne vom înţelege şi cu autorităţile româneşti. Fiindcă ne aflăm pe teritoriu românesc şi vom fi nevoiţi să declarăm crimele... De fapt am şi transmis, prin semnale uzuale, o chemare urgentă, pentru situaţie excepţională... Nu uitaţi că vasul nu are nici un pavilion... Se află într-un aşa numit rodaj... Prin urmare va trebui să ne supunem legilor din jur... I-am atras atenţia domnului Angelo Petti, adică răposatului Angelo Petti, dar el nici n-a vrut să-mi răspundă... Eraţi şi dumneavoastră de faţă...

Bob Stewart răspunse printr-un oftat care în afară de o încuviinţare oarecare nu spunea nimic bun.

— E cumplit ! îşi strînse el pumnii. După aproape un an de... nici nu ştiu cum să spun... n-am fost om, domnule căpitan, am fost orice altceva : copoi, cîrtiţă, vierme, şoarece, uliu, reptilă, orice am fost... pînă cînd am dat de domnul Angelo Petti... şi să ştii că n-am dat de un patron care azvîrle dolari în dreapta şi-n stînga, am dat de... am dat de fulgerele lui Jupiter, domnule căpitan... Iată ce puteam să ajung datorită întîlnirii mele căutate cu Angelo Petti... un Jupiter tonans... E cumplit !

Bătea cineva în uşă. Era James Ladd, palid, nervos, tremurînd. Abia putea să articuleze cuvintele :

— În camera numărul zece, reuşi el să îngîne. Margaret Smith... E moartă...

— Nu se poate ! se revoltă căpitanul Velazza.

— Uşa era descuiată... continuă James Ladd, mai calm. M-a intrigat că nu răspunde şi am intrat. Din păcate i-am luat perna de pe gură... ca să văd ce e cu ea... Cred că a fost asasinată... a fost sufocată...

— Şi ea ! se îngrozi Bob Stewart. Tot cu perna ? Pentru asta ne-a invitat Angelo Petti ?

3

James Ladd și Larry L. King știau împreună douăsprezece limbi diferite, de aceea se duseră amîndoi la japonez. Îl găsiră în același loc în care-l lăsaseră cei trei detectivi după ce fuseseră serviți cu coniacul salutar. Dormea, sau așa dădea impresia. La primul pocnet din degete făcut de James Ladd, japonezul sări de pe scaun cu două sticle debușonate în mînă : coniac și vodcă. Cei doi emisari furioși încercară să vorbească, în vreo șapte limbi stîlcite, cu el, pînă ce li se răspunse într-o engleză impecabilă, cu un imperceptibil accent american :

— Nu înțeleg ce băutură doriți ?

— Mai întîi să ne răspunzi de ce ne-ai drogat ? i se vîrî Larry L. King în ochi.

Japonezul desfăcu neputincios brațele :

— Așa mi s-a dat ordin... Domnul Angelo Petti mi-a spus să fac ce știu și să vă droghez pentru opt ore... M-am rugat toată vremea cît dumneavoastră ați vorbit să mă ajute idolii mei și să-mi acceptați coniacul... Și din fericire pentru dumneavoastră l-ați acceptat, chiar și domnul cel micuț, cu capul ca un măr imperial, care n-a băut decît o singură sticlă de bere. De dumnealui mi-a fost cea mai mare frică.

— Și de ce mă rog ai spus : din fericire pentru noi ? îl luă la rost James Ladd.

— Pentru că aș fi fost nevoit să folosesc altă metodă, răspunse imperturbabil japonezul. De adormit, trebuia în orice caz să vă adorm. Jurasem... S-a nimerit să izbutesc cu mijlocul cel mai simplu și mai elegant...

— Adică vrei să spui că... încercă să-l descoase, inutil de altfel, Larry L. King. Dă-i drumul !

— Nu voiam să spun nimic altceva... răspunse japonezul, alunecînd în fotoliul din celula lui ca un kimono jignit și fără trup. Ceea ce trebuia să vă răspund, v-am răspuns. Pentru

alte întrebări, nu știu limba engleză... și am obiceiul să uit, într-o fracțiune de secundă, chiar limba maternă... Doriți tot un Hennessy sigilat ?

Își dădeau seama că nu mai au ce discuta cu el. Se întoarseră în biroul căpitanului Velazza, unde îi așteptau ceilalți : comisarul Graisset, Achile Pommot și gazda. James Ladd se scuză, fără pretext, pentru a-i lăsa singuri. Nimeni nu încercă să-l oprească, nici măcar nu se uitară la el.

Cel mai furios era Achile Pommot. O furie modestă, sfioasă, dar tot furie se chema :

— Nu știu de cîți ani n-am mai băut coniac, și tocmai cînd mi se oferă, și tocmai cînd mi se face poftă... în loc de coniac beau stupefiante...

— Japonezul spunea că oricum ne-ar fi adormit, fiindcă ăsta era ordinul dat de Angelo Petti, îi informă Larry L. King. Dacă n-am fi băut coniacul pregătit, ar fi fost mai rău, așa a dat a înțelege...

— Totuși n-ai dreptate, domnule Pommot, mormăi comisarul Graisset. Coniacul a fost excelent ! O revelație... Poate că ar trebui să ne interesăm ce anume somnifer a folosit și ce doză a adăugat în sticla de Hennessy... Dar nu la coniac trebuie să ne gîndim acum...

— Trebuia totuși să ne lămurim și în privința somniferelor, spuse Larry L. King. Acum lucrurile sînt precise : Bob Stewart l-a drogat pe Angelo Petti, la cererea acestuia și se pare conform unui obicei statornicit între ei, japonezul ne-a drogat pe noi... iar domnul Max Taylor l-a drogat pe Bob Stewart...

— Sînteți absolut sigur că Max Taylor l-a drogat pe domnul Bob Stewart ? întrebă neîncrezător căpitanul Velazza.

— Absolut sigur ! spuse Larry L. King. L-am văzut și în momentul cînd i-a preparat somniferul, și cînd i l-a administrat. Putem să vă spunem și marca : Somnifort...

— Dar asta înseamnă că îl scoate din cauză ! descoperi căpitanul Velazza. Eu am crezut că l-a drogat Angelo Petti. Iar Angelo Petti nu mai poate fi martor...

— Nu trebuie să ne pripim... interveni micul Achile Pommot. Să nu scoatem așa de repede suspecții din cauză... De drogat am văzut că a fost drogat, dar de aici pînă la...

— Hm... îl întrerupse comisarul Graisset. Pînă mai acum cîteva ore ați crezut că a făcut o prostie, lăsîndu-se drogat... dar mi se pare că prostia vine în avantajul lui... El e singurul care are martori... noi ăștialalți putem să ne prefacem, adică am fi putut să ne prefacem drogați...

— Mai rămîne însă cealaltă fațetă a lui Bob Stewart, se încăpățînă Achile Pommot. Cine poate să certifice că Angelo Petti i-a cerut să-i prepare un somnifer ?

— Există propria lui declarație, spuse căpitanul Velazza. Dacă i-ar fi dat somniferul cu gînduri rele nu ar mai fi declarat lucrul acesta...

— Și paharul ? întrebă Larry King. Amprentele de pe pahar ? Nu puteau să-l trădeze ?

— Hm... mormăi iarăși comisarul Graisset. Cum spunea dumnealui, căpitanul yachtului : dacă i-ar fi dat somniferul cu gînduri rele, ar fi avut grijă să șteargă și amprentele. Mi se pare că paharul se află pe o farfurioară. Mie nu prea îmi plac suspecții ăștia luați din oală...

— Tocmai din cauza aceasta trebuie să-l clarificăm imediat, spuse Achile Pommot, pentru că e cel mai simplu de clarificat. Aici există mărturiile noastre și de ele, măcar noi nu ne putem îndoi... Dar asta nu înseamnă că nu trebuie să întoarcem obiectul pe toate fețele... Ca să nu mai rămînă nici o urmă de îndoială, să scăpăm măcar de unul din suspecți... Cu cît vom restrînge grupul suspecților, cu atît ne va fi mai ușor să descoperim asasinul sau asasinii...

— Asta am spus-o și eu... mărturisi căpitanul Velazza.

— Hm... şi japonezul ar putea s-o spună... în orice limbă... Toţi inspectorii mei pleacă de aici...

— Şi totuşi e cea mai infailibilă metodă... ripostă Larry L. King. Cea mai terestră, dar cea mai sigură...

— Da... interveni împăciuitor Achile Pommot. Ar fi bine să începem cu cîteva date... după ce am lămurit problema somniferelor... Dar de ce a vrut Angelo Petti să ne adoarmă... ?

— Pur şi simplu ca să vă odihnească ! răspunse căpitanul Velazza. Aşa i-a spus Angelo Petti domnului Bob Stewart...

— Acum nu vi se pare curios că ora de închidere a barului n-a fost respectată ? întrebă Larry L. King.

— Eu am dat dispoziţii, spuse căpitanul Velazza, în urma dispoziţiilor primite de la domnul Bob Stewart în numele lui Angelo Petti...

— Cel mai mult mă impresionează moartea lui Margaret ! spuse pe neaşteptate Larry L. King. Era o femeie cu totul excepţională, absolut unică... Cine şi de ce a ucis-o?... Înţeleg, domnule Achile Pommot, că ancheta se dezlînează, dar cred că avem şi noi dreptul la a ofta... Mai ales cînd întîlnim oameni apropiaţi, remarcabili, cum era Margaret Smith...

— Bineînţeles, bineînţeles... acceptă imediat Achile Pommot cu privirile plecate în pămînt, pentru a nu i se observa roşeaţa emoţiei. Un suspect totuşi există... acest Max Taylor care l-a drogat pe Bob Stewart. Dacă ne gîndim la prima lui convorbire cu Stewart...

— Atunci ar exista şi un mobil ! spuse Larry L. King. Se pare că Angelo Petti deţinea anumite documente, dintre care unele îl indispuneau grozav pe domnul Max Taylor...

— Hm... cum s-ar spune şi-a găsit şi el naşul...

— Şi vreau să vă atrag atenţia asupra acelei centuri, asupra acelui brîu smuls din jurul corpului lui Angelo Petti, aminti căpitanul Velazza. Nu s-a găsit absolut nimic în centură. Nici o hîrtie, nimic. Numai compartimente goale. Eu cred că pentru asta a fost omorît ! Ca să i se ia hîrtiile !

— E logic... acceptă Achile Pommot. Asasinul i-a golit centura, i-a luat documentele pe baza cărora Angelo Petti voia să facă senzaţionala lui confesiune... şi asta încurcă enorm lucrurile... S-ar putea ca Angelo Petti...

În momentul acela pătrunse în camera căpitanului un steward care anunţă că o ambarcaţiune cu pavilion românesc se apropie de yacht. Căpitanul Velazza se scuză, apoi părăsi în grabă camera.

Larry L. King parcă atîta aştepta :

— Cu el ce facem ? În ce categorie îl trecem ? Deocamdată e judecător de instrucţie, şerif, procuror şi tribunal... Dar în ce categorie îl trecem ? Printre inocenţi, sau printre suspecţi ? Să nu uităm că toate cheile cabinelor se află în permanenţă asupra lui. Ce facem ?

— Pentru mine nu există decît suspecţi... mormăi comisarul Graisset. Toţi cei de pe coridorul principal, inclusiv Eva Morelli şi John Sheridan... ba chiar şi invalidul, Peter Duffin... Toţi sînt suspecţi pînă găsesc criminalul...

— Şi mobilul ? întrebă cu nevinovăţie Achile Pommot. Nu există crimă fără mobil...

— Crima asta din urmă, asupra lui Angelo Petti, nu va suferi în niciun caz de lipsă de mobil, spuse Larry L. King. Mai ciudat e asasinatul Margaretei. Cine şi de ce s-o omoare... ?

— Hm... mormăi comisarul Graisset. V-am mai spus : să nu uităm femeile... adică în momentul ăsta a rămas una singură... Totuşi să n-o uităm...

— Cred că avem cîteva probleme foarte urgente de clarificat, tuşi discret Achile Pommot. Rolul lui Max Taylor în crimele ăstea, pentru că trebuie să fie amestecat cu ceva...

— Oare nu e prea evidentă participarea lui, ca să rămînem cu mîinile în sîn ? întrebă Larry L. King. Nu vreau să fac pe inspectorul arierat din romanele proaste... dar să ne închipuim că nu l-am fi surprins, din întîmplare...

— Hm... mormăi comisarul Graisset. Întîmplarea asta nu se prea potriveşte şi nici n-ar fi frumoasă... Mai bine spuneţi că l-aţi surprins prin intuiţie...

— Da ! acceptă imediat Larry L. King. Să ne închipuim că nu l-am fi surprins în cele două discuţii cu Bob Stewart şi că nu l-am fi văzut cum îi prepară şi apoi cum îi administrează somniferul. Ce s-ar fi întîmplat ? N-ar fi fost oare domnul Max Taylor cel mai inocent om de pe suprafaţa pămîntului ? Ce legătură se putea face între el şi Angelo Petti... Şi să nu uităm că-l cunoaşte şi pe fiul desmoştenit al lui Petti, pe Benjamin, ceea ce îl atestă în orice caz drept *maître chanteur*...

— O legătură între el şi Angelo Petti se putea face... interveni Achile Pommot. Prin intermediul lui Bob Stewart care totuşi ştia ceva despre Max Taylor...

— Hm... interveni comisarul Graisset la rîndul lui. Fără să-l fi văzut pe Max Taylor ăsta în maşinaţiile lui... hm... cred că domnul Bob Stewart nu mai avea vreme să se mai gîndească la altceva. L-ar fi preocupat prea mult propria lui piele... şi ne-ar cam fi preocupat şi pe noi pielea lui, mult mai mult...

— Da... reluă Achile Pommot. Max Taylor e unul din suspecţi, are şi un mobil, e în general un tip dubios... dar, din păcate nu putea să ajungă în camera lui Angelo Petti !

— Ăsta e într-adevăr un obstacol, spuse Larry L. King, care-i cam neutralizează vinovăţia. N-avea pe unde să intre în camera lui Angelo Petti. Asta e un fapt. Uşa salonului a fost găsită încuiată, ca şi uşa de la camera lui Bob Stewart, ca şi uşa de la camera lui Angelo Petti... Dacă ar fi putut ajunge pe terasă, n-am mai avea bătaie de cap. Dar pe unde putea trece ?... Dacă ar fi locuit în zona babordului cît de simple ar fi lucrurile... Dar în situaţia dată, Max Taylor nu putea, pur şi simplu, să ajungă pe terasă...

— Hm... interveni iarăşi comisarul Graisset. Aş vrea să vă întreb ceva : cînd aţi venit la bar aţi încuiat uşile la camerele

dumneavoastră ?... Şi după ce v-aţi întors de la bar, vă amintiţi precis dacă le-aţi încuiat ?

Şi Achile Pommot, şi Larry L. King tresăriră violent şi încercară să-şi amintească. Îi ajută comisarul Graisset :

— Eu, de pildă, nu-mi amintesc nici dacă am încuiat-o la plecare, nici dacă am încuiat-o la înapoiere.

— Asta ar însemna că asasinul a trecut prin camerele noastre spre terasa de la babord, spuse Larry L. King. Probabil înainte de ora trei, cînd ne-am întors de la bar...

— Probabil... răspunse Achile Pommot meditativ. În cazul acesta nu numai Max Taylor, dar oricare altul cu cabina spre tribord, putea să ajungă, printr-una din camere, pe terasa de la babord, şi de acolo în camera lui Angelo Petti... Cu cît descoperim un indicidiu, cu atît se complică situaţia...

În clipa aceea îşi făcu reintrarea în cameră căpitanul Velazza. Îşi luă locul la masă, apoi anunţă :

— Peste circa un ceas, va veni în anchetă oficială, din partea românească, un oarecare doctor Alexandru Tudor...

Capitolul VI

1

Cei trei faimoşi detectivi nu-l primiseră pe doctorul Alexandru Tudor cu superioritate, sau cu răceală rezervată, ci parcă înţeleşi dinainte, manifestaseră faţă de el o politeţe şi o îngăduinţă, aproape servile, aşa cum i se întîmplă unui invalid care apare cu sau fără voia lui în societatea unor oameni foarte sănătoşi. Dar în decurs de numai jumătate de oră se petrecu un adevărat miracol. Bunul simţ, calmul, modestia, reflecţiile rare şi întotdeauna însoţite de scuze, gesturile cumpătate, complimentele discrete şi reale la adresa fiecăruia, engleza impecabilă cu un vag accent Oxford, şi cele cîteva referiri în franceză, pigmentate uneori cu expresii argotice, atît de plăcute comisarului Graisset, declanşară un adevărat curent de simpatie în favoarea doctorului Tudor.

Larry L. King făcu prima remarcă mai particulară asupra supercazului, folosind chiar denumirea dată de James Ladd, şi imediat discuţia, atît de formală, la început, se transformă într-o competiţie în care fiecare parcă voia să-şi demonstreze memoria, sinceritatea şi perspicacitatea. Avalanşa verbală era atît de bogată şi de entuziastă, încît nimeni nu observă apariţia căpitanului Tonio Velazza şi a căpitanului Vintilă V. Vintilă, care aveau amîndoi misiunea să se ocupe de partea for-

mală a evenimentelor petrecute pe vas. Dar dovediră ambii o asemenea doză de bun simț, încît nici măcar nu tușiră pentru a-și anunța prezența, ci, înțelegîndu-se în tăcere, părăsiră camera retorică pentru a-și continua misiunea lor de fotografi, medici, stenografi și comentatori.

În cîteva ore foarte bogate în minute, secunde și vorbe, reportajul asupra evenimentelor, cu toate implicațiile și complicațiile lor, fu dus la bun sfîrșit. Reușita se datora într-o oarecare măsură și doctorului Alexandru Tudor care prin cîteva întrebări, mai ales oportune, dirijă bunul mers și exactitatea relatărilor.

— Acum știți și dumneavoastră exact cît știm noi și mai ales tot ceea ce știm noi, spuse Larry L. King. Și v-am fi îndatorați dacă v-ați spune părerea proprie...

— E foarte greu să mai existe și altă părere... răspunse doctorul Tudor. Am impresia că tot ce putea să existe ca ipoteze, idei și speculații a fost epuizat. Eu nu pot decît să-mi exprim un fel de părere terestră : adică să se completeze istoria evenimentelor, la trecutul cazului să adăugăm ultimele date...

— Cu alte cuvinte, îl înțelese Achile Pommot, vă gîndiți la cîteva interogatorii necesare...

— Exact ! îi mulțumi doctorul Tudor printr-o ușoară înclinare a capului. Sînt necesare cîteva interogatorii... sau cîteva completări... cum vreți să le numiți, pentru a se putea deosebi mai lesne faptele... Și în primul rînd, dacă mi se îngăduie și mi se scuză îndrăzneala de profesiune, de rutină, ar fi bine să încercăm să aflăm de la autoritatea oficială a locului și momentului, adică de la căpitanul yachtului, împrejurările care au făcut ca vasul să eșueze în apele românești...

— O explozie a motorului... se grăbi să răspundă tînărul Larry L. King. O explozie, premeditată și cauzată de o mașină infernală, ale cărei resturi s-au găsit...

— Mi s-a spus, înainte de a urca la dumneavoastră, îi informă doctorul Tudor. Mă gîndeam mai degrabă la cauzele inițiale, la ideea croazierei, la organizarea ei, la angajarea căpitanului Velazza pe acest yacht...

— Da... interveni Larry L. King. M-am mirat și eu la început. Căpitanul Tonio Velazza e un *nume*, un fel de vedetă în lumea marinarilor amatori. Simpla lui prezență pe un vas poate da aureolă călătoriei și vasului, darămite cînd e angajat căpitan pe acel vas, care mai are și titlul de cel mai rapid yacht din lume...

— S-ar putea ca domnul căpitan Tonio Velazza să fie una din căile care ne-ar putea duce spre centrul enigmei, adică spre Angelo Petti, continuă doctorul Tudor.

— Hm... acceptă comisarul Graisset. Nu e rău să începem cu el, dacă ne gîndim că e și un om de notorietate publică. Sigur că da ! Pe urmă putem trece și la ceilalți...

Numai mărunțelul Achile Pommot nu părea întru totul convins de necesitatea unui asemenea început, dar pentru că nu voia să pară orgolios și necolegial, acceptă în tăcere.

— Probabil că vă gîndiți la ceilalți, îl simți doctorul Tudor. La domnul Bob Stewart, sau la Max Taylor...

— Da ! spuse Achile Pommot fără ezitare. Aici se află adevăratele chei ale misterului. Dar, dacă-mi este permis să folosesc termenul, v-am mirosit și eu : vreți să-l atragem și pe căpitanul vasului, adică pe căpitanul care poartă numele Tonio Velazza, în responsabilitatea evenimentelor...

— Cam așa... zîmbi doctorul Tudor. Să-l atragem... sau să-i dăm responsabilitatea care i se cuvine, formal. Asta îl va face să nu mai aibă nici o rezervă și ne va spune, adică *își* va spune tot ce știe... Probabil că nu vom obține mare lucru, asta e o simplă impresie...

— În schimb vom obține probabil prea multe de la ceilalți, îi prezise Achile Pommot. Bineînțeles e tot o impresie.

— Hm... mormăi comisarul Graisset. V-am cam mirosit metoda, domnule doctor Tudor. Nu vă place să vă puneţi în piclea altora, ci să-i simţiţi pe ei cum se freacă şi cum se comportă în piclea pe care le-a dat-o Dumnezeu, hm... e altceva...

2

— Domnilor, începu căpitanul Tonio Velazza, l-am văzut doar de cîteva ori pe Angelo Petti, şi numai în discuţii scurte şi strict necesare. Mi-a făcut de la început impresia că nu vrea să fie văzut. Era retras, izolat, prefera să poarte tratative prin domnul Bob Stewart, secretarul lui. Doar cînd era vorba de bani, adică de stabilirea valorii unor tranzacţii, apărea, asculta argumentele şi de obicei aproba. O singură dată, mi se pare, a făcut observaţii la costul unor mărunţişuri, dar nu mi s-a părut curios. Cam aşa se întîmplă cu milionarii. Aruncă zeci şi sute de mii de dolari în dreapta şi-n stînga, dar cînd îţi oferă ţigări, au grijă să coste cu doi cenţi mai puţin... Am întîlnit destui şi în privinţa aceasta absolut toţi se aseamănă...

— Cum a ajuns la dumneata ? întrebă comisarul Graisset.

— Mi s-a trimis o scrisoare, acasă, prin care mi se cerea să fac o ofertă în vederea unei croaziere pe Marea Neagră. Bineînţeles că n-am răspuns. Niciodată n-am condus vase străine, decît din amiciţie pentru proprietarii lor. Am primit a doua scrisoare prin care eram rugat să accept o întîlnire foarte importantă cu reprezentantul lui, domnul Bob Stewart. M-am interesat în dreapta şi-n stînga, dar nimeni nu auzise vreodată de acest nume : Angelo Petti. Poate din cauza aceasta am acceptat întîlnirea... Domnul Bob Stewart a fost foarte franc, adică aşa mi s-a părut. Mi-a spus, din capul locului, că un mare bogătaş care vrea să-şi păstreze anonimatul, un extravagant care a îmbogăţit nu ştiu cîte muzee şi galerii de artă,

intenționează să lanseze cel mai rapid yacht din lume și ține morțiș ca eu să conduc vasul în prima lui croazieră pe Marea Neagră. Am încercat să refuz. Domnul Bob Stewart a fost foarte insistent și foarte diplomat în același timp. Corespunde de minune tipului ideal de secretar particular. Mi-a arătat avantajele publicitare ale croazierei, mai ales, a adăugat el, că vor avea loc și anumite evenimente senzaționale, mi-a destăinuit numele cîtorva invitați: Eva Morelli, John Sheridan, Achile Pommot, James Ladd... despre ceilalți, iertați-mă, nu mi-a amintit... și, de ce să nu spun adevărul ?, m-a cam incitat. Simțindu-mă interesat, domnul Bob Stewart a și trecut la atac. Mi-a cerut să-i fac o ofertă financiară... și tocmai asta m-a enervat și m-a îndemnat să dau înapoi. Ca invitat aș fi acceptat imediat să conduc vasul, dar ca angajat... Cred că mă înțelegeți... Și pentru a face imposibilă angajarea, am zvîrlit o cifră uriașă... Domnul Bob Stewart nici n-a clipit din ochi. S-a ridicat imediat... eu am crezut că de indignare... și mi-a spus că hotărîrea nu poate s-o ia el, pe loc, din cauza sumei cerute, care depășea puterile lui și instrucțiunile inițiale ale patronului. Îmi va da răspunsul a doua zi. Ei bine, a doua zi am fost înștiințat prin scris, de către domnul Angelo Petti, că oferta mea a fost acceptată exact așa cum am formulat-o. Iertați-mă, dar eu cred că și domnul Angelo Petti în fața unei asemenea sume ar fi spus *da*, chiar dacă ar fi trebuit, pentru a corespunde misiunii la care era angajat, să urmeze o școală navală. N-am putut să dau cu piciorul unei asemenea ocazii, deși simțeam o oarecare ofensă, și deși trebuia să anulez alte invitații, amicale.

— Hm... mormăi comisarul Graisset. Alții ar fi lipsit de la propria lor înmormîntare pentru mult mai puțin...

— Am acceptat, zîmbi căpitanul Velazza. Am răspuns în scris, pe adresa unui hotel din Florența, care-mi fusese indicată în scrisoare, acceptînd hineînțeles și întîlnirea de prim contact care-mi era propusă de patron...

— Fără nici o rezervă ? întrebă doctorul Tudor.

— Cu o singură rezervă ! răspunse puțintel surprins căpitanul Velazza. Cu rezerva de a vedea mai întîi yachtul... probabil că la asta v-ați gîndit... Da ! Nu puteam să resping oferta, dar nici nu puteam să conduc o oarecare epavă, sau nu știu ce relicvă dacă nu era Santa Maria, sau o alta la fel de celebră. În privința asta am principii foarte ferme... Am plecat cu avionul de la Genova la Florența și la ora fixată eram în holul hotelului Cavallieri, chiar lîngă Campanilla lui Giotto. Mă aștepta domnul Bob Stewart. În drum spre apartamentul lui Angelo Petti mi-a spus cîteva cuvinte despre patronul lui, pentru a mă face să înțeleg, într-un mod diplomatic, politicos, cam cum ar trebui să mă port cu dînsul. Mi-a spus că e un om care nu are obiceiul să pălăvrăgească, foarte franc, uneori chiar brutal în sinceritatea lui, nu suportă întrebări și discuții marginale, nu-i place să fie deranjat, dar în schimb foarte parolist și de o generozitate care iese din comun... Ultima remarcă nu mai era necesară... Discuția a fost extrem de scurtă. M-a poftit să iau loc, mi-a oferit țigări, mi-a arătat barul deschis, n-a făcut nici o aluzie la ofertă... și înainte de a deschide eu vorba, mi-a înmînat o copie foarte detailată a planului după care-și construia yachtul. „În cazul că nu aveți nici o obiecție, mi-a spus el, vă rog să primiți acest plic". Planul yachtului era cuceritor... adică imaginea pe care mi-o oferea planul. Viteza nu era chiar a celui mai rapid vas de acest tip din lume, pentru că există și alți extravaganți pe care nu-i interesează decît viteza, dar în ansamblul lui era o minune. Mi-am spus părerea, probabil că eram foarte entuziast. Angelo Petti s-a mulțumit să clatine din cap și să-mi adreseze cîteva cuvinte convenționale, adică un fel de felicitare. Evident, nu era un guraliv, nu prea era sociabil, dar își trata semenii cu o încredere uimitoare. În plic se afla un cec pentru întreaga sumă, și, mi se pare că am uitat să vă spun, nu am semnat

nici un contract, şi nici în schimbul nostru de scrisori nu se indica suma. Prin urmare a semnat în alb. Şi asta mi-a plăcut...

— Dar din punct de vedere uman, ce impresie v-a făcut ? întrebă Larry L. King.

— M-ar interesa fizionomia şi comportamentul lui în întîlnirile cu dumneavoastră... spuse, la rîndul lui, Achile Pommot, ciugulind aerul cu degetele.

— Nu prea am remarcat ceva deosebit... răspunse căpitanul Velazza. Mai ales că eram pregătit de domnul Bob Stewart. Dar, dacă mă gîndesc în clipa asta, o impresie ciudată, nedefinită, făcea el. Nu ne-am uitat ochi în ochi, de pildă... şi asta nu putea să fie din vina mea. Doar aţi văzut şi dumneavoastră : eu caut cu dinadinsul privirile oamenilor...

— Făcea impresia unui om timid ? căută o trăsătură mai clară Achile Pommot.

— Hm... poate că se simţea cam stingherit, cam stîngaci... sugeră comisarul Graisset.

— Da ! parcă se înveseli căpitanul Velazza. Asta era ! O oarecare stînjeneală se simţea în comportamentul lui... adică exact ce-mi spusese domnul Bob Stewart : nu era un om de societate... Aţi văzut şi dumneavoastră la primirea pe yacht. Cîteva cuvinte : urarea de bun venit, aceeaşi de fiecare dată, scurte înclinări din cap, un zîmbet şi gata !

— V-a făcut impresia că se deghizează ? întrebă Larry L. King. Îşi ascundea faţa, ochii ?

— Nu pot să răspund foarte sigur, se gîndi căpitanul Velazza. Deghizat nu era, în niciun caz. Dar ochii... parcă şi-i ascundea... dar nu pentru că ar fi vrut să şi-i ascundă... ci pentru a nu i se vedea expresia privirilor. L-am surprins de cîteva ori, cu totul întîmplător. Privirile lui aveau nişte sclipiri ciudate. În asemenea momente, dacă nu avea ochelarii şi-i punea imediat. De aceea nu cred că-şi ascundea privirile ci numai expresia...

— Aţi putea să definiţi această expresie ? întrebă doctorul Alexandru Tudor.

— Foarte greu... se codi căpitanul Velazza. Ceva între ironie, superioritate, persiflare şi humor...

— Hm... mormăi comisarul Graisset. Cu atîţia angajaţi în jur, cu atîta putere şi bani, sigur că se simţea deasupra tuturor...

— Despre o superioritate violentă n-aş putea să vă vorbesc, spuse căpitanul Velazza. Dacă n-ar fi avut din cînd în cînd gesturile acelea stîngace, poate...

— Dar acest humor pe care l-aţi sesizat, cam ce destinaţie avea ? întrebă iarăşi doctorul Tudor.

— Probabil că îi lua totuşi peste picior pe cei din jurul lui, sări în ajutorul căpitanului micul Achile Pommot. O persiflare tăcută, o ironie tăcută, nu ?

— Nici eu n-aş fi găsit o formulare mai apropiată de ceea ce am simţit în asemenea momente, răspunse căpitanul Velazza.

— N-aţi avut niciodată vreo neînţelegere cu dînsul ? interveni Larry L. King.

— Cred că ar fi fost imposibil aşa ceva, răspunse net căpitanul Velazza. Eu am obiceiul să nu mă transform în sursă de neînţelegeri, iar dacă sînt forţat, pur şi simplu părăsesc cîmpul conflictului, ca să evit duritaţi favorabile numai persoanei mele. Cît despre Angelo Petti, nu trebuia să se ferească de neînţelegeri pentru că plătea oamenii exact pentru asta : ca să-l ferească. Nu se putea ajunge la el, fără să se treacă mai întîi pe la domnul Bob Stewart, şi despre dumnealui v-am vorbit : cel mai tenace şi mai sigur cerber, şi, aş putea spune, cel mai plăcut. Lua hotărîri rapide, înţelepte, chiar curajoase. Nu-l deranja pe patron decît în probleme strict financiare, sau în altele extrem de importante, dar şi acestea, dacă mă gîndesc bine, ţineau în ultimă instanţă tot de domeniul fi-

nanciar... Din cauza aceasta l-am stimat şi l-am apreciat tot mai mult pe domnul Bob Stewart.

— Hm... făcu comisarul Graisset. Dar mie mi se pare cel mai firesc comportament din partea unui secretar...

— Dar dacă aţi afla că niciodată, chiar dacă a fost vorba de cîţiva dolari, pentru că şi în asemenea cazuri domnul Bob Stewart se consulta cu patronul, sau de zeci de mii de dolari, ca să nu zic sute de mii, absolut niciodată, părerile secretarului n-au fost infirmate de patron ?... Cînd l-am angajat, de pildă, pe japonez... eu am făcut propunerea, îl cunoşteam din alte croaziere... iar japonezul, în glumă, a cerut ca şi mine o sumă care ar fi ajuns pentru întregul echipaj, domnul Bob Stewart nici n-a clintit ; a spus doar că nu poate hotărî fără încuviinţarea patronului... deşi, în situaţia lui de om cu picioarele pe pămînt, putea să-i rîdă în nas japonezului, sau să-i ofere a zecea parte... şi ne-am pomenit că şi japonezului i s-a acceptat pretenţia... Acum cred că înţelegeţi de ce v-a drogat...

— Hm... cu alte cuvinte făcea tot ce era posibil pentru ca patronul lui să fie cît mai bine jumulit...

— Eu am avut altă impresie, ripostă căpitanul Velazza. Făcea tot ce era posibil ca să nu existe, sau să pară că nu există, un intermediar între el şi patron. Nu era ca o pavăză obscură în faţa patronului, aşa mi-a făcut mie impresia, ci ca o simplă sticlă, ca un geam de cristal. Nu se oprea nimic la el. Totul ajungea intact la patron, prin el. Toţi oamenii au simţit asta. Unii chiar extindeau problema, spunînd că dacă toţi oamenii mari ar avea asemenea interpuşi necesari, alta ar fi situaţia în lume. Iată de ce domnul Bob Stewart e foarte stimat. Nu e o cenzură ci pare mai mult, adică părea o prelungire a patronului...

— Iată un lucru demn de reţinut... spuse doctorul Tudor clătinînd admirativ din cap.

— Dacă aţi şti cu cît era plătit... îi aminti Larry L. King. Mai mult decît un ministru din jurul Casei Albe, dar în pro-

porție de an contra lună : salariul anual al ministrului, contra salariului lunar al domnului Bob Stewart...

— M-am gîndit la altceva, îi răspunse doctorul Tudor, zîmbind. La calitatea de observator a căpitanului Velazza.

Căpitanul ridică stîngaci din umăr :

— Din păcate, observațiile mele se opresc cam aici. Îl vedeam foarte rar pe Angelo Petti, nu mi se părea niciodată schimbat, dimpotrivă, mereu același, poate chiar prea monoton același...

— Nu dădea niciodată impresia că așteaptă ceva ? întrebă doctorul Tudor.

— Ooo, da !... răspunse căpitanul Velazza fără să ezite. Nu știu cum de am uitat să vă spun aceasta. Întotdeauna părea în așteptarea a ceva. De aceea l-am și simțit nervos uneori, deși făcea eforturi să se stăpînească. Dar asta se întîmpla mai ales cînd era singur, cînd se plimba pe punte, seara, sau cînd îl întîlneam la hotel, pe neașteptate, sau în oraș, bineînțeles. În prezența domnului Bob Stewart era întotdeauna calm și liniștit. Dar singur, nu prea. De multe ori l-am prins cu pumnii strînși, parcă luptîndu-se cu un inamic nevăzut. Dar cum mă simțea în preajmă, cum se potolea, adică se străduia să se potolească... De aici deduc că aștepta un eveniment oarecare... Aș putea să merg chiar mai departe cu impresia... și nu cred că greșesc : parcă ar fi așteptat o eliberare, ceva care să-l facă așa cum era... ! Parcă își căuta umbra, sau mai bine zis parcă era o umbră pierdută care voia să-și găsească, să-și ia înapoi originea, substanța, corpul...

— Încă un lucru demn de reținut, spuse doctorul Tudor.

3

Bob Stewart se prăbușise într-un fotoliu. Părea că nu-l mai interesează nimic, deși rîdea din cînd în cînd prostește, în pufnituri scurte, necontrolate.

— Hm... îl luă în primire comisarul Graisset, după două minute de compătimire. Cu dumneata va fi mai uşor, pentru că faci parte dintr-ai noştri. Ştii ce trebuie şi ce nu trebuie să spui, adică ştii cam ce ne interesează. De fapt două lucruri : cine e şi ce a vrut *acel* Angelo Petti. Hm... parcă nu prea ai fi în apele dumitale... adică nici nu eşti, dar nici noi nu sîntem... dar hai să zicem că sînt ape ospitaliere...

— Să nu crezi că nu înţelegem situaţia dumitale, adăugă Larry L. King.

— Asta nu se poate ! începu cam rebel Bob Stewart. N-o veţi înţelege pentru că n-o puteţi înţelege. Şi nici nu e de înţeles. Aici simţi sau nu, asta e ! Să nu credeţi că mă doare pînă la sinucidere moartea lui Angelo Petti, sau că nu-mi voi căuta alt scop în viaţă pînă nu voi da peste asasinul lui, deşi poate ar merita... Moartea lui m-a distrus, asta e !... Dar nu pentru că mi-a oprit şi mi-a suprimat pentru totdeauna o mare demonstraţie, asta ar fi un fleac şi nici n-ar fi fost adevărat. Adevăratul autor al demonstraţiei era el, Angelo Petti. El avea totul, el adunase toate piesele jocului, dar aş fi ştiut eu s-o întorc ca să-mi găsesc merite măcar faţă de dumneavoastră... Nu neg această posibilitate, sau ca să-i zic pe nume : această dorinţă... Ştiu că aş fi obţinut destule avantaje de reputaţie, care pînă la urmă s-ar fi transformat în avantaje materiale, dar întotdeauna în asemenea cazuri trebuie să ţii seama şi de hazard... Reputaţia moare repede, mai ales în profesiunea noastră, dacă nu e servită de întîmplare. Aşa că prea mare preţ pe aureolă nu puneam eu. Era mai mult o chestiune de orgoliu...

— Am simţit de la început... mărturisi cu un accent de cruzime în voce Larry L. King.

— Dar v-am spus că asta e un fleac, un hîrb ! se înfurie iarăşi Bob Stewart. Din nenorocirea asta nu pierd decît un milion de dolari, asta e ! Cel puţin un milion !... Şi cu un milion de dolari îţi poţi face trei aureole şi poţi angaja cel

puțin o duzină de oameni isteți, capabili să le lustruiască și să le coloreze în permanență. Asta e ! domnule Larry L. King. Asta e ! domnule Achile Pommot. Am pierdut un milion de dolari : cinci sute de mii de la domnul John Sheridan, pentru că atît i-am cerut : 10 la sută din valoarea pagubei, indiferent dacă paguba va fi recuperată sau nu, asta ne-a fost convenția. Eu trebuia să-l găsesc pe asasin...

— Și cine îți spune că nu-l vei găsi, că nu-l vei mai găsi ? întrebă insinuant Achile Pommot.

— Cine ?! se miră Bob Stewart. Dumneavoastră. Sînteți trei aici, poate chiar patru. Aveți toate libertățile și exact aceleași date pe care le am și eu, pentru că voi fi nevoit să vi le aduc la cunoștință... Și sînt destul de lucid pentru a-mi da seama că pornind de la același start, dumneavoastră veți ajunge mai repede la sosire... Eu sînt un simplu debutant și numai tupeul, rîvna, tenacitatea și suferința mă puteau scoate la lumină. De aceea m-am băgat pînă peste cap în supercazul Sheridan. Nu trebuia să fii geniu pentru a descoperi autorul loviturii, am știut asta de la bun început. Trebuia să te poți transforma într-un fel de Cristos pe drumul Golgotei, sau într-un fel de Magellan, și mai ales trebuia să cîștigi interesul cuiva, pentru ca toate suferințele să fie răsplătite, asta era !...

— Hm... îl întrerupse comisarul Graisset. Fii sigur că recompensa oferită de domnul John Sheridan ne interesează în mică măsură. Nu ne este indiferentă, dar...

— De altfel, este o recompensă oficială, publică, nu particulară, precizează Larry L. King. Nu s-a făcut o convenție specială între dumneata și domnul John Sheridan, ci s-a anunțat public că se oferă o recompensă de 10 la sută din valoarea pagubei pentru cel care va contribui la prinderea făptașului...

— Și care era paguba, vă rog ? trecu imediat la contra atac Bob Stewart. Toată lumea credea că e vorba de cîteva sute de mii de lei, care se vor transforma deci în cîteva zeci de mii de dolari. Nu zic că nu sînt disperați care sînt gata

să moară, sau să înfrunte moartea pentru zece, douăzeci de mii de dolari, dar numai un nebun ar pleca în lume ca să găsească un *nimeni* pentru suma asta. Eu am fost un nebun! M-am dus la domnul Sheridan și i-am spus ce vreau să fac. Și numai după ce l-am zguduit mi-a spus la cît se ridică paguba, și într-adevăr, din clipa aceea eram și am fost în stare să mă prefac în orice pentru a o scoate la capăt. Mă făceam cetățean al statului X pînă la urmă, mă declaram asasin și încasam recompensa. Eram condamnat la 99 de ani, iar după 7 ani de bună conduită eram eliberat pe cuvînt de onoare... asta e !... Cred că îmi dați voie să exagerez în situația în care mă aflu, mai ales că am o mare ciudă pe mine...

— Recompensa încă rămîne valabilă, atîta vreme cît enigma subzistă, spuse doctorul Tudor.

— Probabil... Dar sînt foarte sceptic în privința reușitei, pentru că sînt lucid, v-am spus, reveni Bob Stewart. Jumătate de milion, jumătatea cea mai sigură am pierdut-o însă, odată cu moartea lui Angelo Petti, asta e ! Angelo Petti nu mi-a pus nici o condiție, și nu mi-a dat nici un dolar, și nu i-am cerut nici un dolar. Astă seară însă, după ce-și făcea confesiunea, indiferent dacă reușea sau nu în ideea lui, Angelo Petti trebuia să-mi ofere un cec în valoare de cinci sute de mii de dolari... și dacă Angelo Petti spunea un cuvînt, nu și-l mai întorcea nici cu prețul vieții, asta e ! Am pierdut singura valoare sigură !

— Oare nu te cam grăbești ? îl întrebă Achile Pommot. De ce nu încerci să vezi totul din alt unghi ?... Dacă Angelo Petti nu izbutea în demonstrația lui ?... Dacă nu convingea pe nimeni ?

— Sau dacă ar fi demonstrat tocmai contrariul celor ce voia să demonstreze ? sări Larry L. King. S-au mai întîmplat asemenea evenimente în lume, care au costat de o sută sau de o mie, sau de zeci de mii de ori valoarea a cinci sute de mii de dolari... Gîndește-te, de pildă, la unele războaie...

— Sigur că da ! reluă Achile Pommot. Dacă demonstrația nu-i reușea și avea consecințe definitive și ireversibile asupra averii lui Angelo Petti ? Ce se mai întîmpla cu foarte sigura dumitale recompensă ?

Bob Stewart închise ochii, se încruntă, se încordă, apoi spuse cu un calm uluitor :

— Mă obligați să vă spun și ceea ce n-aș fi vrut să vă spun... Angelo Petti nu urma să-mi ofere numai un cec, după demonstrație, din cauza asta sînt distrus. Orice s-ar fi întîmplat, oricare ar fi fost rezultatul demonstrației, Angelo Petti îmi jurase că-mi va destăinui un cuvînt...

— Hm... cheia enigmelor... mormăi comisarul Graisset. Ai văzut și dumneata că e cam precară...

— Nu... se hotărî Bob Stewart. Nu cheia enigmelor, ci o parolă care adăpostea într-o bancă elvețiană un depozit de cinci sute de mii de dolari ! Îl depusese special pentru mine. Îmi arătase cecul, deși l-aș fi crezut fără să mi-l arate. Era un cec la parolă, în valoare de cinci sute de mii de dolari...

— Hm... asta da... asta înseamnă o pierdere, mormăi cam sentimentalizat comisarul Graisset.

— Și un mobil ! adăugă cu nevinovăție Achile Pommot.

Bob Stewart ridică indiferent din umeri

— E de-a dreptul stupid, sinucigaș, imbecil să ucizi un om care-ți oferă cinci sute de mii de dolari în cea mai deplină securitate. Să admitem că aș cunoaște parola. De ce să-l ucid, riscînd totul, pentru a pune mîna pe cec, sau pe suma respectivă, cînd absolut fără nici un risc, și mult mai sigur, aș fi obținut cecul sau suma respectivă din mîna lui vie ?...

— Ce răsplătea de fapt această sumă ? întrebă doctorul Alexandru Tudor.

— Hm... Da ! aprobă comisarul Graisset. Asta trebuia să fie întrebarea...

— Hm... vorba dumneavoastră, oftă Bob Stewart. Răsplătea foarte puțin : o supunere oarbă, și cîteva lucruri necurate. Dar afacerea Petti nu poate fi înțeleasă fără afacerea Sheridan ; nici nu putea începe fără afacerea Sheridan. Mă refer la aceste afaceri în relația pe care o au cu o singură persoană : cu mine. Dacă nu mă ocupam de afacerea Sheridan, nu aș fi ajuns niciodată la afacerea Petti... de fapt eu am provocat această afacere Angelo Petti. Este un fel de efect al cazului Sheridan, chiar dacă se va dovedi, în ultimă instanță, că afacerea Petti este cauza afacerii Sheridan. Eu discut numai despre raportul meu ca aceste cazuri...

— Deci trebuie pornit de la supercazul Sheridan ! spuse Larry L. King.

— Da... încuviință Bob Stewart. De acolo trebuie să pornesc, pentru că de acolo am pornit, pentru a ajunge aici, la nenorocirea asta...

— Hm... mai rămîne rezerva Sheridan, spuse comisarul Graisset, care, chiar în condiții noi, nu cred că este chiar de lepădat...

— Ooo, nu ! se înfierbîntă imediat Bob Stewart. Dacă am pierdut într-un loc nu înseamnă că am pierdut și în celălalt. Domnul Sheridan din fericire trăiește, iar eu nu mă dau bătut cu una cu două... Am și eu intuițiile mele și poate chiar cîteva date. Din păcate, am pierdut ce era mai sigur, acolo unde nu mă amenința nimeni, și unde deja cîștigasem... Mi-e teamă că va fi o poveste cam lungă, dar voi face tot ce se poate pentru a o scurta fără să pierd detalii importante...

— Hm... mormăi comisarul Graisset. Sîntem într-o asemenea situație tehnică, încît trebuie să facem tot ce se poate pentru a pierde timpul...

Bob Stewart nu căută sensuri subînțelese vorbelor aruncate de comisarul Graisset. Rămase cîteva clipe cu privirile întoarse spre amintiri, apoi reîncepu :

— Pe domnul John Sheridan l-am convins prin hotărîre şi poate şi prin tupeu. Agenţia mea nu era prea celebră pentru a-i face impresie. Am rezolvat şi cîteva cazuri interesante, dar şi multe imbecilităţi, care ne mîncau toată vremea, dar care, din nefericire, erau cele mai bine plătite, fiind dubioase : cazuri de şantaj în lumea mare, cazuri de adulter, suspiciuni în probleme de asigurare, hoţii de familie, etcetera. Pentru chestiile ăstea nu trebuia decît discreţie şi răbdare. Nici o altă calitate. Deci aureola nu pornise încă spre noi. De aceea am sărit pe supercazul Sheridan. Am simţit că se poate transforma într-o chestie de glorie pentru agenţie... şi chiar atunci cînd am bănuit că există forţe care cer înăbuşirea cazului, adică taina lui, tot ideea gloriei m-a atras la început, ca să fiu sincer. Pentru că mi se destăinuise valoarea pagubei şi ştiam că procentajul afectat recompensei poate deveni o sursă de glorie viitoare... I-am spus domnului Sheridan că sînt gata să fac orice, să mă prefac în orice, chiar în propriul meu acuzator şi delator, numai să pun un punct afacerii. Nu-mi trebuia decît o sumă de plecare şi o convenţie clară între dumnealui şi agenţia noastră...

— Mi-am închipuit... mărturisi Achile Pommot. Prin urmare există şi o convenţie specială...

— Pur formală, din păcate, răspunse Bob Stewart. Suma e derizorie, pe de o parte ca să nu se atragă atenţia, pe de altă parte... hm, bună vorbă !... hm... ca să ne strecurăm pe lîngă impozitele oficiale... Suma convenţiei devenea în concepţia celor două părţi, în concepţia tainică, nescrisă, doar un prim acont, cu care să pornesc la drum... Şi n-aveam alt start decît cel al autorităţilor oficiale, al poliţiei... Inspectorul Larry L. King, în biroul căruia v-am văzut, mi-a pus imediat la dispoziţie dosarul, cu o amabilitate...

— Primise telefon de la John Sheridan... preciză Larry L. King. De obicei e mai morocănos...

— Nu existau decît două fapte la dosar, continuă Bob Stewart. Unul foarte nesigur şi necontrolabil bănuiala că un oarecare Max Taylor ar fi fost la capătul celălalt al firului telefonic folosit de asasin. Celălalt mai sigur, dar abandonat : apariţia unui oarecare vom Braummel în Ciudad de Mexico, la hotelul Maria Isabel... Eu eram mai liber în mişcări decît oficialii. Am lichidat agenţia imediat ce am obţinut acordul domnului John Sheridan. Ştiam că misiunea în care mă băgasem va dura, şi mai ştiam că în cazul cînd voi reuşi, problema refacerii agenţiei ar fi fost cea mai naturală consecinţă şi cea mai spectaculoasă... Am început cu domnul Max Taylor. Nu prin interogatorii, ci pur şi simplu l-am urmărit cîteva săptămîni, vreo şase, deghizat : în preot, în hamal, în şofer, de cîteva ori chiar l-am transportat cu taxiul, în curier, în, hmm... chiar în agent de poliţie, ca să nu mai vorbesc de instalator de telefoane, mecanic de calorifer, electrician şi altele...

— Toată gama... dar Larry L. King se opri la timp.

— Toată gama începătorilor, aţi vrut să spuneţi, reluă Bob Stewart. Da, toată gama ! Dar am izbutit să fiu aproape în fiecare zi în preajma domnului Max Taylor, fără să bănuiască o clipă că are de-a face cu unul şi-acelaş individ îndărătnic. În machiaj mă pricep destul de bine, în tinereţe, adică în adolescenţă am fost, ca orice tînăr american, artist amator. Ba chiar şi în perioada studenţiei, am făcut parte dintr-un cerc artistic... Domnul Taylor e un tip foarte tare, m-am convins. N-am descoperit în primele cinci săptămîni nimic dubios în afacerile lui : mediator de reclame, atît. Frecventat ca orice individ care se ocupă de reclame în America. Oameni de tot soiul. Abia în săptămîna a şasea l-am mirosit : mi s-a părut că se întîmplă nişte lucruri necurate. Era un personaj care-i făcuse prea multe vizite, şi inspiraţia mi-a spus să-l las cîteva zile pe domnul Max Taylor şi să mă ocup de personajul acela : o domnişoară, absolut formidabilă ca fe-

meie, cred că orice artistă, inclusiv Eva Morelli, ca înfăţişare nu face doi bani pe lîngă Alberta, aşa o cheamă. Şi totuşi femeia nu-şi exploatase înfăţişarea şi contururile, nici măcar în revista domnului James Ladd. Servea la un bar din apropierea Central Parkului, în zona marilor familii, pe Fifth Avenue. Am izbutit s-o cunosc şi să mă plimb cu ea în vecinătate, în Central Park, în orele cînd era liberă, adică ziua...

— Hm... cred că nu sub înfăţişarea unui prelat, spuse comisarul Graisset.

— Nu... răspunse Bob Stewart. Chiar sub înfăţişarea mea, fără nici un fard. Prefăcîndu-mă că o aştept la bar, i-am văzut mişcările. Mi-am dat seama, după trei zile de declaraţii şi de priviri geloase, mai ales cînd apărea cineva în preajma ei şi se uita în jur, că de fapt profesiunea din spatele barului era o mască. Fata nu făcea altceva, sau mai ales se ocupa cu strîngerea unor date şi informaţii, dela nişte tipi pe care imediat i-am detectat : portari, liftieri, valeţi din blocurile şi locuinţele marilor familii de pe a cincea şi din împrejurimi. Am izbutit chiar să-i culeg un bileţel : la doamna X, în ziua N, cînd soţul era plecat la Baltimore, a fost pictorul Y care a rămas cîteva ore, şi sunîndu-se insistent la uşa apartamentului, n-a răspuns nimeni. Era clar !... Dar îmi mai trebuia o dovadă. I-am spus că vreau s-o conduc, într-o miercuri după masă, zi în care o mai văzusem la agenţia lui Max Taylor. A acceptat greu, şi cu condiţia s-o aştept undeva, la o cofetărie în apropiere, obligîndu-mă, cu jurămînt să nu mă mişc de-acolo. Nu ştiu dacă am jurat sau nu, probabil că am jurat, dar de mişcat, m-am mişcat. Am văzut-o că intră în biroul lui Taylor, şi am riscat totul. Am ascultat la uşă. Din păcate nu s-a auzit nimic, decît paşii ei spre uşă. M-am ascuns, apoi am fugit ca un disperat pentru a ajunge înaintea ei la cofetărie, şi am reuşit. A apărut după un minut, foarte neliniştită şi palidă. Mi-a spus că a pierdut ceva şi a început să tremure. I-am arătat plicul pe care i-l sustrăsesem, spunîndu-i că l-am văzut cînd

i-a căzut din poşetă, dar pentru că i-am jurat să nu părăsesc cofetăria pînă vine ea, n-am alergat să i-l dau.

— Bine lucrat ! recunoscu Larry L. King.

— N-aveam ce să fac. Trebuia să ştiu ce învîrte acest Max Taylor. Fata mi-a sărit în braţe, era să mă sufoce. Şi iar m-a rugat să nu părăsesc cofetăria şi iar am urmărit-o. Pur şi simplu fugea spre agenţia lui Taylor, fără să-i pese de oameni, de maşini, fără să se uite înapoi. A intrat şi a ieşit, cîteva secunde poate că a stat în biroul lui Taylor... Continuarea nu mai interesează. Ştiam cine este Max Taylor şi care este adevărata lui îndeletnicire. Nu era altceva decît un *maître chanteur*, camuflat sub acea firmă de reclame. Probabil că jumătate din cei care-l vizitau îşi plăteau cotizaţiile... De aceea intra uneori şi lume bună în spelunca lui. Eram convins că participase într-un fel sau altul la supercazul Sheridan. Îndeletnicirea lui îl confirma. Am spus : bine ! apoi am pornit spre celălalt fir. Ştiam că nu puteam să fac nimic cu simpla constatare a îndeletnicirii lui Taylor şi cu vaga bănuială că ar fi participat la lovitura Sheridan. Trebuia să dau neapărat de celălalt fir şi abia apoi să fac legătura...

— Hm... Mexicul... înţelese comisarul Graisset.

— Mexicul... reluă Bob Stewart. Am tras la Maria Isabel şi am început investigaţiile. Altul s-ar fi săturat. Eu mereu cu întrebările pe liftieri, pe femeile de serviciu, pe portari, pe chelneri : dacă l-a mai văzut cineva pe mexicanul de la camera 512... Asta era toată şansa mea. Nu să mi-l descrie cineva, pentru că nimeni nu poate descrie un mexican deosebit de altul, decît doar prin statură şi proporţii. Descrierea pe care mi-o făcuseră oamenii de la Maria Isabel corespundea cel puţin unui milion de mexicani ; sprîncene negre, ten negru, frumos, vorbăreţ, puternic, statură potrivită...

— Exact... îşi aminti Larry L. King. Cam aşa este zugrăvit şi în dosarul... inspectorului Larry King.

— Da... după descriere nu-l puteam găsi, oftă Bob Stewart ca sub amintirea unor suferinţe trecute. Toată şansa era ca unul din cei pe care îi întrebam să-l vadă, întîmplător, undeva. Pentru că eu îi aţîţam mereu, cu o poveste stupidă de moştenire, în care numai mexicanii pot să creadă, îi aţîţam cu întrebări. Am ajuns să-i întreb şi pe lustragiii din faţa hotelului... Şi iată că într-o zi s-a produs minunea ! Unul din liftieri îl văzuse duminică seara la Acapulco, sus pe Quebrada : era unul din cei care săreau, nu de sus pe lîngă capelă, ci de la jumătate, unul din cei care pregăteau săritura cea mare şi care din nefericire participau la cheta dinaintea săriturii. De ce spun *din nefericire,* pentru că puştiul, cum l-a văzut, cum s-a repezit la el şi i-a spus să vină urgent la Maria Isabel ca să-şi ia în primire o moştenire... Povestea se întîmplase duminică. Puştiul, care se întorsese cu autobuzul de noapte, mi-a spus-o dis-de-dimineaţă, sculîndu-mă din somn. Îmi venea să-l strîng de gît, dar trebuia să rîd şi să mă prefac bucuros şi să-i dau un bacşiş foarte pretenţios. Nu eram foarte bogat pe vremea aceea... Am făcut tot ce se putea pentru a ajunge cît mai repede la Acapulco. M-a costat o avarie maşina pe care-o angajasem, pentru că trebuia să plătesc şi o supratxă psihologică, de urgenţă, plus bacşişul obligatoriu, plus drumul înapoi, plus noaptea la hotel, plus, numai plusuri... Dar a gonit şoferul ca-n circuitul de la Le Mans. Am ajuns, am aşteptat Quebrada, după ce am făcut cea mai nesuferită baie din viaţa mea, într-un pacific ca un borş clocotit, după ce am transpirat ca un caş pus la stors şi-am spus oricui mă întreba ce cred despre miracolul superbului oraş : că drumul spre infern trece prin Acapulco... Mai puţin de opt, şapte kilograme nu scăzusem în nici un caz... Iar seara : pacostea. Ploaia. Quebrada n-a mai avut loc. Am stat în hotel, fără vlagă şi fără chef de mişcare, mereu cu faţa sau cu spatele la orificiile şi grătarele cu aer condiţionat. Era mai acceptabil, adică mai suportabil, poate şi din cauza ploii. A doua zi însă, caniculă, deşi aca-

pulcenzii spuneau că sezonul cel mai plăcut e în timpul călduri-lor, vara, nu toamna sau iarna. Am pătimit pentru toate crimele săvîrşite de alţii. Mă opream pe cîte sub un pom şi transpiram, aşa cum se opresc unii să fumeze sau să vorbească. Mergeam cinci minute, transpiram zece, mergeam cinci, transpiram zece, aşa am petrecut în minunea de la Acapulco. Dar seara a fost frumoasă, adică n-a plouat, fiindcă de caniculă n-am scăpat nici sus pe Quebrada. Mai slăbisem vreo opt, şapte kilograme, pur şi simplu vedeam cum mi se subţiază braţele, fiindcă nu purtam decît un şort pe mine. Au început să se pregătească săriturile, să apară cei cu cheta. Toţi aveau tipuri de mexicani. Am făcut risipă la chetă ca să dau de Gonzales al meu, şi după alte bacşişuri, şi după ce am repetat povestea cu moştenirea, l-am văzut pe unul că tresare. Îmi găsisem omul, numai că era singurul care n-avea figură de mexican, şi era prea tînăr, un adolescent, pentru a fi Gonzales al meu. În orice caz aveam un punct de plecare. L-am luat deoparte şi i-am spus că sînt un prieten de-al *său*, noroc că bolboroseam ceva spaniolă, şi că trebuie neapărat să-l anunţ că nu e vorba de nici o moştenire ci de o cursă pe care vrea să i-o întindă cineva...

— Hm... mormăi comisarul Graisset. Bine întoarsă...

— L-am făcut să deschidă şi ochii şi gura. Tipul meu, hai să-i zicem Gonzales, pentru că aşa chiar îl cheamă, se speriase aseară şi plecase undeva. Adolescentul urma să-i încaseze banii şi să i-i trimită acolo unde plecase. „Nu-i nevoie să-i mai trimiţi nimic, i-am spus eu, arătîndu-i un teanc de pesoşi şi aruncîndu-i şi lui cîteva bancnote. Îi voi duce eu bani. Probabil că s-a dus la Tampico..." Adolescentul abia atunci m-a crezut. „A renunţat în ultima clipă, mi-a spus el. A plecat la Coatzacoalcos..." Mai rămînea un lucru de aflat. M-am uitat misterios în jur, apoi am întrebat : „Tot Gonzales îl cheamă ?" Şi adolescentul, spre surprinderea mea, a răspuns afirmativ. „Tot Juan ?" am întrebat. „Nu ! mi-a răspuns adolescentul.

Artemio..." Cel puţin îi aflasem numele. Adevărat, neadevărat, era totuşi numele sub care circula. Am plecat la Coatzacoalcos, de la Pacific, la Atlantic. De la Coatzacoalcos la Minatitlan, şi după două zile am izbutit să dau de el. Era un oarecare pungaş, frumuşel, tînăr, puternic, dar din categoria mărunţeilor. Din prima clipă mi-am dat seama că nu putea fi decît un om de împrumut, un tip dornic să cîştige şi să cheltuiască fără să mişte braţele. De aceea am şi izbutit să-i deschid gura. L-am întrebat, pe şleau, cît a primit pentru a sta în camera 512 de la Maria Isabel şi cît vrea pentru a-mi spune cine şi cum l-a angajat. Mi-a cerut o sumă cumplită, probabil pentru că fusese foarte bine plătit de celălalt...

— Sau a mirosit, pur şi simplu, că poate să scoată oricît dintr-o afacere care nu-l ameninţa cu nimic, spuse Larry L. King.

— Eu, din păcate, nu puteam să procedez, aşa cum ar fi procedat inspectorul Larry L. King, i-o întoarse Bob Stewart. Totul era să-l fac pe Artemio să vorbească şi n-aveam alt mijloc pentru asta decît banii. I-am dat cît mi-a cerut. N-a vrut să lase nici un centavos. I-am dat şi în timp ce lua banii s-a jurat că-mi va spune tot adevărul. În clipa aceea abia mi-am dat seama că nu voi afla mare lucru. Parcă-mi smulgea degetele, nu banii, aşa simţeam. Şi mi-a spus că într-o seară, la Quebrada, în timp ce făcea cheta, l-a acostat un tip care l-a întrebat, într-o spaniolă cam ciudată, dacă nu vrea să trăiască bine o săptămînă, la un hotel mare, în capitala Mexicului, fără să facă nimic altceva, decît să-şi mai aducă din cînd în cînd cîte un prieten care să-i ţină locul. Adică să doarmă cu schimbul : o zi unul, o zi altul. Afacerea i s-a părut ciudată, dar tipul a fost foarte limpede : Primeşti atîţia bani, îţi cauţi un prieten, şi închiriaţi amîndoi un apartament la hotelul Maria Isabel. Săritorul : Şi dacă mă împuşcă cineva Tipul : N-ai decît să nu stai noaptea în apartament. Lasă-l pe celălalt. Săritorul Şi dacă-l împuşcă pe celălalt şi or să

spună că l-am împuşcat eu ? Tipul: să nu stea nici celălalt în apartament. Să faceţi doar din cînd în cînd figură la hotel. Săritorul : domnule, nu ştiu... Tipul : Ai aici cincizeci de mii de pesos ! Săritorul : Păi pentru banii ăştia mă las împuşcat cu tot cu prieten... A luat banii, dar tipul i-a dat un avertisment : Dacă nu vei face exact cum îţi voi spune, nu vei fi împuşcat împreună cu prietenul, ci singur. După care i-a arătat un pistol. Şi Artemio Gonzales a făcut exact ce i-a spus tipul. A luat un apartament, a reţinut un altul la Tampico, şi-a găsit un prieten, neamţ get-beget, şi şi-au petrecut amîndoi zilele şi nopţile la Maria Isabel, îmbrăcaţi ca nişte miri şi cheltuind banii ca nişte milionari veritabili. Cînd unul era la bar, celălalt dormea şi invers. Ce s-a întîmplat cu ei acolo nu interesează, şi nici pe mine nu m-a interesat. Pe individ l-au văzut o singură dată, dintr-un taxi care tocmai pleca din faţa hotelului cînd au ieşit ei, dar a avut grijă ca să le facă semn cu mîna, probabil ca să le arate că sînt supravegheaţi... Asta a fost totul. Artemio mi-a redat bineînţeles descrierea tipului : de statură potrivită, puternic, sau în orice caz bine făcut, foarte elegant îmbrăcat, şaten parcă spre brun, fără nici un semnalment vizibil, folosind din cînd în cînd, ca un tic, ochelari fumurii cu rame de aur.

— Angelo Petti ! spuse Achile Pommot.

— Angelo Petti... repetă Bob Stewart. Dar pe atunci nu-i ştiam nici numele, nici naţionalitatea, nici domiciliul, nimic decît aceste vagi semnalmente, care corespund cîtorva zeci de milioane de oameni de pe glob... Asta a fost tot ce mi-a putut spune Artemio, şi am ştiut, fără să-i mai ascult jurămintele, că-mi spusese tot. Ce puteam să fac ? Dumneavoastră ce aţi fi făcut ?... Nu, nu vă cer să-mi răspundeţi... Îmi venea să-mi dau cu pumnii în cap. Risipisem o groază de bani, şi nu avansasem cu nimic. Poate că m-am şi lovit, nu ştiu. Dar am simţit că mă fulgeră o idee. M-am întors imediat la Maria Isabel. Făcusem un calcul : dacă individul plecase cu maşina

în clipa cînd cei doi ieşeau pe uşa hotelului, bineînţeles pentru a-i speria, şi a le arăta că sînt sub control, pentru că în instrucţiuni existau şi cîteva clauze speciale, de pildă : să atragă atenţia asupra lor, dar să nu facă scandal, să joace rolul unor oameni din lumea bună, să împartă bacşişuri mari, să viziteze în permanenţă galeria permanentă de la parterul hotelului, ca şi cum i-ar interesa tablourile... deci dacă individul plecase în clipa cînd ei ieşiseră, înseamnă că-i aşteptase anume, nechemîndu-i, pentru a produce un efect mai mare asupra lor, dar nechemîndu-i nu putea să ştie sigur cînd vor coborî cei doi, deci aşteptase mai multă vreme în taxi, o oră, două, poate chiar trei, şi chiar dacă nu aşteptase în taxi, reţinuse un taxi în faţa hotelului pentru a-i fi la îndemînă atunci cînd îi va vedea pe cei doi coborînd...

— Raţionament perfect ! remarcă doctorul Tudor.

— Ori un fapt ca acesta, continuă şi mai însufleţit Bob Stewart, nu e un fapt frecvent, şi mai ales nu se uită foarte uşor... Îmi apăruse, prin urmare, o mică şansă, dar eu eram atît de hotărît încît vedeam în ea toată dezlegarea enigmei...

— Hm... mormăi comisarul Graisset. Şi s-ar părea că aşa a şi fost...

— De aici a pornit totul, în orice caz, şi-i mulţumesc Domnului pentru momentul acela de fulger. M-am postat cîteva zile în faţa hotelului Maria Isabel şi am început să-i întreb pe toţi şoferii. Din fericire, în Ciudad de Mexico, şoferii sînt împărţiţi obligatoriu pe diferite trasee. Cei care fac Paseo de la Reforma, nu vor face şi Avenida Juarez, iar cei care fac *Revolucion*, nu vor face şi *Constitucion*... Bineînţeles, nu e o regulă strictă, dar îmi oferea totuşi un avantaj. Un şofer care a aşteptat atîta timp în faţa hotelului putea să facă parte în mai mare măsură decît altul, din categoria celor care deserveau Paseo de la Reforma. Şi chiar aşa a fost. Am dat peste el în a patra zi. Am găsit un pretext, am manipulat bacşişul, şi mi-a spus ce s-a întîmplat : a fost reţinut în faţa

hotelului, cîteva ore, de un cetățean cu ochelari fumurii, care nu făcea altceva decît să cerceteze intrarea hotelului. La un moment dat, i-a dat ordin să pornească, după ce a salutat pe cineva cu mîna. Clientul s-a oprit la muzeul de arheologie din Chapultepec și a fost foarte generos în bacșiș. Mi s-a părut că șoferul face un apropo. Am reacționat. Mi-a adăugat că l-a mai văzut pe clientul respectiv, cu totul întîmplător, ieșind de la hotelul Sheraton. Aici a intervenit sfînta și prea sfînta întîmplare...

— Poate că șoferul l-a dus de la început la Sheraton, dar a gradat misterul pentru a spori bacșișul, spuse cu naivitatea-i caracteristică Achile Pommot.

— La asta nu m-am gîndit, zîmbi surprins Bob Stewart. S-ar putea să fie chiar așa. Eu am blagoslovit întîmplarea. Pentrucă m-am dus imediat la Sheraton și am aflat că în perioada care mă interesa a locuit acolo, într-un apartament de lux, un domn Angelo Petti... care avea exact descrierea făcută de Artemio și șofer, un domn foarte liniștit, cum mi l-a caracterizat ancheta, pe măsură ce înaintam, distins, tăcut... *probabil un pictor, sau așa ceva,* mi-a spus unul din portari, fiindcă i-a cerut un tabel cu adresa galeriilor din capitala mexicană. Am insistat cît am putut cu cercetările și astfel am aflat că într-una din zile, domnul Angelo Petti s-a interesat la un alt portar despre o hartă a Mexicului și despre starea drumului spre Guernavaca. *Probabil că s-a gîndit să-l viziteze pe David Siqueiros,* mi-a zîmbit portarul. M-am dus la Guernavaca. Atelierul lui Siqueiros era închis ; pictorul plecase de cîteva luni undeva în sud, dar la galeria din parcul orășelului am dat de urmele lui Angelo Petti. Exact la o lună, după lovitură, galeria primise o donație de două sute cincizeci de mii de pesos din partea unui anume Angelo Petti, cu condiția obligatorie ca să nu se afle valoarea sumei donate, ceea ce a produs o mare bucurie proprietarilor galeriei, dîndu-mi și mie totodată posibilitatea să aflu miste-

rul... pentru că proprietarii, sau reprezentanții galeriei, declaraseră numai jumătate de sumă. Eu sosisem la galerie în plină anchetă, altminteri, cine știe ? poate n-aș fi aflat pasiunea lui Angelo Petti și nu i-aș fi putut lua urmele. M-am gîndit că autorul loviturii Sheridan era un maniac. Nu știu cum de mi-a venit această idee, falsă, dar fără ea n-aș fi dat de urmele lui atît de ușor. M-am gîndit că o fi dat lovitura pentru a îmbogăți muzeele. Imediat m-am interesat la muzeul central din capitală, apoi la altele, dar fără rezultat...

— Nu te-ai gîndit niciodată că ai putea să fii pe o pistă greșită ? întrebă Achile Pommot.

— Uneori, da... recunoscu Bob Stewart. Mă gîndeam mai ales că se făcuse o mare farsă cu mine, cineva făcuse o farsă, pentru că după Guernavaca a început marea cursă de urmărire... Am dat de urmele lui Angelo Petti la Metropolitan, în New York, dar nimeni n-a vrut să-mi spună suma...

— Cinci sute de mii de dolari ! spuse Larry L. King.

— Am aflat mai tîrziu, de la domnul Sheridan, continuă Bob Stewart, și m-am cutremurat și eu cînd am auzit suma. Am întrebat la alte muzee din America, la Boston, la Washington, la Cleveland, la San Francisco... dar n-am mai dat de numele lui Angelo Petti... Pînă mi-a venit ideea să dau o depeșă la British Museum... Nu, mi s-a răspuns. Domnul Angelo Petti nu a făcut nici o donație muzeului British, în schimb a donat o foarte mare sumă la Victoria and Albert Museum... Am alergat imediat la Londra. Donația fusese făcută cu o lună înainte printr-o scrisoare însoțită de un cec solvabil la Banca de Comerț a Angliei. N-am aflat nici suma donată, nici cum și de unde s-a făcut transferul banilor la Banca de Comerț. S-au uitat englezii la mine ca la un căzut din planeta Saturn...

— Secretul afacerilor e cea de a unsprezecea poruncă biblică în Anglia, nu pierdu prilejul Achile Pommot.

— Am pornit mai departe, direct la Luvru, continuă Bob Stewart. Era imposibil ca Luvrul să fie uitat de donatorul meu. Şi într-adevăr, sub aceeaşi condiţie a secretului valorii, primise şi Luvrul o sumă considerabilă...

— Ciudat... murmură doctorul Tudor. Secretul valorii ?! De ce nu secretul donaţiei ?!

— Aceste întrebări nu mă preocupau pe atunci, recunoscu Bob Stewart. Altceva mă întrebam : oare unde va mai face donaţii ? Oare n-aş putea să ajung înaintea lui acolo ?... Tot ce am putut obţine de la Victoria and Albert şi de la Luvru era acest lucru : scrisorile de donaţie fuseseră expediate, în primul caz din Londra, cu ştampila oficiului din Holland Park, în al doilea caz, din Paris, cu ştampila unui oficiu de lîngă Madeleine... Prin urmare, clientul meu vizita oraşele în care făcea donaţii, mai bine zis vizita muzeele... Am alergat la Madrid, prin februarie, şi aici am impresia că i-am simţit răsuflarea, ca să zic aşa. Scrisoarea de donaţie pentru Prado apăruse cu trei zile înaintea sosirii mele acolo. Am umblat pe la o sumedenie de hoteluri, pînă m-a luat la ochi poliţia spaniolă. Mi-a fost imposibil să-l găsesc... Oare unde va face viitoarea donaţie ? mă întrebam mereu. Precis în Italia, dar unde, în ce oraş, pentru că toată Italia e o ţară a muzeelor : Roma, Napoli, Genova, Florenţa, Bologna, Pisa, Veneţia, Milano, Verona, Siena, Torino, Ravenna... La Roma ? La Veneţia ? La Napoli ? La Florenţa ?... Trebuia să fie un oraş mai mic, cu hoteluri mai puţine, prin care nu mi-ar fi fost prea greu să mă descurc. Eram sigur că nu poate trage decît la un hotel mare... Şi mă rugam să aleagă un oraş mai mic, nu Roma, sau Napoli, sau Milano, sau Torino, oraşe cu peste un milion de locuitori şi pline de hoteluri. Oare de ce să nu-şi aleagă Florenţa ? m-am întrebat. Şi m-am gîndit atît de mult că îşi va alege acest oraş, încît cred că i-am transmis dorinţa, prin telepatie, sau ştiu eu pe ce altă cale...

— La Florența se află cea mai mare și mai bogată galerie a Italiei : Uffizi, spuse Larry L. King.

— Acum știu... răspunse Bob Stewart, dar atunci eram încă un începător într-ale picturii. Așa că m-am dus la inspirație la Florența. Adică nu la inspirație, ci pentru că așa voiam, așa doream, așa trebuia să fie... Eu acum vă redau rezultatele, dar dacă ați ști în cîte dihănii m-am prefăcut pentru a culege o informație la muzee, sau pentru a cuceri cine știe ce domnișoară de la agențiile de hoteluri... Am ajuns la Florența... Am luat un ghid, am citit lista hotelurilor de lux și le-am descoperit într-un perimetru redus, în jurul domului. Am început investigațiile. În al doilea hotel mi s-a spus că domnul Angelo Petti, *Signor* Angelo Petti abia a sosit de cîteva ore. Apartamentul 303... Portarul s-a uitat la mine ca la un om căruia i se ia șireangul de la gît exact în clipa cînd călăul se pregătește să deschidă trapa. Am mai avut putere să spun că nu-l caut pe domnul Angelo Petti, ci pe signor Arbertoletti, nu știu cum mi-a venit numele ăsta în cap. Portarul s-a scuzat, dar s-a uitat atît de curios la mine, încît m-am simțit obligat să mai adaug ceva : am spus că e vorba de tatăl meu care suferă de nervi, și a plecat din Bologna în plină criză... „Sînteți italian ?“ m-a întrebat portarul. I-am răspuns că sînt născut în America, dar bătrînul s-a înapoiat de cîțiva ani în Italia, la Bologna, acolo unde s-a născut... Cred că am izbutit, și așa a și fost, precum s-a văzut mai tîrziu, cred că am izbutit să-l fac să uite că mă interesasem de *Signor* Angelo Petti. Acest lucru era esențial. Nu trebuia să știe că e urmărit, nu trebuia să știe că se interesase cineva de el... Am scris numele Albertoletti pe o foaie de hîrtie și l-am rugat pe portar, adică pe funcționarul de la recepție, să-l lese și celui care-l va înlocui, și în momentul cînd va apare un bătrîn excentric, și am dat nu știu ce semnalmente, ce mi-a venit atunci în cap, să mă anunțe la un anumit număr de

telefon. Şi i-am mai spus că voi mai aştepta în hol cîtva timp, pentru că mania bătrînului erau hotelurile Cavalieri...

— Hm... făcu comisarul Graisset. Deci acum urmau să intre în joc ochelarii fumurii...

— Mi-a fost totuşi teamă că ochelarii făceau parte dintr-un deghizament, continuă Bob Stewart, şi ca să-l ţintesc din prima clipă am recurs la o stratagemă ieftină. Am cumpărat o revistă oarecare de la un chioşc din faţa hotelului şi i-am dat-o unuia din băieţii de pe stradă ca s-o ducă la recepţia hotelului spunînd că e pentru *Signor* Angelo Petti. Am aranjat în aşa fel ca puştiul s-o dea în timp ce voi fi şi eu în hol. Portarul n-a dat nici o importanţă faptului. A introdus, automat, revista în caseta apartamentului 303. Şi după o oră, precizia timpului nu mai contează, l-am văzut cum scoate revista, agaţă o cheie deasupra casetei, apoi întinde revista unei persoane pe care eu o vedeam din spate...

— În sfîrşit ! răsuflă Larry L. King. Angelo Petti...

— În sfîrşit ! răsuflă la rîndul lui Bob Stewart, de parcă în clipa aceea s-ar fi petrecut faptele : Angelo Petti. Individul i-a înapoiat portarului revista, niciunul n-a dat atenţie faptului, apoi s-a întors, a aruncat o privire în hol, s-a uitat şi la mine, şi-a pus ochelarii fumurii cu rame de aur şi a pornit direct spre Uffizi cu nenorocitul şi fericitul de Bob Stewart după el... Era o după amiază de martie, spre sfîrşitul lunii, o după amiază italiană, frumoasă, de primăvară...

— Hm... acum începe poezia, de vreme ce ai scăpat de obsesie... spuse comisarul Graisset.

— Probabil... rîse Bob Stewart. L-am urmărit discret pînă ce a intrat în grădina Boboli şi s-a aşezat pe o bancă izolată. Am apărut şi eu şi m-am aşezat lîngă el. Nu mi-a dat nici o atenţie, cred că nici n-a observat cînd am sosit. Am început direct :

„Ştiţi de cînd vă caut, domnule Angelo Petti ? Din august anul trecut..."

S-a uitat la mine ca la o nălucă, dar n-a dus mîna la buzunar cum mi-a fost teamă o clipă. M-a cîntărit cu privirile, l-am cîntărit şi eu, a negat din umeri şi tot eu am continuat :

„Sînt un oarecare Bob Stewart. Ştiu că numele nu vă spune nimic. Am fost la Guernavaca ; la New York, la Metropolitan; la Londra, la Victoria and Albert Museum ; la Paris, la Luvru; la Madrid, la Prado ; şi am ajuns în sfîrşit şi la Florenţa... Cred că vă ajung informaţiile pe care vi le-am dat pînă acum..."

„Îmi ajung... au fost primele lui cuvinte. Dar ce vrei de fapt de la mine ?"

Tot timpul mă uitam la mîinile lui. Eram gata să-i sar în gît la prima mişcare. De astă dată a continuat el :

„Nu port arme, şi nici nu-mi place scandalul..."

Asta m-a enervat cumplit :

„Eu în schimb port : şi calibrul mare şi calibrul mic. Şi cu *silencieux*, şi fără. Ca să fie clar !... Şi în Pallissade tot fără arme aţi fost ?..."

N-aveam altă armă la mine decît un cuţitaş oarecare. Dar îmi dusesem mîinile la buzunar ca şi cum aş fi posedat o mitralieră. Tipul, exact cum mi-l descrisese Gonzales, şi cum l-aţi văzut şi dumneavoastră, m-a privit foarte calm :

„N-am fost eu la Pallissade..."

„Dar prin acest răspuns recunoaşteţi că sînteţi implicat în afacerea de la Pallissade..."

„Nu... mi-a răspuns el cu acelaşi calm care mă făcea să pleznesc. Nu recunosc nimic, nici o legătură între persoana mea şi Pallissade... E altceva dacă te referi la John Sheridan."

Am rămas năucit. Nu m-am aşteptat să recunoască atît de repede :

„Poate că acest lucru mă interesează şi mai mult..."

M-a privit iarăşi, îndelung, apoi m-a întrebat :

„Cine te-a trimis şi care este rolul dumitale în această poveste ? Nu discut înainte de a şti ce e cu dumneata..."

„Oare n-aș putea să chem poliția ?“ i-am spus în șoaptă, dar simțeam că-mi ies flăcări din ochi. Niciodată n-am avut această senzație : că poți să ucizi cu privirile.

„Nu poți s-o chemi...“ mi-a răspuns el cu o asemenea voce, încît, vă jur, mi-am dat seama că spune adevărul.

Sînt un om cu picioarele pe pămînt, nu cred în halucinații, cunosc toate tainele fachirilor, iar despre scamatoriile din bîlciuri să nu mai vorbim. Dar în clipa aceea am simțit că nu voi face nici un gest. Nu știu ce se întîmplase cu mine. Poate că eram prea obosit, prea șocat de întîlnire, prea surmenat, nu știu. Nici nu știu ce-am bîlbîit, pentru că i-am răspuns totuși ceva.

„Și nu te-ai întrebat nici un moment, a început el să-mi spună, privindu-și vîrfurile picioarelor, nu te-ai întrebat de ce fac acest voiaj de unul singur prin muzeele lumii ?“

„Fiindcă sînteți un maniac...“ i-am răspuns. Îmi revenisem din starea scurtă de hipnoză, dar îmi dădeam seama, că deși are cam aceeași vîrstă ca mine, îi vorbesc reverențios, deși nu eu eram urmărit, cu stigmatele unei îngrozitoare crime gata să mi se înfigă în spate.

„Poate că ai dreptate, într-un fel... mi-a spus el. Poate că într-adevăr sînt un maniac, dar am alte manii decît cele pe care ți le închipui dumneata... Îmi închipui ce crezi... Îmi închipui de ce ești pe urmele mele... și cred că ar fi ridicol să-mi dau cuvîntul de onoare că n-am nici un amestec în evenimentele de la Pallissade, și că legătura mea cu afacerea Sheridan e cu totul alta decît cea pe care ți-o închipui dumneata... Dar dacă s-a ajuns la această situație, nu mai pot rămîne nici eu nepăsător... Va trebui să trec la contramăsuri, adică va trebui să mă apăr, chiar cu riscul că va ieși adevărul la lumină...“

Vorbea cu un calm absolut năucitor, dar nu atît calmul, cît siguranța cu care vorbea mă paraliza. Totuși am sesizat ceva în frazele lui. L-am întrebat :

„Al cui va fi riscul, cine va suferi dacă adevărul va ieși la lumină ?"

„Nu foarte mulți, mi-a răspuns. Cîțiva... și ar fi foarte dureros. Probabil că voi suferi și eu..."

Nu știu ce-ați fi făcut dumneavoastră în locul meu. Eu rămîneam mai departe paralizat.

„Sînt angajat de domnul Sheridan..." i-am spus eu negăsind altceva în acea clipă.

„Mi-am închipuit, m-a cîntărit el din nou. Probabil că ți-a oferit acea recompensă de cinci sute de mii de dolari dacă vei clarifica supercazul cu numele lui.."

Am răspuns cu acel semn al afirmației care e comun probabil fiecărui muritor. El a continuat :

„Domnule Bob Stewart, dacă ai izbutit să dai de mine, și ai venit singur aici, înseamnă că ești un om capabil și curajos. În situația nouă care s-a ivit prin întîlnirea noastră, și care mă obligă la contramăsuri, am nevoie de un asemenea om ca dumneata. Îți ofer exact cît ți-a oferit și John Sheridan, fără nici o condiție, dacă se poate considera ceea ce urmează necondiție : să mai aștepți cîteva luni, pînă la clarificarea acestor cazuri, deosebite, și pe care n-o pot face decît eu. Bineînțeles că am nevoie de cîteva servicii din partea dumitale : să-mi faci rost de anumite lucruri care se află în locuri foarte sigure și foarte bine păzite. Nu valori, ci acte, simple foi de hîrtie scrise, cărora dumneata nu le vei putea găsi și interpreta valoarea. Vom face un contract mut. Pe baza acelor hîrtii, indiferent care va fi consecința folosirii lor, pozitivă, sau negativă în ceea ce mă privește, dumneata vei primi suma promisă, printr-un cec la parolă. Poate că sînt un Monte Cristo modern, care suferă de anumite manii, asta nu trebuie să te intereseze. Vreau răspunsul dumitale !"

Am izbutit pînă la urmă să scap de vrajă :

„Și care sînt garanțiile pe care mi le oferiți și care pot să asigure respectarea contractului ?" l-am întrebat.

Mi-a răspuns cu același calm care mă paraliza :

„Viața mea !... Și nu e un simplu cuvînt. Vei fi secretarul și paznicul corpului meu. Îmi vei prepara dumneata drogurile fără de care nu pot să dorm, pentru că sufăr de insomnie perpetuă. Deci îmi voi lăsa viața în mîinile dumitale, în sensul cel mai precis al cuvîntului. Oricînd vei voi mă vei putea da pe mîna autorităților. Vei păstra dumneata un plic sigilat cu toate actele personale, fără de care totuși nu mă pot mișca. Numai de două lucruri nu te vei atinge : de bani și de dosarul la realizarea căruia vei fi un simplu curier."

Era totul prea fascinant, poate de aceea m-am trezit, am devenit mai ascuțit ; poate de aceea l-am și întrebat :

„În ce grad contramăsurile și dosarul dumneavoastră vor fi în conflict cu acțiunea domnului John Sheridan ?"

„Aparent, conflictul e foarte grav, mi-a răspuns. În realitate însă avem amîndoi același interes. Nu va mai fi absolut nici un conflict între Angelo Petti și John Sheridan, mai precis între persoana mea și persoana lui John Sheridan, în clipa cînd dosarul va fi gata. Și pentru clarificarea definitivă a celor două cazuri vom alege cîțiva arbitri, care în nici un caz, măcar dacă ne imaginăm prezența lor comună, nu pot să greșească. Mă gîndesc la domnii : Achile Pommot, Larry L. King, la comisarul Georges Graisset, și la domnul Boroslav Venceleicic. Vom expune piesele de dosar în fața lor, vom aduna pe toți cei implicați în supercazul Sheridan, dacă prin această denumire înțelegem ambele cazuri, și vom aștepta verdictul lor... În ceea ce te privește : indiferent de rezultatul verdictului, la cinci secunde după pronunțarea lui, vei primi parola depozitului dumitale..."

— Hm... clătină din cap comisarul Graisset. Cred că și eu aș fi primit. Nu numai că era foarte tentantă oferta, dar cazul în sine merita...

— Care era situația dumitale față de John Sheridan, după încheierea acestui contract ? întrebă doctorul Tudor.

— Într-adevăr, își aminti Bob Stewart, a existat o clauză particulară, bineînțeles mută. Nu aveam voie să-l informez pe John Sheridan despre ceea ce făceam pentru Angelo Petti, pînă în ziua întîlnirii decisive, dar nici nu aveam obligația sau consemnul să-l informez pe el, pe Angelo Petti, despre evoluția cazului Sheridan. M-a asigurat, pe cuvînt de onoare, că nu voi pierde recompensa Sheridan, și pentru a mă convinge definitiv, a girat-o pecuniar. Mai aveam misiunea să-l asigur pe Sheridan, cu toată convingerea, că supercazul lui va fi clarificat... Aveam chiar dezlegarea să vorbesc despre el, despre Angelo Petti, despre întreaga situație, fără să-i amintesc însă despre documente, și fără să-i spun unde se află Angelo Petti. Totul trebuia lăsat pînă la tribunalul special pe care-l preconiza el... Între timp s-a cumpărat un yacht care se afla în construcție la șantierele lui Ossanis și pe care urma să aibă loc marea ședință...

— Deci asta a fost cauza chemării noastre pe yacht... spuse Achile Pommot.

— Și misiunile dumitale ? întrebă doctorul Tudor.

— Trebuia să fac rost cu orice preț, excluzîndu-se bine înțeles mijloacele foarte violente, de cîteva plicuri care se aflau într-un loc foarte bine păzit : safeul lui Max Taylor. A fost îngrozitor, o suită de inferne, dar am reușit... a făcut explozie numai casa de valori. N-a fost nici o victimă.

— Hm... Și se poate ști ce era în acele plicuri ?...

— Niște scrisori semnate „Îngerul" și alte scrisori care formau corespondența secretă dintre un anume Benjamin și Eva Morelli.

Capitolul VII

1

— Multe fire duc la acest Max Taylor, cam multe... spuse Achile Pommot la cîteva clipe după plecarea lui Bob Stewart.

— Hmm... mormăi comisarul Graisset. Multe fire duc la el, şi multe fire pleacă de la el.

Era rîndul lui Larry L. King să-şi spună părerea :

— Acum se explică de ce l-a drogat Max Taylor pe Bob Stewart... Ca să poată ajunge, nestingherit, în cabina lui Angelo Petti... Vedeţi, eu am convingerea că Max Taylor a fost acolo în decursul nopţii, şi dacă am putea dovedi asta... Dumneavoastră ce credeţi ?...

Întrebarea era adresată doctorului Tudor şi nu avea în ea nici o nuanţă de ironie ; tonul poate că era cam prea politicos, convenţional.

— S-ar putea ca şi acest drogaj să fi fost prevăzut, răspunse doctorul Tudor. Poate că era strict necesar în planul de acţiune al criminalului...

— Absolut sigur ! accentuă Larry L. King. Asasinul nopţii trecute trebuia să fie liber în mişcări, să nu întîlnească nici un obstacol în calea lui... Şi pentru aceasta a făcut apel la droguri... şi a izbutit să înlăture, dacă mi se iartă îndrăzneala, obstacolele principale : pe noi şi pe Bob Stewart...

— Sigur, sigur... interveni Achile Pommot, foarte grăbit în a spune ceva, după cum îl trădau jocul degetelor. Dar să nu uităm că noi am fost drogaţi din ordinul lui Angelo Petti, iar Bob Stewart a căzut într-o cursă ordinară... Oare există cineva deasupra lui Angelo Petti, care i-a comandat acestuia drogarea noastră...

— Hmm... mormăi comisarul Graisset. Acest cineva ar trebui să fie în acelaşi timp şi deasupra lui Max Taylor...

— Sau deasupra lui Bob Stewart, zîmbi doctorul Tudor.

— Hmm... Asta cam cum ar veni ?

— Cineva care l-ar fi putut duce pe Bob Stewart spre un drogaj voluntar, răspunse doctorul Tudor. Care l-ar fi îndemnat să accepte drogajul... Bineînţeles e o simplă idee...

— Dar asta ar însemna că ajungem la acelaşi *unul*, deasupra tuturor, un *unul* care a organizat sub diferite forme drogarea noastră şi a lui Bob Stewart, spuse aproape dintr-o suflare micuţul Achile Pommot. Un fel de *atotputernic*, care ţine în mînă toate firele supercazului...

— Asta ar fi singura explicaţie... se înclină doctorul Tudor. Un atotputernic invizibil, necunoscut de ceilalţi...

— Hmm... asta ar fi cam mult, spuse comisarul Graisset. Fără complici nu putea să lucreze în afacerea asta.

— Absolut exact ! interveni Larry L. King. Fără complici n-ar fi reuşit... n-ar fi putut săvîrşi toate faptele care s-au petrecut pe yacht, în cursul nopţii. Înlăturarea atîtor obstacole...

— Hmm... numai patru... preciză comisarul Graisset.

— Numai patru ?! se miră tînărul Larry L. King, dar imediat subînţelese gîndul comisarului. Exact ! Singur nu putea să înlăture atîtea obstacole şi să comită şi două asasinate...

— Numai în cazul cînd a fost servit de complici... inconştienţi, zîmbi iarăşi doctorul Tudor. Dar *atotputernicul* bucu-

rîndu-se de faptul că e necunoscut şi invizibil... ar putea fi chiar propriul lui complice...

— Aha ! înţelese Achile Pommot, dar privirile la început lucide i se întunecară încetul cu încetul. Atotputernicul invizibil e simplu de înţeles. În toate crimele obscure, şi în toate romanele de enigmă, există un asemenea atotputernic invizibil, care abia spre sfîrşit e dibuit şi demascat. Dar e greu de înţeles cum ar putea să fie în acelaşi timp şi propriul lui complice... De vreme ce e atotputernic, şi trage sforile, şi acţionează din umbră, orice mişcare ar face, este mişcarea lui, a atotputernicului nevăzut. Deci fiind *una*, rămîne *una*, chiar dacă omoară sau numai pune simple droguri într-un pahar de coniac. Faptele îi aparţin, sînt numai ale lui : iată de ce termenii se exclud, rămîne unul singur, cel mai important : *atotputernicul...* Altminteri ajungem la metafizică...

Raţionamentul micuţului Achile Pommot făcu o puternică impresie asupra celorlalţi. Larry L. King şi comisarul Graisset îl ascultară cu o uimire aprobatoare şi plină de admiraţie, iar doctorul Tudor încuviinţase mereu, clătinîndu-şi capul, precum îi era obiceiul.

— Da... spusese acesta din urmă. Parcă am fi în plin domeniu metafizic...

— Hmm... făcu comisarul Graisset. Mie îmi place pămîntul şi fizica lui. Şi din cauza asta mă întorc la faptele aceluia, aceluia pe care-l numiţi atotputernic. Oare nu putem pleca de la un fapt foarte precis : înlăturarea celor patru obstacole ?

— Exact ce voiam să spun şi eu ! se bucură Larry L. King. Şi nu e un simplu start... ci mai ales o selecţie. Patru oameni sînt scoşi din cauză... ar fi fost oricum scoşi, dar prin drogarea lor, dreptul de a fi scoşi se transformă în fapt.

— Hm... mormăi comisarul Graisset. Să ne luăm aşa de uşor adio de la domnul Bob Stewart ?... E prea înconjurat de

sute de mii de dolari. Cecul la purtător şi la parolă pe care i l-a dat Angelo Petti, hmm...

— Dacă i-a dat cecul... şi mai ales dacă i-a dat parola ! interveni Larry L. King. După disperarea lui, am impresia că nu i s-au dat...

— Dar asta nu înseamnă că nu le poate căuta... spuse Achile Pommot contemplîndu-şi degetele. Poate că ar fi bine să-l întrebăm pe căpitanul Velazza ce rezultat au avut cercetările lui în camera victimei...

— Hm... îşi dădu imediat acordul comisarul Graisset. La asta ar fi trebuit să ne gîndim mai de mult...

2

Căpitanul Velazza nu prea avea mina exploratorului care descoperise pămîntul căutat. Intrase în cameră cu umerii aplecaţi, ceea ce nu scăpă micuţului Achile Pommot, care simţise la fiecare întîlnire cu marinarul un fel de presiune neplăcută, parcă o încercare de a fi strivit.

— Tentativă eşuată... îl luă în primire Achile Pommot, nu fără o vagă nuanţă de satisfacţie în voce.

— Am eşuat pe deplin, mărturisi căpitanul Velazza, cu amărăciune. Şi la propriu, şi la figurat. N-am găsit aproape nimic în camera lui Angelo Petti. Nici un document, nici un act care să ne ajute la clarificarea cazului. Un simplu carnet de cecuri, fără semnătură, un depozit de bani într-unul din safeurile camerei, şi un plic, pus la adăpost, în acelaşi safe. Un plic sigilat, fără adresă, şi foarte subţire. Am impresia că e gol...

— Hmm... îşi frecă bărbia comisarul Graisset. Ce trebuie să înţelegem prin chestia asta : un plic pus la adăpost ? Nu era la adăpost în safe ?

— Era de două ori la adăpost, răspunse căpitanul Velazza, frecîndu-şi, la rîndul lui, bărbia. Mai întîi pentru că l-am găsit în căsuţa de fier, şi pe urmă... pentru că l-am găsit într-o căsuliţă a căsuţei de fier...

— Hm... îşi luă revanşa imediat comisarul Graisset. Mai bine zis aţi găsit o casetă în casa de fier, şi în casetă : banii şi plicul...

— Numai plicul ! preciză căpitanul Velazza. Banii erau pur şi simplu în safe, cîteva teancuri de bancnote. În afară de asta nimic. Era cît pe-aci să închid la loc safeul. Noroc că a intrat întîmplător în cameră domnul John Sheridan. I-am spus că n-am găsit nimic altceva decît bani, dar dumnealui m-a îndemnat să caut mai bine... Şi astfel am găsit ascunzătoarea casetei, nici lateral şi nici sub suprafaţa de jos a safeului.

— Da... îl întrerupse Achile Pommot. Ascunzătoarea era deasupra, în peretele plafonului, dacă se poate spune aşa...

— Întocmai ! răspunse căpitanul Velazza. O parte a plafonului era glisantă, dar asta am descoperit-o în ultima clipă. Şi în deschizătura care s-a ivit am găsit caseta şi în ea plicul.

— Caseta era încuiată ? întrebă Larry L. King.

— Încuiată, răspunse căpitanul. Dar cheia se afla în brelocul pe care l-am găsit într-unul din costumele lui Angelo Petti. Chiar de aici a plecat ideea domnului John Sheridan. Mi-a cerut să-i arăt brelocul şi după ce a văzut cheile, mi-a spus că trebuie să mai existe un safe, sau o casetă specială, undeva în încăpere. Altminteri una din chei nu şi-ar fi avut rostul în brelocul pe care i-l dădusem.

— Hmm... făcu comisarul Graisset. Al cincilea detectiv. A văzut şi dumnealui plicul ?

— L-a văzut... se cam intimidă căpitanul Velazza. S-a uitat mai ales la sigiliul lui, dar mi-am dat seama că nu a înţeles nimic, că nu a descoperit nimic care i-ar fi făcut plăcere. Mi l-a înapoiat cam nemulţumit.

— Hm... Auzisem că domnului John Sheridan i-au plăcut în tinereţe scamatoriile... aruncă în treacăt comisarul Graisset.

— Şi mie mi-au plăcut... i-o întoarse, tot în treacăt, căpitanul Velazza. Mi-au plăcut atît de mult că pot să vă pun plicul în mijlocul mesei, făcîndu-l să cadă chiar acum, din plafon, dintre cele două braţe albastre ale lustrei.

Toţi se uitară o clipă spre plafon, unde nu se vedea, bineînţeles, nici o lustră. Dar cînd îşi coborîră privirile pentru a-l mustra, amical, pe căpitanul Velazza, văzură chiar în mijlocul mesei un plic alb sigilat.

Comisarul Graisset se declară învins, şi chiar ridică braţele în sus ca unul care se predă pentru un moment, apoi spuse :

— Aici e un fel de metafizică... hm... cam ca în povestea atotputernicului şi a propriului său complice...

Plicul şi sigiliul lui făceau însă parte din domeniul cel mai concret al fizicii. Un plic alb, obişnuit, foarte subţire, care nu părea să conţină nimic, dacă era privit în lumină şi un sigiliu, chiar pe vîrful triunghiului, reprezentînd efigia unei monede.

— Zece centavos... spuse căpitanul Velazza. A zecea parte dintr-un pesos mexican.

Unul din buzunarele lui Larry L. King conţinea o mică trusă, iar trusa un cuţitaş foarte fin cu tăişul subţire ca o lamă. I-l întinse căpitanului Velazza, care ca într-o ceremonie foarte importantă începu să taie muchia superioară a plicului. Înăuntru se afla o singură foiţă de hîrtie, exact de dimensiunea plicului.

— Un cec ! descoperi căpitanul Velazza. Un cec în valoare de cinci sute de mii de dolari !

Cecul nu avea nici o semnătură. Numai valoarea şi societatea care urma să facă plata. O bancă elveţiană. În loc

de semnătură era scris, tot cu litere mici de tipar, un singur cuvînt : *Margaret.*

— Parola ! şopti înfiorat Larry L. King.

— Hm... de bună seamă parola, mormăi cam stingherit comisarul Graisset. Asta e o surpriză !

— Din păcate, remarcă imediat, cu candoare şi modestie mărunţelul Achile Pommot, plicul nu poartă nici o adresă...

— Hm... se cruci comisarul Graisset. Doar două cuvinte erau necesare... Niciodată nu s-a pierdut mai uşor şi mai stupid jumătate de milion de dolari...

3

Înainte de a părăsi încăperea în care se căuta cheia unei enigme, poate fără comparaţie, căpitanul Velazza mai trăsnise odată, revelînd un amănunt esenţial : obiectul cu care fusese lovit Angelo Petti, acea vază grea de marmură, nu făcea parte din mobilierul camerei în care se comisese crima. Şi Bob Stewart, şi el, căpitanul Velazza, şi doi dintre stewarzi, şi barmanul japonez care-l servise de cîteva ori în cabină pe Angelo Petti, nu remarcaseră vreodată două vaze de marmură identice înăuntru, ci una singură, ca în fiecare cabină. Se hotărîse, de comun acord, ca amănuntul să fie ţinut secret, pentru a se putea face cercetări discrete în fiecare cameră. Abia după plecarea căpitanului Velazza, Achile Pommot îşi manifestă scepticismul :

— Imposibil să fie vaza din camera asasinului ! Măcar de atîta lucru s-ar fi îngrijit un criminal atît de iscusit ca acest atotputernic : să nu lase la locul crimei singurul indiciu iremediabil compromiţător : arma crimei...

— Hmm... mormăi comisarul Graisset. Să nu lipsească tocmai din camerele vreunuia dintre noi vaza...

— Din fericire drogarea ne scoate din cauză, spuse cam ironic Larry L. King. Era mult prea important amănuntul pentru a fi și real... Eu sînt aproape sigur că vaza a fost luată din altă cameră, poate chiar din camera mea ! Dar nu dintr-a asasinului !

— Eu aș înclina chiar spre certitudine în această privință ! spuse Achile Pommot.

Doctorul Tudor tuși discret :

— Fiindcă sîntem în domeniul ipotezelor... există cel puțin două care s-ar putea opune... hm... certitudinei dumneavoastră... dacă ne propunem să tratăm problema exhaustiv. Una ar fi aceea a criminalului inconștient... a doua ar fi aceea a criminalului furios, care nu vrea nimic altceva și nu-l interesează nimic altceva decît moartea unei anumite persoane, făcînd astfel abstracție de propria lui persoană. În primul caz : o crimă în stare de inconștiență, comisă de un individ drogat. În al doilea caz : o crimă din răzbunare, de pildă...

— Hm... sesiză cu uimire comisarul Graisset. Acest al doilea caz ar putea fi luat în considerație... deși...

— Deși... continuă Achile Pommot, toată organizarea și înfăptuirea supercazului indică nu un furios, ci un criminal de o rară abilitate... Dar ca model de logică, de tratare exhaustivă a unei probleme, intervenția dumneavoastră e remarcabilă...

— Prin urmare am putea proceda la o selecție, propuse Larry L. King. Sfînta metodă a eliminării... În momentul de față au mai rămas în cauză... patru, ba chiar cinci persoane...

— Hm... se împotrivi comisarul Graisset. Eu aș vrea să rămînă toate. Nu-mi plac inocenții din principiu. Nici pe Bob Stewart nu-l pot exclude de tot. A pierdut cinci sute de mii de dolari, e limpede... dar de unde știm dacă i-a pierdut și pe ceilalți cinci sute de mii... ?

— Eu aş înclina spre un răspuns afirmativ... răspunse Larry L. King. Din două motive. Primo : ideea recompensei trebuie apărată şi respectată cu sfinţenie. Mă refer la *ideea* recompensei, nu la actul propriu zis. Recompensa aparţine şi trebuie să aparţină celui, sau celor care au clarificat cazul, indiferent dacă o parte din ea, sau poate în întregime, ar fi dăruită, sub înrîurirea anumitor sentimente, sau obligaţii morale, altcuiva. Însuşi Bob Stewart şi-a dat seama că în această competiţie, în momentul de faţă, nu mai este vioara întîia. Bineînţeles, dacă va fi în situaţia de a elucida el misterul, sau de a contribui hotărîtor la elucidarea lui, recompensa îi va reveni... cu felicitările noastre cu tot... Deşi, mă îndoiesc oarecum, pentru că atuul lui principal în acest caz, Angelo Petti, a dispărut. Să nu uităm că Bob Stewart a mizat numai şi numai pe Angelo Petti, nu dominîndu-l cum credea el, ci subordonîndu-i-se în întregime. Iar Angelo Petti a dispărut... şi odată cu el documentele pe care, ironia soartei ! chiar Bob Stewart i le-a procurat. Secundo : supercazul Sheridan s-a complicat considerabil, prin ultimele două crime, iar recompensa nu poate fi atribuită decît celui, sau celor, care oferă cheia dezlegării generale. Iar în momentul de faţă, dacă vrem să fim sinceri, nu cruzi, cum s-ar putea interpreta, domnul Bob Stewart nu prea se află în postura unui atacant, ci mai degrabă a unei victime... Bineînţeles, dacă va izbuti să-şi înfrîngă starea şi să răzbată el prin pîcla acestui mister...

— Hmm... încuviinţă pînă la urmă comisarul Graisset. Îmi pare rău, dar se pare că vijeliosul şi tenacele nostru confrate s-a cam ars, dacă-mi este îngăduită această expresie în argot.

— Are totuşi meritul de a fi visat foarte sus, care nu se răsfrînge asupra tuturor muritorilor, zîmbi Achile Pommot cu sinceră compătimire. Şi în plus a străbătut pe gratis aproape jumătate din glob...

— Şi a vizitat atîtea muzee celebre, pe care nici eu nu le-am văzut... puse punct atacului colegial Larry L. King.

— Ca să tratăm şi această problemă exhaustiv, zîmbi discret doctorul Tudor, ar trebui să ne amintim de acel proverb care elogiază rîsul de la urmă... Bineînţeles, e o glumă...

— Ar rămîne patru persoane, schimbă imediat vorba Larry L. King, dar auzind pufăitul potrivnic al pipei comisarului Graisset, făcu imediat corectura : cinci persoane...

— Poate totuşi şase... spuse pe neaşteptate Achile Pommot. Şase suspecţi... dar cinci negri mititei...

— Îl adăugăm iarăşi pe Bob Stewart ? întrebă surprins Larry L. King. Mi se păruse că-l cam curăţasem de mobiluri...

Achile Pommot îşi gîdila craniul strălucitor cu mîinile lui mici şi neastîmpărate :

— Nu m-am gîndit la Bob Stewart, spuse el privindu-şi bombeurile pantofilor... M-am gîndit la alt tip de suspect, în această prelungire a cazului Sheridan... M-am gîndit... hmmm... la un suspect asasinat...

— Hm... îşi făcu imediat datoria comisarul Graisset. După cîte înţeleg eu cam aşa ar veni : una din victime ar putea să fie asasinul celeilalte... Hmm, asta e o idee ! Şase suspecţi... dar cinci negri mititei ! Hm !

— Şi dacă am renunţa la căpitanul Velazza ? sugeră totuşi Larry L. King. În mod sigur el nu are nici un amestec în prima parte a cazului Sheridan... iar în cea de a doua parte, oricît m-aş strădui, nu-i pot oferi căpitanului Velazza nici un mobil...

— Poate că ar fi trebuit să ne interesăm cine rămîne proprietarul yachtului în situaţia nou ivită, spuse Achile Pommot.

— Hm... reveni comisarul Graisset la obsesiile lui. De unde ştim noi ce se afla în casa de valori ? De unde putem să aflăm valoarea exactă a sumei pe care o avea asupra lui

Angelo Petti ? Dacă safeul era doldora de bani ?... Bob Stewart avea toate libertăţile, numai în privinţa banilor era paralizat, parcă aşa zicea... hm... Cam grea moştenire ne-a lăsat acest Angelo Petti... În situaţia asta putem să-i zicem adio căpitanului Velazza ?

Doctorul Tudor tuşi iarăşi discret :

— Din relatarea pe care mi-aţi făcut-o, am avut impresia că Angelo Petti se ferea de o anumită persoană...

— Nu cred că am făcut nici o aluzie la aşa ceva, încercă să-şi amintească Larry L. King.

— Hm... tuşi totuşi doctorul Tudor. În momentul cînd aţi... surprins fără voia dumneavoastră convorbirea dintre Angelo Petti şi Bob Stewart, parcă primul se plîngea de faptul că i se nimerise altă cameră decît cea pe care o voise el...

— Absolut exact ! confirmă Larry L. King, uitîndu-se cu coada ochiului la Achile Pommot. Dar de ce trageţi concluzia că Angelo Petti se ferea de o anumită persoană ?

— Pentru că cele două camere, din dreapta şi din stînga salonului, sînt absolut identice, după cîte mi-am dat seama, răspunse doctorul Tudor. În mare parte şi mobilierul. Doar simple deosebiri de culoare... Iar căpitanul Velazza ne-a informat că toate camerele care încadrează saloanele au safeuri... Deci alt motiv de a refuza camera şi de a se plînge de ea nu prea văd. Ori pentru că nu voia să se afle în vecinătatea unei anumite persoane, ori dintr-un motiv cu totul special, care în clipa de faţă ne scapă...

— Hm... interveni comisarul Graisset. Maniacii ăştia au nişte idei atît de aiurite, că nu pot fi lesne înţelese de o minte omenească normală... Am întîlnit unul care n-avea plăcere mai mare decît aceea de a-şi face toţi copiii boxeuri. Stătea în primele rînduri şi nu mai putea de satisfacţie cînd îşi vedea odraslele tăvălindu-se sub lovituri... Cea mai mare bucurie a

lui erau meciurile în care adversarii purtau același nume ca el. Și se băteau frații ca nebunii, iar el aplauda de parcă avea în fața ochilor, propriii lui asasini... ceea ce au și devenit, sărmanii ! pînă la urmă... Hm...

Achile Pommot își descreți fruntea pentru un moment, apoi aderă, pe jumătate, la ideea doctorului Tudor :

— Da... presiunea rutinei, înțeleg. Și mie mi s-a părut ciudată opoziția lui Angelo Petti față de camera lui... adică nu ciudată, ci cam neașteptată. Da... poate că n-ar strica să schimbăm cîteva cuvinte cu domnul Peter Duffin... Cred că asta ați vrut să insinuați...

Doctorul Tudor își plecă ușor capul, în semn de încuviințare, dar adăugă imediat ca o revanșă terestră :

— Da, ar fi bine să schimbăm cîteva cuvinte cu domnul Peter Duffin... mai ales că fiind vecin, foarte vecin, cu Angelo Petti, poate că a auzit vreun zgomot, vreo convorbire în camera acestuia, în timpul nopții... bineînțeles, tot fără să vrea...

4

Peter Duffin își primi oaspeții cu o nepăsare fatalistă. Nici nu se miră, nici nu se bucură, nici nu-i invită să ia loc, nici nu le făcu apropouri că vrea să rămînă singur. Cum stătea nemișcat, într-un fotoliu, lîngă ușa terasei, lăsîndu-se bătut de soarele bogat al zilei, părea că ignoră tot restul lumii.

Comisarul Graisset tuși încet de cîteva ori, cerînd parcă aprobarea celorlalți, apoi începu, fără ocolișuri :

— Vrem să vă deranjăm o singură dată, hmm... și de aceea ar fi bine să intrăm direct în ceea ce ne interesează... Ce părere aveți despre pereții despărțitori ai camerelor ?

— Foarte subțiri, răspunse invalidul. Auzi atît de aproape sforăitul încît îți vine să-l zgîlțîi pe cel de dincolo...

— Din asta se poate înțelege că Angelo Petti avea obiceiul să sforăie... remarcă Larry L. King.

— Și că se auzea absolut orice se petrecea dincolo, completă mărunțelul Achile Pommot, înroșindu-se.

— Cam bănuiesc pentru ce ați venit la mine... spuse aparent fără ton Peter Duffin. Vreți să știți dacă am auzit ceva în camera vecină... Nu numai că am auzit, domnilor, dar am și ascultat totul...

Peter Duffin părea că se află în ofensivă și toți avură impresia că va exploda, împrăștiind fără țintă, confuz, frînturi de gesturi, de fraze, exclamații.

— Hm... sesiză primejdia comisarul Graisset. Ar fi foarte nimerit, tocmai pentru a nu vă deranja decît o singură dată, să începeți cu începutul...

— Adică să vă spun ce am auzit, nu ce am simțit... prinse imediat Peter Duffin și făcu un efort vizibil pentru a se calma, pentru a se controla. Dar nu știu dacă voi reuși, nu cred că voi reuși... Puneți-vă în locul meu ! Închipuiți-vă că n-a trecut nici un an de cînd un individ care își ascunsese totul în afara vocii ar fi torturat și ar fi ucis chiar în fața ochilor dumneavoastră persoanele care vă erau cele mai apropiate : soția și copilul...

— Ni s-a spus că nu ați asistat la crimă, ci numai la tortură, îl întrerupse Achile Pommot. Pentru noi e foarte important să știm întocmai adevărul...

— Ce rost mai are acum adevărul, dacă individul și-a primit pedeapsa ? răspunse Peter Duffin. Nu l-am văzut decît torturînd, dar mi-a fost de-ajuns. Ori credeți că un monstru care e în stare să-ți tortureze soția și copilul și să-ți spună în timp ce face asta că îi poate omorî în orice clipă, va chema pe altul să omoare ?... Credeți că se pot întîlni atît de ușor

doi monştri în lumea asta ?... Nu ! domnilor, nu mai trebuie nici o mărturie. Nu mai trebuie nimic. Ştiu şi simt că asasinul n-a fost altul. Dacă mi-ar putea dovedi cineva contrariul, aş fi în stare să fac eu crima în locul asasinului, să-mi ucid propriul copil şi nevasta. Nu înţelegeţi că sînt lucruri care se simt, că sînt simţiri care nu te pot înşela niciodată ?... Am ştiut asta chiar în clipa cînd s-a întors cu faţa la mine din cabina telefonică. M-am agăţat ca un nebun de un gînd absurd, dar cine n-ar fi făcut ca mine ?... *El,* acelaşi care a început să-mi taie fata, în faţa ochilor mei, acela care băga cuţitul în ceafa mamei fetiţei, ca să vadă fetiţa, acela e asasinul...

Era explozia, dureroasă, groaznică, explozia limită, pe care toţi o înţelegeau, şi care îi zguduia pe toţi.

— Da... încercă să se stăpînească invalidul. Trebuie să ştiţi ce s-a întîmplat dincolo... Probabil că n-aş fi ascultat, aş fi rămas în fotoliu, ca să nu aud nimic... nu pot să sufăr obiceiul ăsta, dar prea se auzea totul... Şi nici asta n-ar fi fost nimic... dar m-a trăsnit dintr-odată *vocea...* Era aceeaşi. Nu puteam s-o uit, era toată în mine, o cunoşteam şi-n cîtimea respiraţiilor, şi-n nuanţele ei cele mai ascunse, pe care nici o placă, oricît de sensibilă, nu le-ar putea înregistra... Am auzit-o, şi din clipa aceea nu m-a mai interesat altceva...

— Hm... Pe noi însă ne interesează... totul, încercă să-l readucă în stare de luciditate comisarul Graisset. Trebuie să începeţi cu începutul...

— Poate că veţi avea odată nevoie de această amintire precisă, spuse doctorul Tudor.

— V-am spus că nu mă mai interesează nimic... răspunse Peter Duffin. Dar trebuie să mă stăpînesc. Poate că nu eu voi avea nevoie de amintire, ci dumneavoastră... I-am recunoscut vocea, fără greş, parcă îl făceam eu să vorbească, pentru a-i auzi toate nuanţele, pentru a nu mai avea nici o urmă de

îndoială... îi spunea celuilalt, aproape în şoaptă, că nu e mulţumit de locul unde stă, că ar fi vrut altă cameră...

— A spus că nu e mulţumit... sau că a vrut o anumită cameră ? întrebă Achile Pommot.

— Ori una, ori alta, nu mai contează, răspunse Peter Duffin. El era, ştiam că e el, aşa cum ştiu că sînt eu.

— Nu puteţi totuşi să vă amintiţi foarte precis ceea ce a spus ? îl rugă doctorul Tudor.

— Dacă vi se pare atît de important... se lăsă convins Peter Duffin. Sau poate că vreţi să aibă totul un rost... Înţeleg, sînt la un interogatoriu... trebuie să mă conformez tuturor regulelor... Da... Şi vă rog să mă iertaţi pentru explozia de adineauri. Fără ea n-aş fi putut să vă mai spun nimic... Cum să nu-mi amintesc cuvintele ?... De cînd le aşteptam !... îi spunea celuilalt : „Nu-mi place de loc camera asta ! Nu ştiu de ce, dar nu-mi place, fir-ar să fie ! Ţi-am mai spus odată ! De ce dracu' n-ai ales camerele din partea cealaltă, şi de ce n-ai pregătit camera numărul nouă ?"

— Iar Bob Stewart... îl întrerupse Achile Pommot, i-a răspuns că s-a confundat babordul cu tribordul şi că dacă ţine cu orice preţ, poate să cheme cîţiva marinari pentru a face pe loc mutarea...

Invalidul aprobă, obosit, spusele detectivului :

— Exact aşa... dar nu vă mai înţeleg... De ce mă chinuiţi cu amintirile acestea cumplite, dacă aţi auzit şi dumneavoastră convorbirea ?

— N-am auzit convorbirea de aici... îl lămuri Achile Pommot. Am auzit altă convorbire, dincolo, în camera mea, care are pereţi la fel de subţiri, şi care... hm... m-a obligat şi pe mine s-o ascult... Şi acolo Angelo Petti s-a plîns că nu-i place camera... Şi Bob Stewart i-a explicat cum s-au încurcat camerele...

— Numai că acolo nu putea să spună ce-am auzit eu... își aminti cu o grimasă de durere Peter Duffin. Dacă aș mai fi avut vreo urmă de îndoială, s-ar fi prefăcut și ea în pulbere, în clipa cînd l-am auzit spunîndu-i acelui Bob Stewart : O să rămîn aici, lîngă ăla, la un metru de el... și încă nu știe nimic nenorocitul... Cine era *ăla ?* strigă deodată, ca un turbat, Peter Duffin. Cine era nenorocitul pe care-l compătimea și lîngă care urma să doarmă, la un metru depărtare ?... Nenorocitul care nu-și închipuia nimic ? Cine era ? Cine era, domnilor ?... *Eu* eram *ăla,* eu eram *nenorocitul,* care nu știa nimic... Dumneavoastră ce-ați fi făcut ? N-ați fi dus mîna prin perete și l-ați fi strîns de gît ?... N-ați fi pus mîna pe ceva...

Vocea și vorba invalidului se frînseră brusc. Parcă nu mai avea putere, parcă se sleise. Își ascunse fața în palme și tăcu. Părea că plînge, că vrea să-și ascundă gemetele. Și iarăși își găsi resurse pentru a se stăpîni și a-și recîștiga controlul :

— *Să vă pregătesc somniferul, domnule Petti ?* Dumneavoastră ce-ați fi gîndit cînd l-ați fi auzit pe celălalt întrebîndu-l ? Nu ați fi căutat imediat o otravă, cea mai rea care se poate găsi pe fața pămîntului ca să i-o puneți în loc de somnifer ?... Să moară în chinuri rele...

Și iar își opri vorbele. Părea că se înecă. Doctorul Tudor izbuti să-l calmeze prin cîteva cuvinte, apoi îl rugă să-și continuie confesiunea :

— E foarte important... și sînt convins că vă va servi și dumneavoastră...

Peter Duffin negă cu tot trupul, și mai ferm :

— Nu ! Nu vreau să-mi servească la nimic... Dar mă voi strădui să mă supun necesităților dumneavoastră... Cred că m-am și calmat. Vă stau întru totul la dispoziție... Vă voi relata cuvînt cu cuvînt tot ce s-a întîmplat alături... pînă la o anumită oră, chiar dacă risc foarte mult : încrederea dumnea-

voastră. Pentru că s-au întîmplat destule dincolo... adică s-au mai întîmplat şi altele, care v-ar putea face să credeţi că sînt nebun, sau am avut halucinaţii, că am greşit identificînd *vocea,* adică nu... că am greşit atribuindu-i lui Petti crimele din Palissade... Pentru că Angelo Petti a recunoscut totul... numai crimele n-a vrut să le recunoască... Pe *ea* a izbutit s-o convingă, am simţit că a convins-o, are o putere, adică avea o putere diabolică, monstrul ! Dar pe mine nu m-a putut convinge, eu îi recunoşteam vocea, cu acea putere de a recunoaşte a orbului, care nu se poate înşela niciodată. Oricine se poate înşela asupra unei voci, dar un orb nu !... Nu-mi trebuia altceva decît să recunosc vocea schingiuitorului. O recunoscusem. Călăul nu putea să fie altul, numai acelaşi monstru... Şi totuşi *ea* l-a crezut... am simţit că o va convinge, am ştiut, am simţit că vrea să dea ideea a două persoane distincte : una care a plecat cu Margaret a mea undeva, spre Palissade, probabil, ca s-o distreze... şi alta care la Palissade a comis torturile şi crimele. Am simţit că Margaret, Margaret cea mare, a lui Sheridan, l-a ajutat s-o răpească pe Margaret cea mică, fără să ştie ce se va întîmpla, fără să-şi închipuie că e în slujba unui monstru, a unui vampir... A crezut în el, a crezut că o duce la plimbare, a crezut că o va distra pe Margaret cea mică, pe fiica mea... dar de ce Margaret Smith n-a spus nimic după ce a aflat despre crime ?... De ce a tăcut ? De ce l-a ascuns ?...

— Poate că totuşi s-a întîmplat ceva între oraş şi Palissade, spuse Larry L. King. Poate că a apărut adevăratul asasin, altul decît cel despre care presupuneţi că ar fi răpit-o pe Margaret, fiica dumneavoastră, ajutat inconştient de Margaret Smith...

— Nu ştiu... se îngrozi Peter Duffin. Şi nici nu mă interesează. Nu ştiu ce s-a întîmplat. Eu ştiu că monstrul cu care am vorbit la Palissade era la un metru de mine şi încerca s-o

convingă pe Margaret Smith că n-are nici un amestec în asasinatele de lîngă chioşc. Dar era el, îl simţeam prin perete... Şi totuşi Margaret Smith l-a crezut... I-a promis că aşteaptă pînă a doua zi... Dar eu nu puteam să-l aştept, eu ştiam că *el* şi numai *el* e asasinul... Eu nu l-aş fi aşteptat... Margaret Smith l-a crezut, cum l-a crezut şi atunci, probabil... Probabil că vi se pare totul confuz, neguros, începeţoşat... Vă voi spune totul, de la început, pînă la... pînă cînd l-a părăsit Margaret Smith...

De astă dată, Peter Duffin izbuti să se stăpînească pînă la sfîrşit. Povesti întocmai, fără să omită un cuvînt, tot ceea ce auzise în camera vecină.

— Oare cum de-a avut curajul să ne cheme pe toţi ? se înfurie iarăşi invalidul, după ce-şi termină relatarea. Şi pe ea, şi pe mine... şi pe Sheridan. Chiar dacă mi-ar fi arătat un film, în care aş fi văzut pe altul că ucide acolo, la Palissade, şi tot n-aş fi crezut... Un monstru se simte, şi vocea lui nu puteam s-o uit niciodată... Oare de ce nu m-a chemat şi pe mine în camera lui, de ce a chemat-o numai pe Margaret ? De ce nu m-a chemat şi pe mine, să-mi spună că nu e el ucigaşul... ?

— Voia s-o facă astăzi... îl întrerupse Larry L. King. Dar... n-a mai apucat... A apărut alt asasin...

— De ce spuneţi alt asasin ? strigă Peter Duffin. De ce nu spuneţi un judecător ?

— Hm... pentru că nu l-a lăsat pe seama adevăraţilor judecători, răspunse comisarul Graisset.

— Adevăraţii judecători ?!... Vreau să văd adevăraţii judecători ! urlă Peter Duffin. De ce n-au spus acum un an : domnule... nu domnule ! Monstrule Angelo Petti, asasinule ! Eşti condamnat la moarte, prin sfîşiere, prin rupere, prin unghii... De ce ?

— Pentru că nu ştiau nimic despre el, răspunse doctorul Tudor. Nu puteau să condamne o fantomă...

5

Erau din nou, tuspatru, în cabina căpitanului Tonio Velazza. Rechizitoriul aspru, pătimaș, obsedant al lui Peter Duffin făcuse o impresie puternică asupra tuturor.

— Hm... am întîlnit destule cazuri în care sentimentul a predominat logica și a triumfat asupra ei, spuse comisarul Graisset. Peter Duffin ăsta nu poate să se înșele...

— Poate nu vrea să se fi înșelat... părea că meditează mărunțelul Achile Pommot.

— Ați remarcat și dumneavoastră că lipsește vaza de marmură din camera lui ? întrebă Larry L. King.

— Ceva mai mult, răspunse Achile Pommot. N-am văzut-o nicăieri. Și am căutat-o în toate spațiile în care ar fi putut să încapă... Și tot căutînd-o, am zărit vagi urme de sînge pe perna patului... S-ar putea să mă înșel, dar, din păcate, nu prea cred. Prea multe s-au adunat în camera aceea...

Se uitau toți la doctorul Tudor, care încremenise, cu ochii închiși, într-un fotoliu. Părea că doarme.

— Da... s-au adunat prea multe, repetă el cuvintele lui Achile Pommot. Adevărată cameră a infernului. Nu încape nici o îndoială că Peter Duffin l-a asasinat pe Angelo Petti A și spus-o de cîteva ori... Unele mărturisiri le-a dus numai pînă la jumătate... O adevărată cameră a iadului... Prin ce torturi a trecut !

— Nu-i scuz gestul... spuse Larry L. King. Dar fără să fac eforturi, i-l înțeleg. În fața atîtor obstacole, și-a asumat rolul de judecător.

— L-a *acceptat !* apăsă cuvîntul doctorul Tudor. Nimeni, gîndindu-ne bineînțeles la un nimeni care să poarte destinul lui cumplit, n-ar fi putut rămîne de lemn în acel spațiu al infernului. Dar judecata lui este oare cea mai dreaptă ? Aceasta e întrebarea care rămîne ! La această întrebare trebuie să se

răspundă fără greș... chiar dacă el e sigur că a executat pe călăul familiei sale, adică pe ucigașul fiicei și soției lui...

— Hm... mormăi comisarul Graisset. Se bat aici niște lucruri cap în cap. Peter Duffin l-a recunoscut pe Angelo Petti numai și numai în postura de ucigaș, după ce l-a văzut doar de două ori într-o jumătate de zi... Iar femeia... vedeți ? întotdeauna apare o femeie care e cheia misterului... femeia, care totuși îl cunoștea mai bine, l-a crezut pe cuvînt și a promis că-i așteaptă destăinuirea... De partea cui e adevărul... ?

— Nu mi se pare un conflict această deosebire, spuse Larry L. King. Femeia l-a văzut în altă postură, probabil că a avut anumite legături cu Angelo Petti, l-a văzut numai în situații plăcute... pe cînd Peter Duffin, deși l-a văzut de două ori, l-a văzut ca schingiuitor și călău. Era normal ca femeia să se clatine, iar Peter Duffin să rămînă ferm în ideea lui. Dar oare e posibilă această alcătuire atît de diferită în una și aceeași persoană ? E prea violentă duplicitatea !

— Hm... interveni comisarul Graisset. Eu am întîlnit un individ, destul de serios în relațiile lui sociale : era avocat, care bătea pînă la sînge, pînă la schingiuire, oridecîteori dădea peste un copil care prindea fluturi... Iar cît despre criminalii care cîntă la pian sonate de Bach, sau care stau cu orele în fața icoanelor, sau care întrețin aziluri de invalizi... hm... nu numai romanele sînt pline, ci chiar societatea noastră, cea mai bună dintre societățile posibile...

Și mărunțelul Achile Pommot dădea semne de nerăbdare :

— Margaret l-a cunoscut bine pe Angelo Petti, probabil că erau relații de mare intimitate, ca să zic așa, și asta se întîmpla într-o perioadă în care ea nu era în deplină libertate... cînd era socotită în societate drept prietena... hm... oficială a lui John Sheridan... Se putea ea preta la un asemenea joc dublu și poate primejdios ?

— Hm... nu pierdu comisarul Graisset prilejul. O femeie nu se pretează la un joc dublu, ci îl joacă, așa cum o vrabie zboară. Asta e menirea ei... Păcat că nu sînteți căsătorit...

Lui Achile Pommot îi fură necesare cîteva secunde bune pentru a scăpa de roșeala care-i invadase fața. Dar imediat continuă, ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat :

— Să acceptăm... să acceptăm jocul ca o fatalitate rezervată femeii. Dar se ridică două întrebări... sau mai bine zis o constatare și o întrebare. În primul rînd : Margaret Smith și Angelo Petti erau, în mod obligatoriu și necesar, în relații foarte apropiate, foarte intime pentru ca femeia să-i încredințeze bărbatului pe micuța Margaret. Altcineva nu putea s-o farmece și s-o atragă pe micuța Margaret decît tante Margaret. Dacă i-a încredințat-o lui Angelo Petti, chiar cu scopul de a aranja o farsă...

— Mai plauzibil : *o surpriză*... spuse doctorul Tudor.

— E mai corect, acceptă imediat Achile Pommot. Chiar dacă i-a încredințat-o în acest scop, înseamnă că Margaret Smith avea o încredere oarbă în Angelo Petti...

— Hm... făcu comisarul Graisset. Cred că în cazurile acestea nu e vorba de o încredere conștientă... ci pur și simplu de un fapt... Cam așa : Dragă Margaret, vreau să-i fac un cadou fetiței cu care te-am văzut... sau : vreau s-o duc la mama, care se dă în vînt după nepoței și eu, din păcate... etcetera.

— Cu atît mai mult, cu atît mai mult ! repetă grăbit Achile Pommot. Dacă faptul e natural, înseamnă că și relațiile dintre cei doi erau foarte apropiate...

— Nu v-a contrazis nimeni ! precizează Larry L. King.

— Nu m-a contrazis nimeni, admise puțintel iritat micuțul Achile Pommot. Dar am și spus că e vorba de o constatare, pe care ar fi bine s-o trecem în faptele stricte ale cazului. Dar de la această constatare nu e foarte greu să sărim la Angelo Petti în postură de ucigaș ?... Cum ar fi putut el să se preteze la un asemenea abuz ?... Nu era el totuși o identitate, poate

chiar o personalitate oarecare în societate, într-o anumită societate a New Yorkului ? Nu e prea violentă dedublarea ?

— O întrebare grea ! spuse doctorul Tudor. Într-adevăr o dedublare prea violentă.

— Atunci una din două ! se însufleți temperamentul latin al micului Achile Pommot. Ori avem de-a face cu un caz ieșit din comun în ce privește persoana lui Angelo Petti... ori Angelo Petti nu este una și aceeași persoană cu ucigașul de la Palissade. Undeva pe drum s-a întîmplat o defecțiune...

— Hm... se retrase comisarul Graisset. Nu mai putem să căutăm femeia care să ne răspundă foarte precis la această grea întrebare... în stadiul în care se află acum.

— De ce i-a cerut Angelo Petti cu atîta insistență să nu primească pe nimeni, și să nu părăsească de loc camera, să se încuie pînă a doua zi ? întrebă Larry L. King.

— Ca să ne dea nouă peste cap toate presupunerile în care își face loc oarecare logică ! răspunse parcă în glumă doctorul Tudor. Poate ar fi bine să căutăm cîteva adevăruri despre remarcabila Margaret Smith...

— Există o persoană aici, pe yacht, foarte prețuită de hm... sexul slab și care a cunoscut-o foarte bine pe Margaret, spuse Larry L. King. Ziaristul James Ladd, marele idol și confident al tuturor femeilor.

— Da... se scuturâ parcă de niște gînduri rele Achile Pommot. Mai avem de făcut cîțiva pași și în altă direcție, poate cea mai importantă : Max Taylor.

6

James Ladd fu găsit la bar, dar trimise vorbă prin unul din stewarzi că va întîrzia cîteva minute.

— Era în compania vedetei, adăugă stewardul cu o veselă indiscreție. Și dumneaei l-a săgetat în clipa cînd a vrut să se

ridice de la masă spunîndu-i că are de ales între... Mai multe nu am auzit pentru că m-a zărit și mi-a făcut semn s-o șterg...

Cam același semn îi făcu și comisarul Graisset cînd îl simți că e pus pe vorbă. Apoi se adresă cam acru confraților :

— Cum apare un stîrv, cum se prefac toți în muște... În sfîrșit... Tristă poveste cu femeia asta, Margaret Smith... Prea repede a fost ucisă. Nici n-am apucat s-o văd mai bine... Parcă ne-am feri să discutăm despre ea și despre asasinarea ei...

— Ideal ar fi fost să nu discutăm de loc despre ea, îi luă imediat apărarea Larry L. King. Rareori am întîlnit o femeie mai profundă și mai sigură de ea. E de necrezut să fi ajuns o simplă marionetă în mîna unui oarecare individ...

În clipa aceea își făcu apariția în cameră ziaristul James Ladd. Doctorul Tudor îl vedea pentru prima dată și nu-i fu greu să descopere sub masca trăsăturilor comune ale noului venit o forță și o tenacitate neobișnuite.

— Vă stau la dispoziție, se oferi ziaristul. Și chiar sînt mirat că ați apelat atît de tîrziu la mine... și mai ales într-un moment nu prea favorabil. Șopîrla cred că s-a cam supărat și va trebui să pierd de trei ori cîte trei minute pentru a o aduce la starea dinainte, fără să-și lese coada în mîinile mele... Ați aflat ceva despre Margaret ?... E de necrezut...

— Tocmai de asta te-am chemat, îl preveni Larry L. King. Vrem să aflăm de la tine tot ce se poate ști despre Margaret. Altminteri vom sta cu mîinile în sîn...

— Pardon ?! se cruci ziaristul. Am impresia că vă bateți joc de mine. Toată lumea spune că Margaret a fost ucisă de Angelo Petti...

— Hm... îl temperă comisarul Graisset. Toată lumea în expresia dumitale înseamnă, probabil, femeia... aia care a mai rămas... Și de ce crede că a ucis-o Angelo Petti ?

— Instinctul, răspunse James Ladd. De două ore mă bate la cap : *„El a ucis-o ! El a ucis-o !* Așa îmi spune mie instinctul femenin.“ Bineînțeles că a inventat și o istorie. Că Angelo

Petti ar fi încercat s-o cumpere şi că ea a cerut preţul care i se cuvine unui diamant, iar el i-a oferit preţul firesc pentru o imitaţie... Prostii ! I-am spus că dacă mai aud odată povestea asta îi dau două palme, cît e ea de femeie...

— Nu se gîndeşte nici o clipă că ar fi putut fi ucisă din gelozie ? întrebă Achile Pommot.

— Pardon ?! tresări James Ladd. Şi care e direcţia cuţitului pe care-l aruncaţi cu atîta uşurinţă, vă rog ?

Micul Achile Pommot nici nu clipi din ochi :

— Nu e o singură direcţie, răspunse el. Cel puţin trei. Una ar fi Sheridan : gelozie masculină. Alta ar fi Eva Morelli : gelozie feminină. A treia ar fi... hm... ai fi chiar dumneata...

— Gelozie neutră ! îl ironiză James Ladd. Dacă vă preocupă numai Margaret Smith, înseamnă că vizavi lucrurile s-au clarificat. Măcar cu concluzia asta să mă aleg, dacă mă ţineţi cu atîta autoritate deoparte... ba chiar mă amestecaţi cu nevinovăţie printre posibilii vinovaţi... Nu vă speriaţi, că glumesc...

— O precizare foarte binevenită ! spuse Larry L. King. Ai cam dibuit cum stau lucrurile... Într-adevăr, vizavi lucrurile s-au limpezit...

— Sheridan ? se grăbi ziaristul să întrebe.

— Vă rog ! se grăbi Achile Pommot să răspundă. Deocamdată nu e nimic sigur. Probabil că asta e teoria domnului Bob Stewart, sau tot gura lumii ?

— Bob e nenorocit de parcă ar fi rămas fără familie... răspunse James Ladd. Şi cred că nu va lipsi mult pînă îl va acuza pe John Sheridan... Dar asta să rămînă mai degrabă în sarcina dumneavoastră. Eu pot doar să vă avertizez : conflictul e iminent...

— Hm... mormăi comisarul Graisset. Cealaltă jumătate de milion. Acuma, în sfîrşit, ar avea şi el un mobil pentru o crimă ! Unul moare, iar celălalt îi dă cu piciorul...

— Încă nu i-a dat cu piciorul, spuse James Ladd. I-a spus doar că el nu poate plăti sute de mii de dolari pentru a contempla cadavre, că pentru asta ajung și cîțiva cenți...

— Despre celălalt asasinat ce spune domnul John Sheridan ? întrebă doctorul Tudor.

— Aș prefera să-l întrebați dumneavoastră, răspunse oarecum contrariat James Ladd. Pînă în clipa asta nimeni n-a avut curajul să-i spună că Margaret a murit. Nici chiar Eva... S-ar putea să facă explozie tot yachtul, nu numai motorul...

— Domnule James Ladd... profită Achile Pommot de pauza pe care o stîrnise neașteptata destăinuire a ziaristului. Situația e mult mai gravă decît vă închipuiți și avem nevoie de ajutorul tuturor...

— E cam tardivă declarația, îl întrerupse James Ladd. Vreți să aflați de la mine tot ce se poate ști despre Margaret. Mi-ați spus-o de la început, dar m-ați întrebat altceva. Am stimat-o... și prin asta vă rog să înțelegeți mult mai mult decît o oarecare relație, sau decît o anumită relație, sau chiar decît ceva mai profund, care totuși trece... am stimat-o mult prea mult pe Margaret pentru a nu dori să particip la cea mai rea răzbunare... Aș fi în stare să fac și eu exact ce-și propunea John Sheridan cu ucigașul de la Palissade, dar tare mi-e teamă că l-a cruțat un altul, omorîndu-l religios...

— Putem să considerăm această remarcă drept începutul unei confidențe ? întrebă doctorul Tudor.

— Mi se pare că iarăși insinuați ceva... se încruntă James Ladd. Încă n-am spus nimic...

Doctorul Tudor neagă încet cu capul :

— Vi se pare că n-ați spus. Dar numai cu cîteva minute înainte ați ironizat o anumită persoană care brodase un mobil pentru asasinarea Margaretei Smith. Mobilul indica foarte precis, în ciuda naivității lui, cele două direcții obligatorii : asasinul și victima. Oare dumneavoastră n-ați făcut exact același lucru, fără nici un pic de autoironie ?

James Ladd ridică neputincios din umeri :

— Nu știu... S-ar putea să se fi întîmplat chiar așa. S-ar putea chiar să fi trădat adineauri o confidență, începînd-o. Moartea Margaretei m-a zăpăcit și mi-a rupt ceva. Și din păcate nu văd alt asasin posibil. Spun *din păcate* pentru că nu s-a întîlnit viu cu mîinile mele...

— Ai putea să-ți imaginezi ceva urît despre Margaret ? întrebă Larry L. King. Nu ceva congenital, ci posibilitatea unei erori grave...

— Pînă acum un an aș fi răspuns *NU !* se întristă James Ladd. Dar de un an, am, sau am avut, impresia că s-a întîmplat ceva foarte grav cu Margaret. Am simțit și mi-am dat seama că numai forța ei extraordinară o ține dreaptă. Margaret devenise un fel de ax drept, înconjurat, la distanță, de o anumită anvelopă. Nu știu cum să fac să-mi preluați imaginea... Poate e mai bine așa : un schelet îmbrăcat. Lipsa de carne și de sînge o înlocuia cu logica. Asta era impresia pe care mi-o făcea. N-am întrebat-o niciodată ce i s-a întîmplat. Poate de aceea mi-a spus din cînd în cînd cîte ceva. Niciodată totul și niciodată același lucru. Numai frînturi, care respectau însă o ordine, o ordine ciudată : à rebours. N-am căutat niciodată să leg frînturile și să le dau ordinea normală. Dar în clipa cînd am auzit că a murit, asasinată, în clipa aceea, toate frînturile din discuțiile noastre s-au aprins și parcă s-au așezat singure în ordinea normală. Ar fi inutil să vă dau detalii. De fapt nici ea n-a vorbit prin detalii, ci prin exclamații gradate, ca un om care cîndva se va sinucide, și vrea să construiască o cauză psihică. Cauza ei părea alimentată de trei izvoare, trei conducte tragice, cum prefera să le numească, dar nu mi le-a precizat niciodată. Spunea că distrusese o familie, că se distrusese pe dînsa, și că lucra, fatal, la distrugerea sigură a altcuiva. Asta am simțit-o mai limpede cînd mi-a recitat, de cîteva ori, întîmplător, la intervale nesigure, refrenul lui Wilde din „Balada temniței din Reading" „Și toți ucidem ceea ce ne este

drag..." Era povestea unei ființe care fusese violată, la propriu și la figurat, și care în loc să se revolte, îngenunchiase. Ajunsese o sclavă, da ! Margaret, una din femeile cele mai perfecte ale Americei. Știu cînd s-a desprins din consecințele de ciment ale violului, probabil datorită unei cauze mult mai tragice decît violul care-o sfărîmase... dar pînă atunci nu fusese altceva decît o plecare frenetică spre cel mai abject noroi. Cîteva luni a durat plecarea asta misterioasă, iar cînd s-a desprins din ciment, s-a desprins numai scheletul... A fost o permanentă mască, numai și numai mască și gîndire. Eu cred că a jucat un rol, acela al supraviețuirii, cu o artă inegalabilă. Lumea n-a cunoscut o artistă mai mare decît ea, și nici nu va cunoaște vreodată... Eva Morelli ?... o începătoare !... Aceasta ar fi povestea Margaretei. Pe această poveste puteți să brodați orice : crimă, mișelie, monstruozitate, ură, orice... E cumplit, dar acesta a fost adevărul Margaretei timp de cîteva luni. Nu v-aș fi spus niciodată, chiar dacă s-ar fi sinucis... Numai o crimă putea să-mi deschidă ascunzișul... Din păcate, sau din fericire s-a săvîrșit...

— După portretul acesta psihologic, în felul lui remarcabil, silabele concrete vor suna strident, spuse doctorul Tudor. Dar fără silabe nu există cuvinte... De aceea îmi permit să vă întreb : în ce categorie poate fi plasat tiranul Margaretei ? Nu se poate ca ea să nu-l fi *urît* în frînturile dumneavoastră de discuție, sau în monologurile ei fragmentate...

— Da, l-a urît, răspunse James Ladd. Făcea parte dintr-o categorie de *fier*, e singurul cuvînt prin care mi l-a reprezentat. Nu mi-a făcut niciodată o descriere a lui. Doar cîndva, o subită analogie : „Vezi omul acela ? m-a întrebat ea arătîndu-mi un individ absolut oarecare. Ți-ai putea închipui că e numai fier, fier, fier !" Aproape că urla cuvintele... Atunci nu m-am gîndit, dar acum încerc să-i fac portretul individului *oarecare* : nu reușesc. Era atît de oarecare, încît mi s-a șters definitiv din minte... E cea mai neverosimilă tragedie...

— N-a rostit nici un nume ? întrebă Larry L. King.

— Nu... şi nici despre culoarea preferată a ciorapilor, sau despre pasiunea lui pentru pescuitul de balene nu mi-a vorbit ! răspunse mai mult cu dispreţ, decît cu ironie James Ladd.

— Hm... tuşi comisarul Graisset. Am întîlnit oameni care au urcat pe eşafod pentru că au uitat să-şi lege şireturile, sau pentru că au uitat să spună bună ziua vînzătorului de ziare. Drumul spre ştreang nu se face cu paşi, ci cu vorbe şi gesturi...

— E foarte greu să mă controlez, se scuză James Ladd. Pînă acum, în lumea asta erau femei şi Margaret. Acum au rămas numai femei.

— Ai fi acceptat conştient numai scheletul ? întrebă Larry.

— Cu mine era întreagă ! răspunse James Ladd.

7

Max Taylor rezista interogatoriului cu o indignare violentă. Parcă fusese luat cu forţa din amvon de unde nu coborîse niciodată în viaţa lui, nici măcar pentru a-şi bea ceaiul. Ameninţă cu avocaţi, cu judecători, cu prieteni suspuşi, iar la un atac prea dur al comisarului Graisset, rosti chiar numele cîtorva gangsteri carte terorizau Manhattanul.

— Aha ! Bistroni ! îi smulse Larry L. King ultimul nume. Am avut ocazia să-l cunosc, şi n-a trecut numai odată prin biroul inspectorului Larry King... Stupefiante, stabilimente clandestine, tripouri mobile... Pentru a-şi salva pielea e în stare să-şi crucifice mama, tatăl şi copiii. Ştiu, n-are decît tată, care face de asemenea parte din bandă...

— Treaba lor ! răspunse Max Taylor după cîteva clipe de spaimă ascunsă, care nu se trădă decît printr-un tremur ciudat al bărbiei. Am spus şi eu numele care mi-a venit în minte... Ştiţi cum se cheamă drăcia asta pe care o executaţi asupra

mea ? Schingiuire morală, tortură psihică pentru a altera şi a dirija adevărurile spre neadevăruri, şi există cîteva paragrafe în legi care pedepsesc aspru pe cei care o practică...

— Hm... se enervă comisarul Graisset. Mă mir că încă nu ai candidat la postul de primar sau de arhiepiscop al New Yorkului... Nu ai pozat niciodată pentru tablouri cu îngeri ?

Bărbia lui Max Taylor tremură iarăşi cîteva secunde :

— Refuz să accept această situaţie ! Nu faceţi altceva decît să vă bateţi joc de mine !

— Cred că e pe dos... interveni micul Achile Pommot în discuţie. Dumneata îţi închipui că-ţi baţi joc de noi...

— Hai, domnule Max ! îl invită Larry L. King încă odată. Deschide sacul ! Deschide mai bine safeul !... A propos ! De ce n-a fost înregistrată nici o reclamaţie despre spargerea şi explozia safeului dumitale ?

— A fost un accident... răspunse Max Taylor. O neglijenţă a unui funcţionar. Şi în primul rînd nu a dispărut nimic...

— Din asta putem deduce că tot ce a dispărut din casa dumitale tăinuită a fost găsit aici, în safeul corporal al lui Angelo Petti.

Max Taylor îşi pierdu cumpătul pentru mai multe secunde. Bîigui cîteva vorbe, strînse din pumni, ameninţă iarăşi, apoi se linişti :

— Asta e ultragiu deschis, la adresa unei persoane...

— Hm ! îi opri comisarul Graisset fluxul care se pregătea. Eşti un imbecil, domnule Taylor, dacă îţi închipui că ne poţi impresiona cu cîteva cuvinte care nici măcar n-au avut vreme să-ţi consulte capul.

— Veţi vedea ! îşi încordă el bărbia. Veţi vedea !

— Domnule Taylor, interveni doctorul Tudor, omul pe care l-ai vizitat noaptea trecută a fost asasinat. Altcineva nu putea să-l omoare !

— Ba nu ! îşi pierdu firea Max Taylor. Nu l-am omorît eu ! Era plin de sînge...

Tăcu prea tîrziu şi înţelese şi el asta. Bărbia îi tremura fără încetare, se auzea cum îi clănţănesc dinţii. Şi deodată îşi lovi bărbia cu pumnul strîns : o lovitură cumplită, parcă destinată altcuiva. Şi se linişti.

Era marele moment psihologic şi comisarul Graisset voia să-l prefacă în moment sfîrlează : ameţitor şi dur, ca o celulă din care nu se poate ieşi :

— Hm... Imbecilitatea se plăteşte cu ştreangul. Dacă nu se autodenunţă un altul, mergi într-acolo, ca purtat de aripi. Şi toţi complicii vor avea grijă să-ţi întărească aripile. Începînd cu Alberta şi terminînd *cu*.

Comisarul Graisset pusese punct după *cu*. Nu lăsase nici o suspensie : parcă ar fi numit o duzină de oameni prin acea mică prepoziţie. Iar Max Taylor îşi scăpă bărbia în vid :

— Adică... ? se rugă el.

— Adică... îşi plecă Achile Pommot privirile în pămînt. Deocamdată vei fi acuzat numai de asasinarea lui Angelo Petti...

— Dar nu l-am omorît eu, vă jur, şi pentru prima dată în viaţa mea, îmi pare rău că n-am copii ca să vă jur pe capul lor.

— Hm... mormăi comisarul Graisset. Mereu pe capul altora. Poate pentru că nu-l simţi prea bine înşurubat în umeri pe al dumitale...

Max Taylor devenise o zdreanţă. Căuta o sută de mîini ca să se roage cu toate, în toate subdiviziunile punctelor cardinale.

— Nu... se contorsiona el. N-am... Nu... N-am... Nu... Era mort !... Dar nu mi-am dat seama la început...

— Nimeni nu te va crede, Max Taylor ! îi dădu Larry L. King lovitura de graţie. Probabil că nici nu ţi-ai spălat sîngele de pe cămaşă... Nimeni nu te va crede...

— Nu ştiu... răspunse abia auzit Max Taylor. Şi nici nu mai are rost nimic... Ce aş putea să fac ?

— Să scapi de acuzația de omucidere... îl cîntări doctorul Tudor. Altceva nu există...

— Dar cum aș putea ? se cutremură Max Taylor. Îmi dau seama că m-a văzut cineva intrînd sau ieșind din camera lui Angelo Petti... și pe urmă l-a găsit pe el mort...

— Există o singură cale de a scăpa de acuzație... continuă doctorul Tudor. Aceea de a ne ajuta să descoperim pe adevăratul asasin !

— Adică spunînd *absolut* tot ce știi ! completă cu vorbe apăsate Larry L. King.

— Hm... îl avertiză comisarul Graisset. Spunînd totul și de la început... Hm... De la începutul cazului, nu de la începutul carierii dumitale... Asta deocamdată nu ne interesează...

— Nu cred că voi avea ce să vă spun... se tîngui Max Taylor. Și iar îmi pare rău că n-am copii...

— Hm ! Lasă, dom'le, copiii în pace ! se înfurie iarăși comisarul Graisset. Am cunoscut sute de-alde dumneata. Știu mai bine decît știi dumneata cîți copii ați nenorocit cu șantajele voastre... Domnule Taylor ! Mai scoate un cuvînt pe delături și nu mă mai interesează adevăratul asasin. Te duc cu mîinile mele, te duc în spatele meu la streang ! Asta ți-o spune comisarul Graisset !

Max Taylor era atît de îngrozit încît nici măcar nu mai avea curajul să deschidă gura. Îi era teamă că orice ar spune nu va fi pe placul comisarului Graisset.

— Ce știi despre supercazul John Sheridan ? întrebă Larry L. King.

— Nu știu nimic... răspunse el din obișnuință, dar se trezi repede. Nu știu la ce vă referiți...

— Ce s-a întîmplat între Benjamin Sheridan și Eva Morelli ? despărți Larry L. King întrebările.

— N-am știut nici o clipă că au legătură cu afacerea Sheridan... începu Max Taylor.

— Hmm... se încruntă comisarul Graisset. Prea te-ai obișnuit cu negațiile. Nu poți să răspunzi direct, fără să dai din colț în colț ? Ce știi despre ăia doi ?

— Se întîlneau pe ascuns în Richmond, la un hotel de mîna a doua, răspunse Max Taylor. Hotelul Gloster... probabil o rămășiță americanizată a vechii denumiri Gloucester...

Achile Pommot își duse involuntar mîinile la urechi, pentru a și le face pîlnie ca să audă mai bine. Parcă vorbise altcineva în locul lui Max Taylor...

— Pardon... își retrase capul între umeri *maître chanteur*-ul. Am fost avocat și... Mă voi strădui să fiu succint... Benjamin și Eva Morelli se întîlneau pe ascuns la hotelul Gloster din Richmond... Cred că mecanismul informației nu vă interesează...

Aștepta un semn din partea comisarului Graisset.

— Hmm... prin sucursale și agenții sistem Alberta...

— Da... se simți eliberat Max Taylor. Hotelul fiind de mîna a doua nu se puteau întîlni pentru afaceri, sau din întîmplare... fiindcă nu veneau amîndoi odată... Întîi el și pe urmă ea... O dată ea n-a venit și el i-a lăsat o scrisoare, altădată el era grăbit și i-a lăsat o scrisoare, sau invers... Am făcut rost de vreo cinci scrisori dragoste, gelozie, amenințări, jurăminte, adio, reîntoarcere... Erau nebuni unul după altul. Cel puțin el, fiindcă ea, putea să și joace, adică să se antreneze pentru vreun rol... Dar spre ultimele scrisori părea că ea este cea care tremură. Erau și amenințări cu sinuciderea... ba și... Hm... Într-una din scrisori ea zicea c-o să-l omoare, în alta spunea că o să-i bage furculița în ochi *cerbului*. Așa îl numeau amîndoi pe John Sheridan... Într-alta că o să se arunce de pe Verazzano în apă... Iar el... la sfîrșitul fiecărei scrisori cam aceeași frază : „Mai așteaptă puțin, iubito, zîna mea, noaptea, ploaia, fulgerele și nebuniile mele..." Cam așa, și încheia în loc de altceva cu trei cuvinte : „Va veni ziua !"

— S-a referit vreodată la John Sheridan în alt sens... decît în sensul de cerb ? își duse cu mare efort micul Achile Pommot întrebarea pînă la capăt.

— Cum să nu ! răspunse parcă mai încurajat Max Taylor. Îl batjocoreau ca pe un clovn, ca pe un măscărici. „Ah ! dac-am putea să-i abțiguim, odată, galeria ! spunea Benjamin într-o scrisoare. Ce chestie ar mai ieși. Cred că și-ar scoate mațele ca să și le toace, în fața ochilor, și mi-ar da oricît..." Din păcate, n-am știut niciodată la ce galerie se referă. Dar blesteme și amenințări și batjocuri la adresa *cerbului*, erau cu duiumul în toate scrisorile... fiindcă pe lîngă cele cinci cu care am fi vrut să începem... hm... acțiunea au mai apărut vreo cinci, șase...

— Cum ați făcut rost de ele ? Le-ați fotografiat ? întrebă plin de curiozitate Larry L. King.

— Din păcate, trebuie să vă spun cum... oftă, oarecum degajat, Max Taylor. Sînt mai multe metode... Dar dacă se întîmplă să intrăm de la început pe fir, adică de la primul schimb de scrisori, folosim o metodă originală... născocită de mine... Păstrăm noi originalele, iar ei primesc copii...

— Adică... ? se interesă comisarul Graisset.

— Adică... știind că nici unul nu cunoaște scrisul celuilalt copiem scrisorile originale... la agenție... avem cîțiva specialiști. Ne ghidăm de la caz la caz. Uneori nici nu mai imităm scrisul, ci le copiem cu scrisul nostru. Textul, punctuația, celelalte : hîrtia, plicul le respectăm cu sfințenie. Cînd dăm peste un caz *mare*, trimitem un specialist la fața locului. La Gloster am avut unul, cel mai bun dintre grafologii noștri. În jumătate de oră de la lăsarea scrisorii, uneori chiar în cîteva minute, dacă textul era foarte scurt, copia era gata și introdusă în locul originalului... Trebuia să lucrăm cu cea mai mare grijă, fiindcă întîlnisem un caz *uriaș*... Într-o bună zi am trecut la atac. Și momentul de atac e foarte important. Dacă-i prindeam de pildă pe cei doi în cine știe ce moment de ruptură, sau de depresiune... rezultatul ar fi fost nul pentru noi. Am

atacat chiar în perioada cînd se zvonea, în cercurile financiare, că tînărul Benjamin... întotdeauna ne-am întrebat de ce i s-a dat numele ăsta, fiindcă a fost primul copil al lui Sheridan... da, se zvonea că tînărul Benjamin va fi lansat într-o mare afacere cu chimicale, adică i se aranja botezul într-o apă care-l enerva crîncen pe Sheridan, pentru că nu pusese încă piciorul în ea. Voia să facă primul pas cu odrasla lui, cu moştenitorul... Am atacat puternic. Benjamin n-a rezistat, a acceptat întrevederea, undeva în Queens, într-o tavernă... adică l-am luat cu maşina dintr-un loc pustiu şi l-am dus unde am vrut noi... Atunci ne-am dat seama că e foarte slab şi inabil. Nu luase nici o măsură de prevedere. Reacţionase sub imperiul groazei. Nici măcar nu se gîndise că ar fi vorba de o farsă cu care urmăream să-l atragem într-un *kidnapping*. S-a lăsat cu totul în mîna noastră. I-am cerut o sumă mare : două sute de mii de dolari în schimbul scrisorilor. Ne-a spus că nu va putea face rost de o asemenea sumă, dintr-odată, ci că ne-o va da în cîteva rate rapide. Noi am fost de acord. Am ştiut că va falsifica şi va folosi cecurile *cerbului*, şi prin asta va intra şi mai crunt în mîinile noastre. A treia zi ne-a dat prima rată... iar a cincea zi, în loc să vină cu bani, a venit cu înjurături. Fusese descoperit de taică-său... Cum ? nimeni nu poate şti... Dar asta n-ar fi însemnat nimic. Nenorocirea noastră era alta : fusese desmoştenit, în două ore !

— Hm... mormăi comisarul Graisset. Nenorocirea *voastră !*

— Da... răspunse aproape cu aplomb Max Taylor. Eram abia la începutul afacerii şi eşecul ne-a demoralizat. Mizasem pe cei două sute de mii de dolari, îi simţeam în buzunarul nostru, şi asta ne-a făcut nesăbuiţi. Am contractat împrumuturi în contul agenţiei, împrumuturi mari, pe termen scurt... Ca s-o scoatem la capăt am fost supuşi... adică ne-am autosupus... la cazne grele. Abia după ce Eva Morelli a ajuns mare, am izbutit s-o abonăm la casa noastră cu o cotizaţie mulţumitoare, pentru ambele părţi... Eva nu e de loc gîsculiţă în afaceri. N-a

tremurat nici o clipă în conversaţiile cu noi. Ne-a demonstrat că ambele părţi au acelaş interes şi ar fi stupid un conflict... Mai pe şleau, aproape că a devenit una din proprietarele agenţiei... bineînţeles în domeniul reclamei, nu al... hm... al exploatării naivităţilor şi erorilor omeneşti şi mai ales a exploatării prostiei...

— Hm... mormăi comisarul Graisset. Aşa numiţi acum afacerile de şantaj ?... Hm... mîine, poimîine o să cereţi decoraţii şi legi constituţionale care să recunoască moralitatea subtilă a acestei profesiuni. Împotriva erorilor, prostiilor, nechibzuinţei... hm...

— Să nu credeţi că nu ne gîndim, uneori, la rolul nostru de ecarisaj moral... spuse Max Taylor. Dar partea filozofică a... a afacerii noastre nu cred că vă interesează... Unde rămăsesem ? Da... Eva Morelli ne-a dat concesia reclamei pentru domnia sa, iar noi am jurat că nu vom folosi scrisorile... fiindcă tot se mai întîlnea pe ascuns cu Benjamin Sheridan şi aştepta ziua cea mare... Dar de astă dată n-am mai putut s-o prindem ca să ne facem provizii pentru vremea cînd va deveni doamna Benjamin Sheridan... Am urmărit-o cu cei mai buni copoi ai agenţiei... Niciodată n-am prins-o cu altcineva, şi nici măcar cu Benjamin n-am izbutit s-o fotografiem... mai ales că ne-a atras atenţia : dacă se simte urmărită se retrage din afacere... Ori prezenţa ei în reclamele noastre, mai ales în ultimul an, de cînd i-au crescut acţiunile pe piaţa filmului, aproape că a schimbat profilul agenţiei noastre. Tocmai eram pe cale de a ne muta în preajma centrului Rockefeller, la un etaj elegant şi invidiat, pentru a face faţă noii situaţii, cînd am primit invitaţia asta blestemată...

— Hm... îl dibui comisarul Graisset. Ţi-ai spus, probabil, că niciodată nu te-a potcovit mai bine şansa. Ai alergat ca la Maraton, pentru a ajunge primul aici...

— Primul a fost domnul James Ladd, răspunse Max Taylor. Eu am sosit abia la opt și un sfert fix, cum mă obliga invitația.

— Da... își aminti Larry L. King întreaga scenă. Cine te-a îngrozit în clipa cînd ai intrat pe șantier? Parcă ai vrut să fugi...

Și iarăși începu să-i tremure bărbia lui Max Taylor.

— Nu știam cine e, dar l-am recunoscut... răspunse fostul avocat. Abia atunci am avut prima clipire de luciditate. Am știut că nu e vorba de o croazieră, și de o confesiune oarecare, ci că se întinde cuiva o capcană. Poate mai multor. Eu în orice caz, m-am gîndit, eram candidat la capcană... Abia scăpasem prima oară. Scăpasem din cea mai rea întîmplare a vieții mele...

— Pe cine anume l-ai recunoscut? întrebă Larry L. King. Pe Angelo Petti, sau pe Bob Stewart?

— Pe Bob Stewart îl cunoșteam, dar nu l-am văzut din prima clipă. Pe celălalt l-am recunoscut... și am știut că nu voi mai scăpa. Nu putea să mă cheme degeaba... Căpitanul mi-a spus că e chiar domnul Angelo Petti în persoană și imediat am făcut asociația...

— Poate că povestea are un început... spuse Achile Pommot. Din tot ce știi, și din tot ce ai pe conștiință, ne interesează cel mai mult...

Max Taylor privi spre comisarul Graisset, parcă pentru a-i cere aprobarea. Tăcerea lui nu putea să însemne altceva.

— Există un început... rosti Max Taylor cu mîna la bărbie. Cel mai banal dintre toate. Într-o anumită zi am primit o scrisoare: personal, confidențial, urgent, pe numele meu. Mi s-a dat și am deschis-o. Era o scrisoare de contract... să nu vă închipuiți cumva că în lumea noastră nu există contracte; ba cred că ale noastre se respectă mai serios decît altele, fiindcă nerespectarea lor nu înseamnă o penalizare oarecare, sau o amendă, ci pierderea încrederii, care înseamnă și la propriu, și la figurat: moartea... Era o scrisoare de contract, în care

mi se oferea o anumită sumă, foarte tentantă, contra unor informații particulare, confidențiale și reale despre viața unui personaj important. Nu mă întreba de unde le voi obține, nu mi se spunea în ce scop îi trebuie... Era vorba de John Sheridan, iar autorul scrisorii semna : *Îngerul...* M-am interesat în pegră, înainte de a-i da răspunsul, și mi se cerea un răspuns foarte urgent. N-am reușit să aflu nimic despre *Îngerul,* fie pentru că nu mi s-a lăsat timp pentru cercetări, fie pentru că nu era cunoscut. Trebuia să mă întîlnesc *personal* cu el. I-am răspuns că voi fi la întîlnire, într-un bar din Chinatown, la ora precisă. Mi-am asigurat spatele cu doi oameni, pentru a evita orice cursă, deoarece nefiind cunoscut în pegră, nu puteam avea încredere în el, și m-am prezentat la barul respectiv. Am așteptat zadarnic o oră. Apoi am plecat. La ieșire, portarul mi-a întins un plic, cu acel zîmbet chinezesc care înseamnă mutenie pînă la mormînt. Nu l-am întrebat nimic. Am luat plicul. Conținea 10 bancnote de cîte 100 de dolari și un bilețel scris la mașină : Am vrut să văd în ce măsură te interesează afacerea. Iată acontul. Probabil că ai venit cu gardă. Poți să faci ce vrei, pentru că nu ne vom întîlni niciodată. Prima scrisoare informativă mi-o trimiți pe următoarea adresă... Era un număr de post restant, probabil un automat de la un mare oficiu poștal. În final mi se atrăgea atenția să nu încerc să-l urmăresc. Dacă simte așa ceva va arunca o bombă în agenție. Și semna la fel : *Îngerul.*

— Hm... mormăi comisarul Graisset. Cam ciudată toată afacerea. Și foarte asemănătoare cu povestea lui John Sheridan...

— Nu știu... avu Max Taylor curajul să-l contrazică. Pentru agenția noastră nu era o afacere foarte ciudată. Ne-am gîndit că poate ar fi mai bine să nu ne interesăm de dedesubturile ei. Să ne conformăm, pentru că eram foarte bine plătiți și cu asta, basta. I-am dat primele informații. Cele mai cunoscute și mai frecvente amănunte din viața lui Sheridan, pig-

mentate ici-colo, cu cancanuri de redusă circulație. Individul ne-a răspuns imediat, adăugînd și el cîteva cancanuri în scrisoare, și întrebîndu-mă dacă m-a convins că nu e un dobitoc. Am făcut cunoștință, gata ! spunea el. Ar fi bine să trec la treabă pentru a nu mai face rost de o bombă. Tonul părea pe jumătate în glumă, pe jumătate în serios. Îmi cerea date foarte clare și foarte precise : care-i sînt cei mai buni prieteni, și prietene, care-i sînt locuințele de refugiu, care-i sînt subalternii cei mai apropiați, poate chiar prieteni de familie, care-i sînt slăbiciunile, pasiunile, maniile. Parcă se interesa un scriitor pentru a-i face biografia. Îmi spunea că de cancanuri nu are nevoie. Numai lucruri adevărate care priveau direct viața lui Sheridan. I-am trimis o primă scrisoare cu informații privind viața lui de familie : fostele lui amante, legătura cu Eva Morelli, fidelitatea lui față de Margaret Smith, ruptura cu fiul lui din cauza unui fals, cele trei locuințe din New York, rezidențele din Florida, din California, și cîteva vilișoare neînsemnate, prin păduri, sau pe malul lacurilor.

— Totul într-o singură scrisoare ! se miră doctorul Alexandru Tudor.

— Nu într-o singură scrisoare, ci gradat, continuă Max Taylor. El mă încuraja mereu. Spunea că afacerile merg bine. Iar eu nu aveam de ce să mă plîng. Cam vreo trei luni a durat corespondența, princiar răsplătită.

— Hm... și nu te-ai întrebat niciodată cine e individul și cam ce vrea să învîrtească ? întrebă comisarul Graisset. Nu te-ai gîndit la el, nici o clipă, ca la un viitor client cu cotizații ?

— M-am gîndit, oftă Max Taylor. Mai ales m-am întrebat de ce nu-și culege singur informațiile, dar n-am găsit nici un răspuns, sau nu m-am omorît să-l aflu...

— Ideea că se ferea să fie luat la ochi nu ți-a trecut nici o clipă prin cap ? întrebă Achile Pommot. Asta ar fi însemnat că e un om cu o anumită reputație, de la care puteai să tragi mari foloase, dacă l-ai fi putut identifica...

— M-am gîndit multă vreme la treaba asta, răspunse Max Taylor. Dar eram într-o perioadă de relans în afaceri, şi nu voiam cu nici un chip să încredinţez altuia afacerea, unui subaltern. Era prea bine plătită, şi gîndul că odată şi odată îi va sosi şi ei ceasul de a contribui la prosperitatea agenţiei nu mă părăsea. M-am deghizat şi m-am postat, adică mi-am găsit de lucru în preajma căsuţelor post restant de la oficiul la care trebuia să-i dau şi la care-i trimisesem unul din răspunsuri. Asta s-a întîmplat spre sfîrşitul afacerii... Ştiam că nu voi fi recunoscut. Eram un bătrînel oarecare, obosit şi neluat de nimeni în seamă. Şi l-am văzut, l-am văzut cînd a luat scrisoarea din căsuţă. Era tot un bătrîn, îngheboşat şi cam prăpădit, parcă era orb : purta ochelari negri.

— Hmmm... îl întrerupse comisarul Graisset. Atunci de ce spui : l-am văzut ? Poate că era numai un emisar, un comisionar oarecare...

— Nu ştiu de ce m-aţi întrerupt, îi răspunse aproape agresiv Max Taylor. Doar n-am terminat... Am luat bătrînul la ochi şi l-am urmărit, după un sistem special : observîndu-i numai încălţămintea. Avea pantofi galbeni, cu vîrf ascuţit şi cu tocuri mai înalte decît cele normale. Nu era încălţăminte potrivită pentru un bătrîn. Eu îmi pusesem nişte ghete vechi în picioare, împrumutate de la portarul agenţiei... Bătrînul meu a intrat într-o staţie de metro. Am mai apucat să-l văd cum se furişează în cabinele pentru bărbaţi. Era îmbrăcat într-un fulgarin gri larg, avea o pălărie obosită, era ghebos şi îşi tîra greu o servietă scorojită. M-am ascuns după un automat cu ciocolată. După două minute am văzut ieşind din cabinetul pentru domni un tînăr, îmbrăcat elegant, cu o pălărie albă, cu boruri înguste, întoarse, care ducea pe braţ un pardesiu maron. Nici nu i-am dat atenţie. Nici în clipa cînd s-a oprit în faţa unui galantar pentru a-şi potrivi mai bine pălăria şi a-şi petrece după urechi ramele de aur ale unor ochelari fumurii.

Doar din întîmplare, cînd a trecut fluierînd nepăsător prin faţa mea, i-am privit pantofii : purta pantofi galbeni, cu vîrful foarte ascuţit şi cu tocuri mai înalte decît cele normale. Nu puteam să-mi cred ochilor. Era chiar bătrînul metamorfozat. De uimire şi teamă nici nu m-am mai luat după el. M-am trezit prea tîrziu, după ce l-a înghiţit metroul... La a doua scrisoare, după descoperire, nu m-am dus după el, dar la a treia, după vreo două săptămîni, m-am prefăcut iarăşi în bătrîn, într-un pensionar îmbrăcat în haine, odinioară cazone, care-şi mai menţinea încă ţinuta militară... Povestea se petrecea la alt oficiu, în Bronx. M-am învîrtit şi m-am camuflat, dar n-am aşteptat multă vreme, din întîmplare. Am revăzut deodată, furişîndu-se îngheboşat, spre căsuţele automate, acelaşi bătrîn, cu aceeaşi pălărie ponosită, cu aceiaşi ochelari negri, cu acelaşi fulgarin gri, deşi vremea era frumoasă, cu aceeaşi servietă scorojită... Numai pantofii îi avea schimbaţi, adică altă culoare, pentru că tipul rămăsese : tocuri mai înalte decît cele normale, vîrfuri ascuţite. Culoarea era roşie, un roşu mai blînd şi destul de uşor de memorat... A luat imediat scrisoarea din casetă şi, fără să se uite înapoi, a pornit pe sub trenul aerian spre una din staţii. El a urcat pe o scară, eu pe alta. L-am văzut cum se strecoară în saloanele pentru domni. Mi-am făcut curaj şi am intrat după el, într-o cabină vecină. Nu m-a simţit. Fluiera, dar auzeam cum îşi dezbracă fulgarinul cu două feţe, cum îşi deschide servieta, cum îşi înlocuieşte ochelarii, cum îşi schimbă pălăria. Am ieşit înaintea lui din cabină, am ieşit din salon. Nici nu m-am uitat în urmă. Era o singură cale, care abia la vreo zece metri se bifurca : spre metroul aerian, sau spre ieşire. Şi m-am lăsat depăşit de un tînăr, îmbrăcat elegant, cu pantofi roşii, un roşu blînd, în picioare, cu pălărie ciudată : cu boruri înguste întoarse. Cu o mînă îşi potrivea ochelarii fumurii cu rame de aur, cealaltă era ocupată de un pardesiu maron, prin îndoiturile căruia am zărit totuşi o servietă. El

era : bătrînul cel orb, cu fulgarinul gri care aproape îi atingea călcîiele. M-am luat după el, dar din păcate l-am pierdut. A găsit un taxi şi s-a urcat în el. Pînă să găsesc şi eu unul, a dispărut taxiul *Îngerului.*

— Hm... Şi te-ai mulţumit cu atît ? întrebă surprins comisarul Graisset.

— Mi-am notat numărul taxiului... răspunse Max Taylor. Unul din subalterni a dat de el, a interogat şoferul. L-a lăsat în faţa uneia din intrările grădinii zoologice din Bronx. N-a remarcat nimic altceva decît că s-a îndreptat spre o femeie care părea că-l aşteaptă. Şi aceste amănunte, şoferul şi le-a amintit întîmplător. Clientul îl grăbea, i-a promis bacşişul înviorător, care a fost mai mare decît costul cursei. De aceea l-a reţinut şi de aceea a fost curios să vadă cine îl aşteaptă. Din păcate n-a putut să vadă faţa femeii...

— Chiar aşa : din păcate ! spuse Larry L. King. Dacă i-ar fi văzut faţa, ar fi recunoscut femeia...

— Credeţi că era chiar Eva Morelli ? deveni brusc foarte interesat Max Taylor.

— Hm... eşti cam optimist... îi tăie comisarul Graisset entuziasmul. Îţi imaginezi că după cele ce s-au întîmplat vei mai prospera împreună cu agenţia dumitale de reclame ?... Nu zic că după cum te prezinţi nu ai şanse să scapi de ştreang, dar de altele...

— Numai de ştreang să scap ! îşi apucă bărbia Max Taylor. Restul e ceva care trece şi care se poate comprima...

— Mai departe ? îl invită Larry L. King.

— Mai departe ?... se cutremură Max Taylor. Mai departe nu s-a întîmplat nimic. Corespondenţa a încetat brusc. De altfel nici nu ştiu ce i-aş mai fi putut spune... O storsesem pe Eva Morelli, care la rîndul ei îl storsese pe Benjamin, eram sigur, de tot ce se putea şti despre John Sheridan. Dar corespondenţa a încetat atît de brusc încît mi-a fost teamă că mă

zărise. În fiecare zi, înainte de a ajunge la agenție, mă uitam cu spaimă prin ziare. Oare nu scria despre vreun atentat cu bombe împotriva cocioabei în care-mi aranjasem birourile ?... Nu știu cît timp a trecut de la încetarea corespondenței. Uitasem de înger și de ciudatele lui preocupări... Pînă ce m-am pomenit într-o zi cu o scrisoare de la el. Îmi cerea să-i dau un telefon într-o anumită zi, la o anumită oră... I-am dat telefon, mi-a mormăit ceva, nici n-am înțeles bine, apoi mi-a închis. Nu știu ce-a vrut...

— Hm... îl săgetă comisarul Graisset. Am impresia că iar ți s-a făcut dor de aripi... Nu te-a vizitat nimeni după crimele de la Pallissade ?

— N-ai făcut nici o legătură între informațiile pe care i le-ai dat Îngerului și crimele de acolo ? întrebă micul Achile Pommot la rîndul lui.

— Ai dat un simplu telefon, sau ai citit dintr-o carte de rugăciuni ? trecu la atac și Larry L. King.

Max Taylor își ținea cu amîndouă mîinile bărbia. Abia după ce și-o înțepeni bine începu să vorbească :

— Trebuie să fac puțină ordine... trebuie să-mi adun gîndurile, se rugă el. Nu știu cu ce să încep...

— Hm... Cu adevărul... îl sfătui comisarul Graisset.

— Cu adevărul... dar n-o să mă credeți, oftă Max Taylor. Am primit scrisoarea aceea... Era însoțită de zece bancnote a o sută de dolari fiecare. Mi se cerea să fiu la o anumită oră într-un bar pe malurile Hudsonului, cu o carte de rugăciuni la mine din care să citesc timp de o oră la un anumit număr de telefon. Spunea că dacă mi-e teamă pot să iau oameni de acoperire cu mine. Numărul de telefon urma să mi se comunice, chiar acolo la bar, cu cîteva minute înainte de a începe rugăciunile. Trebuia să fiu la ora unsprezece foarte exact, sau nu mai țin minte care oră, în orice caz dimineața, în fața cabinei telefonice cu numărul patru, în spatele barului și să ridic receptorul de la primul țîrîit și apoi să notez numărul și

să telefonez imediat acolo. Indiferent dacă mi se va răspunde sau nu, indiferent dacă se va închide sau nu legătura, eu trebuia să citesc timp de o oră din cartea de rugăciuni... Am făcut exact ce mi s-a cerut... Am notat numărul de telefon...

— N-ai recunoscut vocea ? întrebă doctorul Tudor.

— Chiar dacă aş fi auzit-o vreodată nu puteam s-o recunosc, răspunse Max Taylor. Mi s-au dictat cifrele cu o voce care suna din fundul gîtului. Apoi mi s-a repetat numărul cu aceeaşi voce. Apoi s-a închis telefonul. Am dat imediat telefon la numărul notat, am auzit o răsuflare... nici n-am strigat *alo*... am început să citesc rugăciuni. Cine mă vedea îşi închipuia, probabil, că dictez vreo lecţie cuiva...

— N-ai auzit nimic, n-a intervenit nimeni, nu ţi-a parvenit în receptor nici un zgomot ? întrebă Larry L. King.

— Nu ştiu... se înfricoşă Max Taylor. Vă jur că nu ştiu. Nici nu ţineam receptorul la ureche. Citeam într-una în microfon, pînă ce am început chiar să înţeleg sensul rugăciunilor... Una zicea să te fereşti de cursele diavolului îmbrăcat cu chip de om... Atunci mi s-a făcut frică şi am închis telefonul... Trecuseră mai puţin de trei sferturi de oră, vreo patruzeci de minute... Am zis atunci că m-am întîlnit prima dată cu ceva mare în viaţă, şi vă jur că am făcut donaţii la cîteva biserici... Dar văd că tot s-a aflat pînă la urmă... Cartea de rugăciuni am lăsat-o într-un boschet... Nu ştiu cine m-a recunoscut... nu ştiu cine a trimis poliţiştii pe urmele mele... Am scăpat însă şi de inspectorul Larry King şi de domnul Bob Stewart, care a fost şi mai al dracului... Pînă la ora unsprezece, sau nu ştiu ce oră o fi fost, cînd am dat telefon, aveam alibiuri foarte solide... care s-au controlat... Pe urmă am fost lăsat în pace. *Ingerul* nu m-a mai deranjat, n-am mai auzit de el, nu l-am mai văzut... pînă ieri cînd am pătruns pe poarta şantierului. L-am recunoscut într-o fracţiune de secundă. Aceeaşi pălărie ciudată cu boruri înguste, întoarse, aceiaşi ochelari fumurii, cu

rame de aur, care-i înlocuiau pe cei negri ai bătrînului, şi cînd m-am uitat apoi la încălţăminte... poate aţi remarcat şi dumneavoastră pantofi de comandă, cu vîrfuri ascuţite, şi tocuri mai înalte decît cele normale. Cînd am trecut pe lîngă el, am îngheţat. Mai ales că nu mi-a întins mîna. Nici el, nici domnul Bob Stewart... Dar m-am gîndit că nu ştie, în nici un caz nu ştie că eu l-am văzut vreodată, fie sub deghizamentul de bătrîn, fie aşa cum arăta : elegant, cu pălăriuţa lui specială, cu ochelarii fumurii încadraţi în aur, cu pantofii lui ciudaţi, neobişnuiţi... De spaimă însă nu puteam să scap... Nu ştia că-l cunosc, dar eu îl cunoşteam : era cel care îmi ceruse informaţiile despre John Sheridan, cel care mă pusese să citesc rugăciuni la telefon, aducîndu-mă la un pas de ştreang...

— N-ai schimbat niciodată vreun cuvînt cu el, nu l-ai văzut niciodată mai de aproape ? întrebă doctorul Tudor.

— Nu ştiu de ce nu mă credeţi ? se sperie Max Taylor. V-am spus tot ce ştiu despre el. Nu l-am văzut niciodată în altă parte, n-am schimbat niciodată vreun cuvînt cu el...

— Ce s-a întîmplat cu explozia safeului dumitale ? întrebă Achile Pommot. Ce-a dispărut din el ?

Max Taylor deveni livid, sudoarea îi inundă faţa :

— Nu ştiu cum s-a întîmplat... încercă el să se stăpînească. Am mai multe safeuri la agenţie. Vreo paisprezece... Nu mă miră că s-a putut sparge, ci că a fost ales exact cel care conţinea corespondenţa dintre Benjamin şi Eva Morelli şi scrisorile *Îngerului*... Am făcut o scurtă incursiune în pegră, şi am dat de urmele spărgătorului. Am aflat şi cine l-a tocmit, şi cu cît a fost plătit şi cum a dat spargerea... Doar cu cîteva zile înainte de a primi invitaţia, am detectat identitatea domnului Bob Stewart ca autor moral al spargerii... dar din păcate n-am ştiut că e secretarul particular al celui care-mi trimisese invitaţia. Ar fi fost ca un semnal de alarmă...

— Ai făcut vreodată, adică în ultimul timp, pentru că înainte nu se putea, ai făcut vreo analogie între cel care semnase *Ingerul* şi autorul invitaţiei : *Angelo* Petti ? întrebă Larry L. King.

— Pardon ?! tresări Max Taylor. Extraordinar ! Abia acum îmi apare asemănarea celor două nume ! *Ingerul... Angelo* Petti. Nu m-am gîndit nici o clipă...

— Ce ai găsit în safeul corporal al lui Angelo Petti ? se interesă Achile Pommot.

— Care safeu ? întrebă livid Max Taylor.

— Hmm ! ameninţă comisarul Graisset.

Max Taylor îşi luă iarăşi crucea în spate :

— Era mort ! Vă jur că era mort !... Adică aşa cred. Nu i-am făcut nimic. Ştiam că ia somnifere, şi...

— Avuseseşi grijă să-l droghezi pe Bob Stewart... îi aminti Larry L. King.

— Da... recunoscu Max Taylor. Am trecut prin camera numărul unsprezece pe terasa de la babord, apoi am intrat pe uşa de la terasă în camera lui Angelo Petti. Dacă n-aş fi găsit-o deschisă, n-aş fi intrat înăuntru. Făceam o simplă încercare. Ştiam că sînteţi la bar, pe domnul James Ladd îl văzusem intrînd la Eva Morelli, iar pe domnul John Sheridan la Margaret Smith...

— La ce oră ? întrebă Achile Pommot.

— Cred că era ora două, răspunse Max Taylor. M-am furişat chiar prin camera dumneavoastră pe terasă, v-am spus. M-am apropiat de pat şi am început să scotocesc. Ştiu foarte bine unde se află ascunzătorile corporale. Am tras brîul, foarte uşor, parcă se desfăcea singur, şi am simţit undeva un plic. L-am luat şi am plecat pe unde venisem. Mai întîi m-am oprit însă pentru două secunde în spatele draperiei. Era lună, şi voiam să ştiu dacă aveam scrisorile adevărate. Le-am recunoscut după pipăit. *Ingerul* scria pe o hîrtie aparte, groasă

şi poroasă ca o sugativă. Celelalte scrisori mai purtau încă miros de parfum. „Guerlain"-ul Evei. De pe terasă, de-acolo, le-am aruncat în apă. Nici n-am vrut să mă mai uit la ele. Ştiam că pierd o avere, dar nu mă mai interesa nimic. Îngerul nu trebuia să mă aibă la mînă...

— Altceva n-ai găsit ? întrebă doctorul Tudor. Un singur plic, atît ?

— Asta e tot ce-am găsit eu... spuse Max Taylor. Vă daţi seama că n-am nici un interes să ascund ceva. La ce mi-ar mai folosi ?... Singura mea şansă de indulgenţă şi răsplată ar fi să vă ajut la elucidarea cazului, prin mărturisirea întregului adevăr. N-am găsit nimic altceva, dar nici n-aş fi luat altceva. Norocul a făcut să dau de la început peste plicul meu... Norocul !...

— Norocul... îi repetă doctorul Tudor cuvîntul.

— Abia dimineaţă am descoperit pe perne urmele de sînge. Eu crezusem că e transpiraţia lui, iar cămaşa o lăsasem, la înapoiere în sacul de spălat, din faţa cabinei, fără s-o privesc. Am ştiut că s-a terminat cu mine... Dar nu l-am ucis eu, vă jur !

— Mai era cineva pe coridor ? întrebă Achile Pommot.

— Domnul John Sheridan, răspunse Max Taylor. Ieşea de la Margaret Smith.

Capitolul VIII

1

John Sheridan era complet schimbat. Nu mai era acelaşi de la bar, nici în vorbe, nici în gesturi, dar nimeni nu-şi dădea seama dacă schimbarea lui e în bine sau în rău, dacă pare mai tînăr sau mai bătrîn, dacă e vesel sau trist. Uneori dădea impresia unui echilibrist, suspendat pe o sîrmă, la mare înălţime, care şi-a aruncat cumpăna pentru a dansa cu frenezie un dans al morţii. Alteori părea afundat într-o mocirlă, fără simţuri, fără puteri, numai cu degetele afară, agăţîndu-se de aer şi ceaţă.

— În fond ce doriţi de la mine ? întrebă el în clipa cînd pătrunse în cabina căpitanului Velazza. Nici nu mă interesează cine sînteţi, deşi mi se pare că v-am cunoscut şi am băut împreună, nu de mult. Ce doriţi ?... Nu vedeţi că nimeni nu are curajul să-mi spună ceva ce am aflat primul ?... Toate declaraţiile pe care le fac se pot întoarce împotriva mea !... Hai, spuneţi ! Spuneţi formula !... Credeţi că există tribunal care ar avea curajul să mă judece ?... Credeţi că există judecători care ar avea curajul să mă condamne ?... Credeţi că există călăi care ar avea curajul să mă omoare ?... Domnilor, totul e o aiureală ! o greaţă ! O deşertăciune scîrboasă !... Nu vă fie teamă, că n-am omorît-o eu. Mă uit de dimineaţă în ochii fiecăruia... mă uit şi simt că-mi trece toată ura. Toţi

sîntem niște mizerabili, niște tîrîturi, niște gelatine scîrboase în care s-au băgat cîteva ciolane... Toți am făcut crime... și ea... Mereu îmi spunea, de un an de zile, că toți ucidem ceea ce iubim... De zece ori mi-a spus că ea a ucis-o pe Margaret... Atunci n-am crezut-o, acum încep s-o cred... De zece ori mi-a spus... Dar ce vă interesează pe dumneavoastră ce mi-a spus Margaret ?... Mi-a spus că într-o bună zi se va omorî... Dar ce vă interesează asta ?... Dumneavoastră vreți să știți foarte concret : la ce oră am intrat la ea... la ce oră am ieșit de la ea... și pe urmă, gata ! Ce s-a întîmplat acolo pentru dumneavoastră sînt vorbe... vorbe... vorbe... Nu știu... nu știu nimic... Poate să asasinul era încă înăuntru... Nu știu... Am găsit-o jos, goală... așa cum îi plăcea ei să doarmă... Am știut că e moartă, din clipa cînd a sunat telefonul și am auzit la capătul celălalt un horcăit de plăcere : haaaaaaaahcch hccchaaa ! Credeți că sînt nebun ?... Așa m-a ținut la telefon, aproape un minut... Parcă-mi auzeam gîjîitul, satisfăcut, triumfător... Am simțit pînă în unghii că i s-a întîmplat ceva lui Margaret... Am ridicat-o pe pat. Am văzut perna mușcată de dureri și convulsii, am văzut urmele genunchilor lui pe abdomen, am văzut urmele strînsorii lui pe brațe. Probabil că i-a presat perna cu capul, pentru că era mușcată pe ambele fețe. Amîndoi mușcau. El apăsa, ea se zvîrcolea. Pînă ce ea a înțepenit... Am ridicat-o pe pat și am învelit-o, i-am făcut semnul crucii și am plecat... Totul se terminase. Margaret plătise... Știam de un an că va plăti. Într-o clipă de fulger am simțit ceva. Apoi am uitat. Cînd am văzut-o moartă, mi-am amintit clipa aceea... Și știu că în curînd va veni o clipă, una singură, în care voi uita că a existat ea. Pur și simplu voi uita : într-o singură clipă. Va deveni o cifră în contul celor 57 de dolari, minus 8 ai mei... Da, în clipa cînd am văzut-o, jos, moartă, am știut pentru prima dată în viața mea că am furat exact 49 de dolari... De aceea cred că bătrînul John Sheridan și-a plătit datoria... Așa o fi fost scris : mai întîi fiica... pe urmă

soţia... amîndouă asasinate... Hotărîsem amîndoi să ne căsătorim în timpul croazierei... Nici măcar nu mă interesează cine e asasinul, nici de ce a făcut-o. Domnilor, consider că mi-am plătit datoria, cei 49 de dolari. Probabil că de azi înainte începe cu adevărat viaţa mea... Mi se pare că am 55 de ani. Începînd din acest moment am un fiu : Benjamin Sheridan. În numele lui, vă salut !

— Hmm... încercă să-l oprească Georges Graisset. Nu e loial, domnule Sheridan.

— Dar ce e loial, domnule hm ? se înfipse John Sheridan în pragul uşii. Ce e loial ?... Mi-am început viaţa cu o neloialitate. Poate că din cauza celor 49 de dolari furaţi a fost omorît cineva... Poftim ! Mi-am plătit neloialitatea... Ce mai vreţi ?

— Nu e loial ! se încăpăţînă comisarul Graisset. Nu ştiu de ce, dar aşa simt eu. Am impresia că plecaţi în viaţa aia nouă despre care vorbiţi, tot ca un hoţ, furînd iarăşi ceva... poate încrederea în oameni, poate altceva, nu ştiu... Iar nu plecaţi limpede, domnule Sheridan. Nu schimbaţi nimic, ci vă continuaţi destinul... Asta voiam să vă spun şi eu, fie numai pentru că am băut într-o seară cîteva sticle de bere. Vă salut şi eu !

2

— Hm... făcu comisarul Graisset după plecarea lui John Sheridan. Nu puteam să-l las să plece aşa, salutîndu-ne scurt, ca unul care are în buzunar toate oasele noastre. Trebuia să-l salut şi eu. Poate că l-am dus pe nedrept în carapacea lui cea veche, pentru care, slavă Domnului ! a plătit destul, dar nu trebuia să-l las nesalutat. Să simtă şi el că nu e stăpîn chiar pe toate oasele lui... Hm... Asta a fost !

— Cu toată criza lui, interveni Larry L. King, ne-a spus destule : ora la care a fost asasinată Margaret, felul cum a găsit-o, felul cum a fost asasinată...

— Şi mai ales telefonul... horcăitul la telefon, adăugă doctorul Tudor. Un fel de invitaţie la culpabilitate...

După cîteva clipe pătrunse în încăpere Eva Morelli. Avea şi lacrimile necesare în colţul ochilor, avea şi cuvinte de durere, avea şi un licăr ciudat în priviri.

— Hm... o cercetă comisarul Graisset. Probabil că domnul Sheridan v-a spus că are, în sfîrşit, un fiu.

— Meritul nu este nici al lui, nici al fiului, ci al meu ! răspunse foarte prompt actriţa. Cînd a căzut în booksul de pe strada 42 puteam să-i zic un adio cu palme. Pentru că din cauza lui s-au întîmplat toate. Dar am avut fler şi răbdare, ceea ce nu prea au femeile. Îl vom obliga pe Sheridan, bătrînul, să se mute la vila lui cu tablouri, iar noi vom cumpăra toată presa... Nu ca să mă laude pe mine, pentru că oricum mă laudă toţi, ci ca să nu mai laude pe nimeni altcineva... Aş fi putut jura că în clipa cînd Margaret nu va mai fi între noi, Sheridan, bătrînul, va avea un fiu !... Pentru că de fapt e fratele lui, făcut în altă parte, şi recunoscut tîrziu. Dar numai noi trei ştim asta... brrr ! numai noi trei o ştiam pînă acum... dar îmi închipui că dumneavoastră sînteţi foarte secretoşi. M-a luat gura pe dinainte...

— Hm... mormăi comisarul Graisset. Acum se explică dece are numele Benjamin...

— Ne-ar interesa cîteva lucruri în legătură cu Margaret Smith, profită Larry L. King de pauza neaşteptată.

— Margaret ! Sărmana Margaret. Am ştiut că va sfîrşi aşa... Prea nu i se potrivea rolul pe care-l juca în viaţă... Să ştiţi că ea nu umplea un singur loc. Ea umplea o groază de locuri. Acum putem vorbi deschis. Moartea ei eliberează toate aceste locuri. Cam peste tot se spunea aşa : Uită-te la Margaret ! Peste tot se zicea aşa. În dragoste, în familie, în so-

cietate. Mereu simțeai că ești tu dar și Margaret. În sfîrșit, acum rămîi numai tu. Nimeni nu te va mai compara cu Margaret, nimeni nu te va mai săruta cu ochii închiși, gîndindu-se că o sărută pe Margaret... și așa mai departe... E o eliberare a femeii, asta e !

— Știți, probabil, că Margaret a murit asasinată, i se adresă cu politețe timidă Achile Pommot. Într-o cameră vecină cu a dumneavoastră. Probabil că ați fost și prietene... Nu aveți nici o idee asupra... asupra celui care ar fi putut face gestul ?

— Ca să fiu sinceră cum n-am fost niciodată în viața mea, se hotărî Eva Morelli, vă pot spune două lucruri : eu n-am omorît-o ! Nu cred că aș putea vreodată să omor oameni, cu mîinile mele. Vedeți cît de sinceră sînt... Și în al doilea rînd : nu cred că există bărbat care ar fi putut s-o ucidă pe Margaret ! Numai un monstru, un nebărbat... Nu știu cum să vă spun... Ca să ucizi o femeie ca Margaret, trebuie să urăști femeia... cum să spun... să urăști ideea femeii, să nu fii făcut de o femeie... Acum sînt foarte sinceră, dar sînt atît de proastă că nu pot să vă fac să înțelegeți. Un bărbat nu putea s-o ucidă pe Margaret, imposibil !

— Nici dintr-o răzbunare cumplită ? întrebă comisarul Graisset.

— S-ar fi dus cu cuțitul spre ea, răspunse Eva Morelli. Dacă ar fi găsit-o cu spatele poate că i l-ar fi împlîntat. Dar dacă s-ar fi întors spre el, ar fi căzut în genunchi. Aceasta era puterea lui Margaret. Era prea departe ca s-o atingi... Nu ! nu putea fi ucisă de un bărbat !

— Nici dacă prin aceasta și-ar fi salvat viața ? întrebă doctorul Tudor.

Eva Morelli rămase cîtva clipe în cumpănă. Apoi zise :

— Nu știu... N-am trecut prin asemenea situații. Am trecut prin momente cînd din răzbunare aș fi putut omorî pe

cineva, sau din ură, sau din gelozie. Momente trecătoare dar care îţi dau senzaţia gestului. Uneori simţi cum învîrteşti cuţitul în carnea celui pe care-l urăşti, sau a celei pe care vrei să te răzbuni, dar acest sentiment de care vorbeşti dumneata nu l-am simţit... O femeie, da ! putea s-o omoare, din dorinţa de a se elibera, nu neapărat din ură, sau din invidie, sau din răzbunare, sau din gelozie...

— Hm... mormăi comisarul Graisset. Aşa se întîmplă cu femeile. Îşi găsesc întotdeauna merite, nu scuze pentru un asemenea act... Hm... Păcat că nu s-a instituit şi un premiu...

— Dumneavoastră nu ne puteţi înţelege... se enervă Eva Morelli. Dumneavoastră ce ştiţi altceva ? Să culegeţi cele mai frumoase femei...

— Hm... o întrerupse comisarul pentru o clipă. E un fel de a culege, cu pasiune, nada undiţei...

— Mă rog... se mai înveseli Eva Morelli. Fie şi aşa ! Ştiţi mai bine... Dar fiecare femeie se vrea unică, pentru a şti că numai ea poate să fie acolo unde este : pe firmele luminoase, sau în patul unui hotel scîrbos. Asta făcea Margaret Smith: întîi era ea peste tot, sau mereu era ea peste tot. Nu trăiam în moda ei, în rochiile pe care le purta ea, cum ni le oferă manechinele, ci în înfăţişarea ei. Şi nici o femeie nu poate suporta asta...

— Niciodată n-aţi simţit-o într-o stare de durere, sau de disperare, altfel decît era de obicei ? întrebă Larry L. King.

— Vrei să spui dacă n-am văzut-o ca orice om, înţelese şi mai departe Eva Morelli. Am simţit ceva, cu vreun an în urmă, în perioada cînd se discuta peste tot cazul Duffin. Am întîlnit-o întîmplător în societate, pentru că de obicei o evitam... Şi am întrebat-o ce crede despre dublul asasinat şi tripla tragedie... Atunci am simţit-o cum se frînge. Numai o clipă. Pentru că a schimbat imediat vorba. M-a întrebat dacă mi s-a întîmplat vreodată să mă las acostată de un necunoscut,

un *quidam*, era expresia ei, şi cum aş reacţiona dacă încercînd să-l îndepărtez m-aş pomeni că-mi trăzneşte două palme adevărate. I-am răspuns că aş sări cu dinţii în gîtul lui, iar cu mîinile i-aş scoate ochii. Probabil că pregătea o emisiune pentru televiziune. S-a uitat la mine, nu ştiu cum şi mi-a spus că zeii pălmuiţi se rostogolesc la picioarele celui care a lovit, şi că trebuie să se rostogolească, de vreme ce au fost loviţi. Zeii trebuie să oprească intenţia însăşi, zicea ea, iar eu i-am spus că nu mă interesează filozofia ci gîtul celui care m-a trăznit, super zeu să fie. Bineînţeles că mi-a întors spatele ca unei gîsculiţe vulgare...

3

— Ceva, ceva începe să se clarifice... spuse Larry L. King după plecarea artistei. Eu totuşi înclin spre părerea că unul din somnifere nu s-a luat imediat...

— E foarte posibil, încuviinţă doctorul Tudor.

— Să nu uităm că Bob Stewart nu i-a dat somniferul, ci numai i l-a preparat, continuă Larry L. King. După felul cum se conturează evenimentele...

Ţîrîitul soneriei aduse tăcere în cameră. Era un ţîrîit încet, fără stridenţe, abia se auzea, dar foarte activ prin timbrul şi neîntreruperea lui. Larry L. King întinse mîna şi ridică receptorul. Era vocea lui Peter Duffin. Îi ruga pe toţi să vină în camera lui. Imediat.

Invalidul zăcea în acelaşi fotoliu lipit de geamul terasei, stabilind astfel o depărtare netă între el şi musafiri.

— Am primit pînă acum cinci telefoane, începu el. Două în cursul nopţii trecute, trei în cursul dimineţii. Cineva, mă întreabă de departe, parcă din ceruri, dacă mai trăiesc. Abia

îi aud cuvintele. Nu mă întreabă dacă voi muri, ci dacă mai trăiesc...

— O invitație la moarte, înțelese doctorul Tudor.

— Da... șopti bătrînul. Am simțit că e o invitație la moarte. O așteptam. Nu știu din partea cui vine, poate de la cineva căruia i-am jefuit actul răzbunării, sau căruia i-am pricinuit mari pagube... Așa cum eu mi-am asumat rolul de judecător, și el poate să-și asume acest rol și astfel să-mi indice singurul drum pe care-l pot face... Dar mai înainte vreau să știți cîteva lucruri, de aceea v-am chemat pe toți : ca să existe o declarație clară, pentru a nu cădea nenorocirea pe capul altcuiva... Da... eu, cu mîinile mele, l-am ucis pe asasinul soției și fiicei mele. Am așteptat pînă a adormit... apoi am intrat în camera lui, folosind ușile de la terasă. Luasem cu mine o vază de marmură. Nu știu ce divinitate mi-a condus pașii. Nu m-am lovit de nimic, poate pentru că îmi imaginam că sînt în camera mea și că mobilierul era aranjat la fel. Știam unde își ține capul, doar îl auzisem vorbind mai înainte, îl auzisem sforăind, înainte de a părăsi camera. Cu mîna stîngă i-am căutat capul, i l-am găsit, și cu mîna dreaptă l-am lovit, l-am izbit cu vaza, la cîțiva centimetri de degetele mele. Am vrut să fiu sigur că nu se va scula cînd îi voi apăsa perna pe față. Nu s-a sculat. I-am apăsat perna pînă cînd am ajuns cu numărătoarea la o mie. Nu mai putea să trăiască... Pe urmă m-am întors în cameră. N-am regretat și nu regret nici acum și nu voi regreta niciodată, chiar dacă m-aș mai naște odată. Am făcut exact ceea ce trebuia să fac. Vreau să se știe că eu sînt ucigașul ucigașului. Am omorît, fără remușcări, și premeditat, pentru că un invalid ca mine nu poate ucide decît premeditat... V-am chemat pentru a auzi această declarație și pentru a vă răspunde la orice alte întrebări la care vă pot răspunde. Vreau să am conștiința împăcată...

Era un moment de emoție deslînată, de tăcere ciudată, era un moment greu de definit, și mai ales se simțea în aer o amenințare, o primejdie.

Primul se dezmetici Larry L. King, înaintea micului Achile Pommot care-și încurcase iarăși degetele. Simțea că trebuie să se grăbească, și dădu imediat glas gîndului care-l obseda :

— După plecarea Margaretei Smith, după ce a spus că ia, sau că a luat somniferul, Angelo Petti s-a culcat imediat ?

— După plecarea Margaretei ?! părea că-și amintește invalidul. Dar au mai trecut ore pînă cînd l-am auzit sforăind, pînă am știut sigur că doarme...

— De ce atît de tîrziu această senzație de siguranță ? întrebă Achile Pommot.

— N-a fost o senzație, răspunse bătrînul, ci o constatare sigură. Am știut că a adormit, pentru că i-am auzit sforăitul.

— Numai atît ? îl invită doctorul Tudor să spună totul.

— Am ascultat mereu la perete, spuse cu oarecare jenă Peter Duffin, dar își regăsi imediat glasul natural. Am ascultat și am auzit mereu, adică nu mereu, auzeam din cînd în cînd zgomote... scîrțîit de mobile, pași, icnituri... Erau și pauze de liniște, dar nu mă grăbeam. Aveam doar toată noaptea la dispoziție. Și am făcut bine că nu m-am grăbit. Pentru că după o pauză, auzeam iar zgomote... Angelo Petti nu dormea, nu adormise. De cîteva ori am auzit și ușa închizîndu-se și deschizîndu-se, foarte încet, dar auzul unui orb e mai ascuțit decît al altuia. Nu puteam să mă înșel... Abia după o pauză lungă, de o oră, poate mai bine, am auzit sforăitul...

— Hm... V-ați putea aminti și ora... cu aproximație... se interesă comisarul Graisset.

— Din păcate, nu... răspunse Peter Duffin. Știu numai că era ora cea bună. Poate că trecuseră trei ore de la discuția lui Angelo Petti cu Margaret, de cînd mi-ai dat dumneata al treilea telefon, cînd n-ai vrut să mai răspunzi...

— Al treilea telefon ?! se miră Larry L. King căruia i se adresase invalidul. A, da ! îmi amintesc : La primul mi-ai răspuns, la al doilea nu mi-ai răspuns, la al treilea mi-ai răspuns din nou...

— Nu... spuse Peter Duffin. După ce am vorbit ultima dată, înainte ca Margaret să intre la Angelo Petti, ai mai sunat și cînd am ridicat receptorul nu mi-ai mai răspuns...

— Imposibil ! se retrase Larry L. King. Dar asta nu are nici o importanță...

— Ba s-ar putea să fie foarte important... interveni doctorul Tudor. Înainte de a auzi discuția dintre Angelo Petti și Margaret Smith, a mai sunat odată telefonul și n-a răspuns nimeni la aparat, domnule Peter Duffin ?

— Da... răspunse cel întrebat. N-a răspuns nimeni și am închis aparatul. Dar în clipa de față nu mai contează nimic.

— Dumneata, domnule Larry King, nu l-ai sunat niciodată pe domnul Peter Duffin numai pentru a-i auzi vocea și apoi a-i închide telefonul ? își continuă doctorul Tudor întrebarea.

— Eu eram cel interesat, răspunse Larry L. King. Dumnealui mi-a închis telefonul, eu însă nu !

Telefonul începu deodată să țîrîie. Răspunse Achile Pommot care se afla cel mai aproape, dar legătura se închise imediat.

— Judecătorul ! șopti Peter Duffin ducîndu-și ceva spre gură. Judecătorul... Nu vă apropiați... Am între dinți capsula cu cianură. O port la mine de un an. În cîteva secunde o voi sparge ! Nimeni nu mă poate împiedeca. Mi-am făcut datoria, trebuie să mor.

— Nu ! încercă să-l oprească doctorul Tudor. E o crimă ceea ce vrei să faci, mai mare decît cea de la Pallissade...

— Gata... se mai auzi șoapta lui Peter Duffin, apoi trupul i se zgîlțîi, apoi totul alunecă.

— Nimeni nu trebuie să afle că a murit ! spuse doctorul Tudor.

— Dacă toate acestea s-ar întîmpla într-o carte, spuse Larry L. King, abia de acum înainte ar începe speculațiile autorului. Evidențele ar fi infirmate, declarațiile ar fi contrazise, s-ar căuta legături și relații abile și ciudate între diferite personagii, și ne-am pomeni : bum ! cu un deznodămînt absolut neașteptat... De pildă, de ce să nu ne închipuim că John Sheridan, atotputernicul John Sheridan, a aflat despre legătura Margaretei cu Angelo Petti ? Nu i-ar fi fost greu să-l convingă pe Peter Duffin să se transforme în justițiar și să-l omoare pe ucigașul de la Pallissade, în timp ce el îi venea de hac complicelui : adică o ucidea prin sufocare pe Margaret. Mai ales că lupta dintre ucigaș și victimă ne-a fost descrisă cu atîtea amănunte și cu atîta forță chiar de John Sheridan...

— Da... zîmbi cu naivitate și modestie mărunțelul Achile Pommot. Dar pe mine, mobilurile pasionale nu mă satisfac, nu mă mulțumesc... În domeniul acesta se pot încurca atît de ușor, atîtea iețe, încît absolut oricine poate fi scos din buzunar, adică din cerneală, sau din literele mașinei, pentru a fi prefăcut cu cîteva ajustări, adăugate pe urmă în carte, într-un feroce asasin... Nu ! Eu sînt pentru un alt gen de mobil, cel mai frecvent, cel mai adevărat, care, la urma urmei, a cauzat și tragedia de la Pallissade. *Cui prodest ?*

— Hmm... răspunse comisarul Graisset. Muzeelor. Ele au profitat de pe urma jafului Sheridan, numai muzeele. Singurul care putea să umfle... scuzați-mi expresia... un milion de dolari, domnul... adică, mă rog, confratele nostru, Bob Stewart, a fost desmoștenit și de John Sheridan. Atunci cînd i-am arătat cecul lăsat de Angelo Petti, după ce mi-a spus că nici ca hîrtie de aprins luleaua nu merită să fie folosit, tot atunci mi-a spus că întrucît a intervenit justiția divină, va răsplăti, nu cu jumătate de milion, ci cu mai multe milioane, toate religiile din America, fără nici o deosebire...

— Iată mobilul unei crime viitoare ! ţîşni Larry L. King. Un mobil multiplu, pentru cel puţin două crime, un mobil în care se înghesuie : ura, onoarea, răzbunarea, dispreţul, trădarea... Sărmanul Bob Stewart ! Cîte visuri îşi făcuse în vreme ce umbla ca o cîrtiţă prin pămînturi străine !

— Eu aş repeta întrebarea : *cui prodest ?* se făcu din nou auzită vocea lui Achile Pommot. Mai sînt şi alţii interesaţi în afacerea asta... De pildă : cuplul Max Taylor — Eva Morelli... Cît de uşor ar fi să se presupună că Max Taylor a găsit ceva mult mai preţios în safeul corporal al lui Angelo Petti !... Hîrtiuţele acelea semnate *Îngerul,* şi scrisorile de care Max Taylor nici nu mai avea nevoie nu reprezintă oare prea puţin pentru o ascunzătoare atît de tăinuită ?

— Prea puţin ! încuviinţă imediat doctorul Tudor. Era singurul loc şi singura şansă, sau mai bine zis : ultima şansă de a mai afla ceva despre *Îngerul...* Sărăcia ascunzătoarei ni l-a lăsat cam alb, cam imaculat... am putea să-l numim : *Îngerul alb.* A apărut şi a dispărut ca un înger, ca o vedenie...

Achile Pommot se străduia să-şi amintească un anumit lucru. Iar îşi trimisese degetele în recunoaştere.

— Da... se bucură el. Mă gîndeam la un vers... mi se pare dintr-o poezie populară românească, sau cam aşa ceva : „Să vrei pîn la mie, să poţi pîn la şase..." Cam aşa s-a întîmplat şi cu Îngerul nostru alb. A vrut să zboare prea sus, prea sus... fără să-şi fi antrenat aripile, sau chiar fără aripi...

— Hm... mormăi comisarul Graisset. Au mai rămas inocenţii. *Inocenţii.* Ei îmi mănîncă zilele şi nopţile, ei nu mă lasă să trăiesc... Oare căpitanul Velazza care avea cheia tuturor cabinelor, nu-şi aruncase din întîmplare şi altădată o privire fugară în casa de fier ?... Şi acest individ, care e cu totul altul decît cel care pare, acest James Ladd, comun ca un perete, dar idol al tuturor femeilor, el nu aflase oare nimic de la Margaret, ceva care să-l ducă spre depozitul cu cinci milioane de dolari ?

— Începem şi noi să ne aprindem, spuse Larry L. King. Exact ca în romanele poliţiste. Dar nu-mi închipui nici o clipă că am epuizat toate relaţiile şi combinaţiile posibile. Mai bine să-l luăm pe fiecare în parte. Fiecăruia să-i acordăm un mobil aparent şi să-i descoperim şi condiţiile în care ar fi putut ucide. Cred că fiecare se poate bucura de aşa ceva. Chiar şi noi... Iar după ce glumim îndeajuns cu cititorul, îl disculpăm pe fiecare : unu, doi, trei, patru, etcetera, şi apoi : bum ! o nemaipomenită lovitură de teatru !

— Din păcate, oftă doctorul Tudor, sînt toate probabilităţile să se întîmple chiar aşa şi cu acest supercaz...

— Şi mie îmi plac enorm speculaţiile, mărturisi Achile Pommot privind o clipă, cu coada ochiului, spre doctorul Tudor. Dar cazul acesta prezintă cîteva date clare şi sigure. Mai întîi ideea lupului singuratic... sau, dacă ne e poftă de nităică ironie englezească, s-o numim a îngerului singuratic. Există cineva care se îndoieşte că afacerea Sheridan şi crimele de la Palissade nu sînt opera unuia şi aceluiaşi individ ?... O supun la vot !

— Îngăduiţi-mi un amendament ! ceru doctorul Tudor. Actele concrete aparţin unuia şi aceluiaşi individ, dar pregătirea întregii afaceri s-a putut face numai cu ajutorul unor complici, mă refer la pregătirea condiţiilor loviturii, nu la ideea ei, care, nu încape îndoială, e a unui singur creer. În speţă, Îngerul s-a fosolit de doi complici, amîndoi inconştienţi, după toate probabilităţile : Max Taylor şi Margaret Smith.

— Hmm... se cam codi comisarul Graisset. Max Taylor inconştient ?!... Această otreapă a societăţii, această gazetă tăinuită a murdăriei şi josniciei !...

— Şi totuşi a fost un complice inconştient, în ciuda destinului său de răufăcător, răspunse doctorul Tudor. N-a ştiut nici pentru ce, nici pentru cine lucrează. Ca şi Margaret Smith. Cu singura deosebire că Margaret nici n-a ştiut că lucrează pentru ceva sau cineva...

— În schimb l-a cunoscut pe cel care lucra ! se avîntă Larry L. King. Spre deosebire de Max Taylor care nu l-a cunoscut. Deci deosebirile se neutralizează...

— Nu ! se opuse doctorul Tudor. Margaret n-a ştiut pentru cine lucrează... Să ne amintim discuţia pe care a avut-o cu Eva Morelli, probabil la cîteva zile după lovitură, cînd Eva a simţit-o pentru prima dată că se clatină, şi mai ales continuarea discuţiei, acea poveste ciudată a tiranului necunoscut. Margaret Smith nu l-a cunoscut dinainte pe asasin. A fost dintr-o dată, fără nici un preambul, fulgerător, subjugată de el. Probabil chiar cu acele palme care ar fi făcut-o pe Eva Morelli să sară cu dinţii în beregata necunoscutului. Şi a devenit o unealtă inconştientă în mîinile şi în gîndurile asasinului, una din cele mai de seamă în angrenajul supercazului. Probabil că Margaret Smith i-a furnizat Îngerului cele mai intime şi mai importante amănunte despre Sheridan : slăbiciunea şi obsesiile lui reale, valoarea galeriei de pe marginea lacurilor şi altele. Şi pe măsură ce se desvolta ideea loviturii în mintea Îngerului, pe măsură ce înaintau preparativele, Margaret îl ţinea la curent cu reacţiile lui Sheridan. Prin Margaret, asasinul nu putea să greşească. Mai tîrziu, în perioada finală a preparativelor, Margaret i-a destăinuit, fără îndoială, şi locul depozitului : banca lui Duffin, apoi vorbindu-i despre Duffin i-a oferit şi cheia cu care se putea deschide şi apropria depozitul : *kidnapping*-ul fetei şi apoi al mamei... Şi tot Margaret i-a dăruit, în ziua cea mare, atuul întregii lovituri : fetiţa, crezînd, aşa cum probabil se înţeleseseră mai de mult, că Îngerul îi va face o surpriză deosebită... Imediat ce Îngerul a obţinut siguranţa primirii depozitului, din partea lui Duffin, şi-a lichidat martorii cei mai primejdioşi : fiica şi mama, şi numai apariţia întîmplătoare a unei maşini l-a scăpat *atunci* pe cel de al treilea martor primejdios de la moarte, şi ca o consecinţă a salvării acestuia a supravieţuit, fără să ştie, şi Margaret. Îngerul lăsase în viaţă un martor care era obligat

să vorbească : Duffin, şi asta l-a derutat pentru cîtva timp. Trebuia să dispară, şi a dispărut, fără să mai încerce să reducă la tăcere, imediat, şi ceilalţi doi martori care-i scăpaseră în ziua loviturii. A dispărut, transformîndu-se într-un personaj misterios, în acel Angelo Petti, filantrop şi susţinător extravagant al celor mai mari muzee ale lumii...

— Da... făcu un gest de reverenţă Achile Pommot. Cam acesta ar fi drumul asasinului... bineînţeles pornindu-se de la ideea mea, aceea a lupului singuratic... Dar o putem oare accepta cu ochii închişi şi acum în sfera lărgită a altor evenimente ?... Nu ! N-o combat, dar... după apariţia lui Bob Stewart, şi mai ales după odissea lui pe urmele Îngerului, după întîlnirea lui cu Angelo Petti la Florenţa, după pregătirea croazierii pe un yacht botezat „CONFESSION", care trebuia să fie teatrul unei confesiuni senzaţionale, după atîtea evenimente, oare nu ne putem gîndi, măcar din respect pentru logică, hm... că ar fi putut exista un creer şi un călău în acest supercaz Sheridan ? Oare nu sînt totuşi doi autori ? Unul care a comis crimele şi unul care a comis jaful ?... Altminteri cum se poate explica apariţia şi natura acestui Angelo Petti, care a luat cinci miloane de dolari de la Sheridan, nu pentru a-i folosi el, ci pur şi simplu pentru a-i dona muzeelor ! Să se comită o asemenea crimă odioasă pentru a se face donaţii ?... E de necrezut !

— Dar nu a omorît şi nici nu a jefuit pentru donaţii, acest Înger ! spuse doctorul Tudor. Ci pentru a folosi *el* banii !

— Îmi pare rău... interveni Larry L. King. Dar ne puneţi în faţa unei contradicţii flagrante. Cum ar fi putut să folosească pentru *el* milioanele de dolari pe care le dona galeriilor şi muzeelor ?

— Numai aşa putea să folosească milioanele de dolari ! răspunse doctorul Tudor. Amintiţi-vă clauza pe care o punea la fiecare donaţie : *să nu se dea în vileag suma !* Nu numele donatorului, cum se obişnuieşte, ci suma !... Pentru ce ? E un

singur răspuns : pur şi simplu ca să nu se afle ce sume a donat !

— Se poate... zîmbi Larry L. King. Numai că Eva Morelli a aflat de la Metropolitan valoarea donaţiei : cinci sute de mii de dolari ! Şi Eva Morelli, în privinţa asta, e o sursă infailibilă. Deci valoarea donaţiei e, categoric, cea aflată de Eva.

— Sînt absolut convins ! se înclină doctorul Tudor. Îngerul a donat, într-adevăr, cinci sute de mii de dolari la Metropolitan, cu dorinţa arzătoare ca să se afle valoarea acestei donaţii în ciuda clauzei de a nu se destăinui. Dacă nu s-ar fi aflat aceasta prin Eva Morelli, mai devreme sau mai tîrziu, tot s-ar fi aflat. În orice caz în perioada lansării invitaţiilor... Mai tîrziu n-ar fi avut valoare... Îngerul trebuia să răspîndească în jurul lui o aureolă de filantropie extravagantă : acest Angelo Petti trebuia să apară sub legenda unui Monte Cristo modern, neapărat, şi legenda chiar începea să se brodeze... Dar de unde ştim noi ce sume au fost donate, în numele lui, la Louvre, la Prado, la Victoria and Albert, la Uffizi, la Acropole ?... Poate că sumele sînt doar de ordinul zecilor de mii de dolari. Nici chiar Bob Stewart n-a putut să afle cu precizie valoarea vreuneia din aceste donaţii. Atît i s-a răspuns, după cît ne-a informat el : o donaţie foarte mare !... Dar o donaţie foarte mare este şi una de zece, sau douăzeci, sau treizeci de mii de dolari. Poate că ar fi fost necesar să rostesc cifrele în descrescendo... Numai cei care ştiu că donaţia de la Metropolitan se ridică la cinci sute de mii de dolari, auzind un asemenea răspuns : *donaţie foarte mare,* la Louvre, la Prado, la Uffizi, etcetera, vor face automat relaţia cu Metropolitan şi îşi vor închipui o sumă de ordinul sutelor de mii de dolari... Şi iată cum, aparent, trei din cele cinci milioane de dolari ale Îngerului au dispărut... cînd în realitate nu s-au pierdut mai mult de şase, şapte sute de mii de dolari... Şi asta e o deosebire esenţială, e un amănunt hotărîtor... e cheia întregului supercaz John Sheridan... Cam aşa văd eu enigma acestor donaţii misterioase : una fantastică, la Metropolitan, acolo

unde trebuia să i se afle valoarea, iar celelalte mai mult de formă, dar manifeste şi ele, pentru a se crea imaginea marelui filantrop, imaginea unui nou Monte Cristo...

— Hm... mormăi comisarul Graisset. Şi în ce scop toate aceste donaţii ? Cloşca aia mare de la Metropolitan şi puişorii ?

— Pentru a împrăştia cîteva invitaţii, zîmbi cam obosit doctorul Tudor.

— Hm... Ca glumă merge, merge straşnic !

— Din păcate, nu e o glumă, continuă doctorul Tudor. Ci adevărul adevărat... bineînţeles, în concepţia în care încadrez eu cazul... Toate donaţiile au avut ca scop lansarea invitaţiilor şi mai ales acceptarea lor... Oare cine... şi mă refer aproape la toţi cei care se află pe vas... ar fi acceptat invitaţia unui oarecare bogătaş, într-o oarecare croazieră ?... Dar e altceva cînd invitaţia vine de la un filantrop misterios, care după ce a îmbogăţit toate marile muzee ale lumii, lansează şi un yacht foarte rapid, poate chiar cel mai rapid din lume, şi în plus aminteşte şi de o confesiune senzaţională... Cine nu s-ar gîndi la un bogătaş incognito, care vrea să joace rolul unui Monte Cristo modern ?... Să ne amintim numai reacţia unei mari vedete : Eva Morelli. Mai întîi s-a interesat la Metropolitan, şi imediat ce a aflat suma a şi hotărît să-l transforme pe proprietarul yachtului în producător de filme. Cu Eva Morelli pe yacht, şi alături de ea cu John Sheridan, atras de Bob Stewart şi de pledoaria şi credinţa lui pasionată că yachtul va fi teatrul pe scena căruia se vor lămuri definitiv toate misterele senzaţionalului supercaz, cu aceste două personalităţi notorii în croazieră, nu văd cine ar fi respins invitaţia.

Achile Pommot tuşi discret, repetat, pentru a-şi anunţa ideea necesară :

— S-au trimis totuşi prea puţine invitaţii. Sheridan şi Eva Morelli nu reprezintă o nadă prea preţioasă pentru numărul mic de invitaţii ?... Dacă noi, aceştia trei, ne excludem...

— Dar tocmai dumneavoastră vi se adresa nada, zîmbi doctorul Tudor. Nu puteți să vă excludeți. Una din direcțiile nadei, poate chiar cea mai importantă, era îndreptată spre dumneavoastră.

— Hm... singurul la care nu s-a gîndit Îngerul ați rămîne dumneavoastră, glumi comisarul Graisset.

— Îmi permit să vă contrazic și de astă dată, răspunse doctorul Tudor. Nu s-a gîndit chiar la mine, ca nume și identitate, ci la mine ca profesiune, ca *profesiune necesară*...

— N-aș vrea să treceți prea repede și prea ușor peste primul fapt ! se încăpățînă Larry L. King. E vorba de bani, de donații, de costul yachtului, de recompensa făgăduită lui Bob Stewart. Dacă adunăm toate sumele, chiar fără recompensă, valoarea e considerabilă : peste un milion, poate chiar două milioane de dolari... Pentru ce aceste cheltuieli ? Nu e absurd ?

— Ba e foarte logic, răspunse doctorul Tudor. Îngerul și-a propus, probabil de cînd calcula lovitura, să renunțe la două milioane de dolari, pentru a le putea cheltui, *nestingherit*, pe celelalte trei. Decît să posede un depozit nefolosibil, sau folosibil cu mari riscuri, nu era mai înțelept să sacrifice o parte din depozit pentru a o consuma *social* pe cea rămasă ?... De aici se poate deduce că Îngerul nu putea să parvină în societate, bogat și celebru, decît renunțînd la o parte din suma jefuită... În ceea ce mă privește, consider acest amănunt de o importanță capitală !... Tipul făcea într-un fel parte din societate, dar mai ales avea toate șansele să facă figură celebră în societate...

— Cam bizară această teorie, spuse Larry L. King. Un tip de societate și totuși un necunoscut ! Pentru că nimeni nu l-a recunoscut, și aici pe yacht sînt cîteva persoane foarte răspîndite și cu relații în societatea americană : James Ladd, Eva Morelli, sărmana Margaret Smith, într-un fel și Max

Taylor, care cunoaşte mai bine decît toţi o anumită pătură a societăţii, şi mai este şi Bob Stewart, care a fost cîtva timp secretarul lui, şi mai sînt şi eu, care mă învîrtesc prin forţa lucrurilor în societate...

— Bine, bine... interveni Achile Pommot, învingîndu-şi timiditatea. Am sesizat teoria dumneavoastră, domnule Tudor... Donaţiile formau un fel de chenar regal pe invitaţie şi îndemnau la acceptarea ei... Ideea e interesantă şi verosimilă. Poate că şi umila mea persoană a fost atrasă de zvonurile care circulau în jurul numelui donatorului şi de prezenţa cîtorva personalităţi marcante, cărora le doream compania... hm... Dar care era totuşi rostul acestei croaziere ?... Pentru că pe yacht, şi în croazieră, aşa cum se vede, lucrurile s-au încurcat teribil. S-au făcut preparative excelente, ireproşabile, Îngerul a fost ca şi dincolo, la înălţime, dar rezultatul e un fiasco total... Asta e o simplă întrebare la o teorie interesantă, la o speculaţie, pe care, din spirit de colegialitate, nu putem să n-o discutăm...

— Vă mulţumesc pentru sinceritate şi îngăduinţă... spuse doctorul Tudor. Vă pot rezuma teoria şi cred că este nevoie : donaţiile, yachtul, şi celelalte cheltuieli extravagante constituiau acele insemne regale, cum bine aţi spus, care trebuiau să atragă anumite persoane în croazieră... iar croaziera, prin însăşi faptul că se organiza, era o necesitate vitală pentru asasin. Ea trebuia să-i prilejuiască intrarea în societate Îngerului, şi odată cu aceasta perspectiva şi siguranţa că va putea folosi nestingherit milioanele de dolari care-i rămîneau...

— Bine, bine... se învolbură Achile Pommot. Să acceptăm în teorie şi în discuţie, punctul dumitale de vedere. Şi ce iese de aici ?... Criminalul a făcut totul pentru a ajunge la această croazieră, a cheltuit milioane de dolari... hm... aşa spuneţi, era vitală pentru el croaziera, de aceea : donaţii, invitaţii, achiziţionarea unui yacht supra modern, confort, şi mai ales

abilitate, subtilitate, geniu, cam asta se subînțelege din teoria dumneavoastră... Și care este rezultatul acestor eforturi cu totul originale și neobișnuite ?... Alte trei cadavre, și mai ales : moartea neașteptată a Îngerului, a creerului, a asasinului !

— Da... recunoscu doctorul Tudor. Aici apare un conflict foarte grav, imposibil : o concepție și o organizare genială a întregii lovituri, în care e cuprinsă ca un oarecare fragment necesar și croaziera, soldată însă cu un eșec total !

— Hm... Eșec, sau justiție divină... spuse comisarul Graisset. Eu aș înclina spre justiția divină. Donațiile au rămas donații, restul depozitului cine știe prin ce bancă elvețiană va putrezi !... Asasinul și-a ucis complicele, dar și-a primit și el pedeapsa... iar cel mai nenorocit dintre toți și-a pus capăt zilelor... Poate că aceasta a vrut Îngerul, în ultimă instanță, să fie confesiunea senzațională : goana tuturor spre iad, tăcere, dispariția tuturor !

— Este exact și opinia mea ! se înclină doctorul Tudor.

— Și a noastră ! spuse Achile Pommot după ce obținu din priviri încuviințarea lui Larry L. King. Și nu vrem de loc să ieșim în evidență, dacă vom adăuga că am lăsat de la început să se subînțeleagă această teorie, expusă atît de succint de confratele nostru, comisarul Graisset. De asemenea nu facem o simplă formalitate dacă mai adăugăm că oricînd și oriunde, în declarații oficiale, sau în amintiri, ne vom considera *tus-patru* dezlegătorii acestui mister. Fiecare și toți la un loc am dus la bun sfîrșit un caz cu totul neobișnuit...

— Vă rog să mă iertați, se înclină doctorul Tudor, dar nu pot să primesc atît de ușor onoarea pe care mi-o faceți...

— Dar trebuie să înțelegeți că a fost o bucurie pentru noi colaborarea cu dumneavoastră, spuse Larry L. King.

— Hm... e adevărat... mormăi comisarul Graisset. Toți patru și pronia cerească !

— Şi totuşi nu voi putea să primesc onoarea pe care mi-o oferiţi, sau mai bine zis: încă nu pot s-o primesc.

— Cum s-ar putea interpreta acest *încă*? întrebă Larry L. King.

— În sensul cel mai uzual, răspunse doctorul Tudor. După clarificarea reală a enigmei mă voi declara, cu modestie, umilul dumneavoastră discipol şi colaborator.

CĂTRE CITITORI

Autorul e convins că, în momentul cînd doctorul Tudor şi-a dat acordul deplin la opinia comisarului Graisset, înclinîndu-se şi spunîndu-i : „Este exact şi opinia mea !", cititorii posedau deja cheia enigmei. De altfel, dezlegarea întregului mister nu are decît aparent efectul unei lovituri de teatru, pentru că ea se dezvoltă gradat în decursul lecturii, mai ales după apariţia doctorului Alexandru Tudor, ale cărui nedumeriri, întrebări şi comentarii nu fac altceva decît să atragă atenţia celor trei faimoşi detectivi asupra unor aspecte particulare ale cazului. S-ar putea ca un singur amănunt să fi scăpat cititorilor, un amănunt care nu se putea deduce decît din studierea şi compararea foarte atentă a ultimei depoziţii făcută de John Sheridan şi a ultimei depoziţii făcută de Peter Duffin : ora prezumtivă a crimei din camera numărul 10, care n-a fost sesizată nici de cei trei aşi ai enigmelor detective. Pentru a-i scuti pe cititori de efort, autorul le destăinuie esenţa amănuntului : Margaret Smith a fost sufocată după asasinarea lui Angelo Petti.

Cu aceasta autorul îşi ia rămas bun de la cititori, şi totodată îndrăzneşte ca, în numele lor, să felicite din toată inima pe marele detectiv român.

EPILOG

— Da... începu doctorul Tudor. Toţi cei implicaţi în acest supercaz au dispărut, au luat calea tăcerii definitive. Aceasta a fost ultima hotărîre a Îngerului... După ce a conceput şi a săvîrşit o lovitură genială, după ce a presărat-o cu atîtea crime, după ce ne-a invitat la o senzaţională confesiune, la bordul unui yacht botezat în acest scop, iată-ne ajunşi pe neaşteptate şi la deznodămîntul pe care ni l-a pregătit şi care constituie un eşec total... Oare nu e un conflict prea grav, un conflict imposibil, între concepţie-execuţie şi final ?... Acest *Înger*, această forţă diabolică, acest geniu al crimei, care a izbutit să înşele un om ca Sheridan, care a fascinat o femeie ca Margaret Smith, care a comis cu atîta sînge rece crimele de la Palissade, care a reuşit să atragă în această croazieră pe cei mai infailibili martori ai epocii : dumneavoastră domnule Achile Pommot, dumneavoastră domnule Georges Graisset, dumneavoastră domnule Larry L. King, oare această forţă rea, diabolică, nu a pierit prea uşor, prea simplu, nu s-a depus prea nepăsător în cosciugul justiţiei divine ?... Oare dispariţia

lui nu seamănă a sinucidere, a autodizolvare ?... Prea multe lucruri ciudate s-au petrecut pe acest vas amenajat special pentru această croazieră, prea multe lucruri simple, facile. Amintiți-vă... Mai întîi construcția acustică a vasului. Oricine putea să audă ceea ce se petrece și se vorbește în cabina vecină... Apoi drogările : Bob Stewart cade într-o cursă pe care și un copil ar fi evitat-o ; mai mult : parcă el o provoacă ; de asemenea și Angelo Petti, ia somnifere și are grijă să anunțe aceasta la megafon, apoi drogările din bar, la fel de copilărești pentru a crea un anumit cadru și o anumită atmosferă, pentru a fi cît mai mulți oameni drogați pe yacht, ca să nu se mai știe cînd și cum au fost drogați. Fără îndoială că unii au simulat drogarea, după ce au atras atenția asupra actului, pentru a se bucura de o anumită imunitate și a ieși din cauză. Domnul Bob Stewart a vrut cu orice preț să fie coleg de drogare cu maeștrii care îl observau cum cade în cursă, în camera lui Max Taylor, și el știa că e văzut, altminteri nu s-ar fi lăsat drogat... Apoi provocările celelalte : Peter Duffin a fost pur și simplu provocat să ucidă, prin discuțiile pe care le-a auzit. Nu există om în lume care auzind vocea celui care i-a ucis, aproape în fața ochilor, soția și fiica, și știind că acel monstru se află la un metru de el, în camera vecină, să nu încerce să se răzbune ! Chiar și un orb ca el !... Apoi provocarea la sinucidere, acele telefoane prin care i se cerea lui Peter Duffin să se sinucidă... Apoi provocarea care i s-a făcut lui Max Taylor. Nu a fost pur și simplu împins ca să fure documentele ?... Apoi provocarea de a asculta anumite convorbiri din camerele vecine... în care ați căzut și dumneavoastră victime... Peter Duffin a fost avertizat că va avea loc

alături o convorbire între Margaret Smith și Angelo Petti prin acel telefon la care nu i s-a răspuns... iar dumneavoastră prin descoperirea firidelor bibliotecii erați de asemenea avertizați prin diferite zgomote înainte de începerea unor convorbiri de o importanță deosebită pentru asasin... Iertați-mă că insist asupra acestor caracteristici, asupra acestei atmosfere, dar totul, absolut totul are un rol în această prelungire a enigmei...

— Într-adevăr, cam curioasă această acustică a vasului, încercă o scuză Achile Pommot.

— Da... ea are un rol deosebit în această enigmă, repetă doctorul Tudor. Aș avea îndrăzneala să afirm că nu vasul, ci acustica lui a fost achiziționată de Înger. Deznodământul acestei enigme nu se putea hotărî decît pe un asemenea yacht, și probabil într-o astfel de croazieră, în care și explozia își avea rolul ei, altfel nu ar fi fost pregătită. O explozie în apele teritoriale ale unei țări mici, o anchetă sumară făcută de un oarecare polițist, impresionat, pe drept, de renumele marilor detectivi care se aflau pe vas, o constatare, un proces verbal, și deznodământul era dăruit lumii : Îngerul își primise pedeapsa ! Fusese ucis chiar de cel căruia îi omorîse, la rîndul lui, soția și fiica ! Și odată cu el, probabil chiar de către el, fusese ucisă și Margaret Smith, fără complicitatea căreia, inconștientă, desigur, lovitura nu s-ar fi putut da... Prea simplu ! am spus și de ce să nu adăugăm : prea frumos... Eram obligați, în condițiile acestea, să ne ocupăm mai mult de personalitatea *Îngerului* și de cel sub numele căruia se ascundea... Ce știam despre Angelo Petti ? Numai ceea ce ne spusese Bob Stewart, căpitanul Velazza și ceea ce am văzut cu ochii noștri... Iertați-mă că folosesc persoana întîia plural, dar mă

consider şi eu în acel tuspatru... Dar părea foarte puţin. Un om izolat, retras, repetînd doar cîteva cuvinte, mult prea puţin pentru un geniu al crimei... Da, probabil că se ferea, aştepta clipa marei confesiuni, aşa cum spunea invitaţia, şi cum ne pasionase Bob Stewart... Era oare Angelo Petti una şi aceeaşi persoană cu *Îngerul* ? Cine îl cunoştea pe Angelo Petti şi cine îl cunoştea pe *Înger* ?... Bob Stewart nu-l cunoştea decît pe Angelo Petti, deci mărturia lui e subiectivă. Să-i luăm pe ceilalţi. Peter Duffin. Îl cunoscuse pe *Înger,* dar din cauza invalidităţii nu-l putea recunoaşte decît după voce. I-a auzit însă vocea şi a ştiut că în camera vecină se află ucigaşul ! Nu putea să se înşele... Margaret Smith îl cunoscuse de asemenea pe *Înger.* S-a întîlnit cu el în aceeaşi cameră numărul cinci, şi martorul sonor al zguduitoarei întîlniri a fost un om care nu se putea înşela asupra vocii sale : iată o nouă identificare a *Îngerului* în persoana lui Angelo Petti... Îngerul mai era cunoscut şi de Max Taylor, care-l urmărise în două rînduri, izbutind să-l vadă, de fiecare dată fără deghizamentul de moşneag îngheboşat, ci ca pe un tînăr cu pălărie ciudată şi ochelari fumurii cu rame de aur, pe care l-a descoperit chiar din prima clipă cînd a urcat pe vas, în persoana lui Angelo Petti. Purta exact aceeaşi pălărie şi aceiaşi ochelari !... Dar oare acesta nu era un deghizament, foarte simplu pentru a-i oferi lui Max Taylor o anumită imagine despre Înger, care să fie recunoscută foarte simplu cîndva, de pildă într-o croazieră...? Deci nici această identificare nu poate fi luată în consideraţie... Din cele patru persoane care puteau să identifice în *Înger* pe Angelo Petti, două nu puteau oferi mărturii solide, infailibile : nici Bob Stewart, nici Max Taylor. Rămîneau

numai Margaret Smith și Peter Duffin, singurii care nu se puteau înșela, și singurii care au identificat în Angelo Petti pe *Înger*.

— E magistral ! spuse Larry L. King. Am ajuns exact acolo de unde am plecat : *Îngerul* e Angelo Petti și Angelo Petti a fost ucis de cel căruia i-a asasinat soția și fiica.

— Ați putea să vă imaginați următoarea poveste ? întrebă doctorul Tudor. Un individ foarte bogat, un anume X, întîlnește un alt individ, foarte sărac, un vagabond, să-i spunem Y, și îl incită, pentru că X e foarte generos : „Nu vrei să cîștigi cincizeci, sau o sută de mii de dolari ? Nu trebuie decît să participi la o farsă, pe care o jucăm pe un yacht, între cunoscuți și necunoscuți. Dumneata vei juca rolul proprietarului, vei fi foarte elegant îmbrăcat, și nu te vei încurca nici o clipă, pentru că nu vei face decît ceea ce îți voi spune eu. De altfel vom fi tot timpul împreună. Totul e să înveți pe dinafară cîteva vorbe pe care ți le voi spune... N-ai nici o teamă fiindcă e foarte multă lume invitată, numai celebrități, chiar și cîțiva detectivi, cei mai celebri din lume, poate că vei ajunge și la o aventură cu una din femei, sînt cele mai grozave ale Americii, te vei alege și cu bani, și cu amintiri, ce mai, îți vei putea aranja viața. Vrei mai mult, îți dau mai mult... Prin urmare te numești Angelo Petti și ești proprietarul vasului CONFESSION. Ai grijă să stai retras, să nu vorbești prea mult. Și să te porți foarte distins"... X e pasionat, are o putere de convingere extraordinară, celălalt e un oarecare vagabond care întîlnește subit șansa cea mare a vieții sale. Oare nu s-ar încheia imediat contractul dintre X și Y ?

— Hm... sigur că da ! spuse comisarul Graisset. Dar nu uitați că există cele două identificări infailibile.

— Peter Duffin și Margaret Smith ! adăugă Larry L. King.

— Da... recunoscu doctorul Tudor. Aici se află cheia întregii enigme. Restul nu există...

— Nici măcar problema banilor ? întrebă Achile Pommot. Cum se va justifica individul cînd va apărea în societate doldora de dolari... ?

— În privința asta, nici o greutate... continuă doctorul Tudor. Va spune pur și simplu că i s-a trimis totuși pe adresa de acasă un cec de cinci sute de mii de dolari. De la cinci sute de mii la un milion și apoi la mai multe milioane nu e prea mare deosebire. Banii se înmulțesc repede, mai ales dacă pleci la drum cu o sumă mare. Angelo Petti s-a ținut de cuvînt !... Așa a fost gîndită, probabil, partea financiară a problemei : prin explozia cîtorva sute de mii de dolari pe piața newyorkeză, care să-l ferească de întrebări și să-l ridice automat în rîndul oamenilor bogați, în societate.

— Hm... mormăi comisarul Graisset. Tot problema identificării.

— Da... reluă doctorul Tudor. Aceasta era problema cea mai grea, adevăratul tur de forță. Cadrul fusese aranjat : Max Taylor îl recunoaște pe *Înger* în persoana lui Angelo Petti. De asemenea, Bob Stewart, refăcînd drumul în Mexic și în Europa al Îngerului și întîlnindu-l la capătul drumului pe Angelo Petti, va întări cadrul... Urma identificarea dramatică...

— Și odiseea lui Bob Stewart ? întrebă Larry L. King.

— Probabil reală, răspunse doctorul Tudor. Numai că nu era în căutarea nimănui. Povestea chiar peregrinările *Înge-*

rului, îmbogățind episoadele necesare cu produse ale imaginației, toate urmăririle și celelalte momente dramatice... Ați observat doar cît de talentat este, și cît de pasionat este... Adăugirile necesare în povestirea odiseei lui erau de multă vreme născocite și probabil repetate... Singura problemă a *Îngerului* era identificarea dramatică, de către cei doi : Peter Duffin și Margaret Smith... Și cred că din organizarea acestei identificări putem să ne dăm seama de ascuțimea inteligenței lui, de perspicacitatea lui, de instinctul și simțul cu care aprecia și exploata psihologia oamenilor și momentele psihologice. Nu mai e de mirare că a găsit singura cale, singurul mijloc de a o fascina pe Margaret Smith...

— Hm... cele două palme... mormăi comisarul Graisset.

— Mai întîi, continuă doctorul Tudor, a avut grijă să nu fie de față la sosirea lui Peter Duffin și a Margaretei Smith. De altfel, fiecare invitație indica o oră care trebuia respectată cu sfințenie. Și Peter Duffin și Margaret Smith fuseseră invitați ultimii. Sub pretextul unei indispoziții, Angelo Petti s-a retras în camera sa, urmat bineînțeles de credinciosul lui secretar, rolul primirii ultimilor invitați fiind lăsat în seama căpitanului Velazza. Deci : Margaret Smith nu l-a văzut, Peter Duffin nu l-a auzit... Mai departe... Are loc în camera numărul șapte o discuție între Angelo Petti și Bob Stewart. Primul se plînge că nu-i convine camera, cel de al doilea știa că este ascultat din camera vecină, alminteri nu i-ar fi comandat celuilalt deschiderea discuției învățată pe dinafară. După cîtva timp trec în camera numărul cinci și încep aceeași discuție, prevăzută dinainte, ca foarte importantă în organizarea farsei, dar de fapt în organizarea crimei ; *Îngerul* știe

că va fi ascultat de Peter Duffin și identificat ; de aceea rolurile se vor inversa : el se va plînge că nu-i convine camera ca și cum ar fi Angelo Petti, iar celălalt va juca rolul secretarului, fără să știe de ce... Și astfel Peter Duffin află că lîngă el, în camera numărul cinci locuiește asasinul sub numele de Angelo Petti... În momentul cînd Peter Duffin ne va relata convorbirea auzită, cu povestea camerei și confuzia babordului cu tribordul, vom face și noi identificarea sigură a lui Angelo Petti : e una și aceeași persoană cu *Îngerul,* pe care îl vom descoperi mai tîrziu ca nume, dar pe care îl știm ca asasin. Dar identificarea nu se va opri numai aici. Va mai avea loc, tot cu roluri inversate, o altă discuție despre somnifere : provocarea adresată lui Peter Duffin, apoi marea întîlnire dintre Margaret Smith și *Îngerul,* pe care martorul sonor îl știe drept Angelo Petti. Probabil că la acea oră, vagabondul care juca rolul lui Angelo Petti dormea, cu multe somnifere în el, în camera numărul nouă, camera secretarului. Peter Duffin asistă la convorbirea pe care ne-o va transmite și nouă și nu mai are nici o îndoială : Angelo Petti e *Îngerul.* Dacă și Margaret Smith îl recunoaște !... *Exact cu ochii orbului, adică prin auzul lui, facem și noi identificarea Îngerului în persoana lui Angelo Petti.* Sîntem și noi niște orbi care îl identificăm prin alții pe Înger. Și asta cu o siguranță desăvîrșită. Prin Bob Stewart și Max Taylor *Îngerul* are înfățișarea lui Angelo Petti. Prin Peter Duffin și Margaret Smith *Îngerul* are vocea lui Angelo Petti, vocea pe care a auzit-o prima dată Peter Duffin, cînd cei doi inversaseră în camera numărul cinci rolurile pe care le jucaseră în camera numărul nouă. Astfel, la identificarea *Îngerului* în persoana lui Angelo

Petti participau și cei mai mari detectivi ai lumii ! Era o identificare infailibilă ! Angelo Petti putea deci să fie transportat în camera numărul cinci pentru a fi ucis de Peter Duffin, sau de oricine altcineva, adică de Îngerul veritabil, pe care nimeni nu l-ar fi bănuit de crimă, pentru că-i lipsea mobilul, și în plus fusese drogat în prezența unor martori definitivi. Bineînțeles înlocuise drogul, era o drogare simulată... Mai trebuiau uciși ultimii martori, adică Margaret Smith, care-l putea recunoaște după înfățișare și Peter Duffin care-l putea recunoaște după voce. Pe Margaret Smith a asasinat-o, după ce Peter Duffin l-a sufocat pe Angelo Petti, iar pe Peter Duffin l-a îndemnat la sinucidere, cu acele telefoane misterioase.

— De aceea ați cerut să nu se vorbească despre sinuciderea lui Peter Duffin ! sări Larry L. King.

— Da ! spuse doctorul Tudor. Sînt absolut convins că Bob Stewart își va pierde cumpătul cînd îi veți cere să meargă pentru identificare în camera lui Peter Duffin. Identificarea sonoră. A rămas singura lui spaimă...

Peste cîteva minute pătrunse în cabină căpitanul Velazza.

— N-a rezistat, spuse el. Cred că a înnebunit chiar în clipa cînd i-am spus să meargă la Peter Duffin pentru identificarea vocei. A început să urle, să lovească, să facă spume la gură, să se izbească de pereți... Singura lui eroare : a aranjat explozia motorului în apele teritoriale ale țării dumneavoastră.

Doctorul Tudor își plecă încet capul, așa cum obișnuia în anumite momente, dar căpitanului Velazza i se păru că răspunde salutului tăcut, aproape firesc, aproape speriat, pe care nu izbutiseră să și-l cenzureze cei trei maeștri.

Redactor : CONST. POPESCU
Tehnoredactor : ELENA CĂLUGĂRU

Apărut 1969. Hîrtie scris I A de 63 g/m². Format 540×840/16. Coli ed. 11,71. Coli tipar 16,5. A nr 8493/1969. C.Z. pentru bibliotecile mari și mici 859-31.

Tiparul executat sub comanda
nr. 2850
la Intreprinderea Poligrafică
„13 Decembrie 1918"
str. Grigore Alexandrescu nr. 89 -97
București
Republica Socialistă România

Vol. I, II şi III Lei 28